GENO

și Sigiliul Negru al doamnei Crikken

Moony Witcher

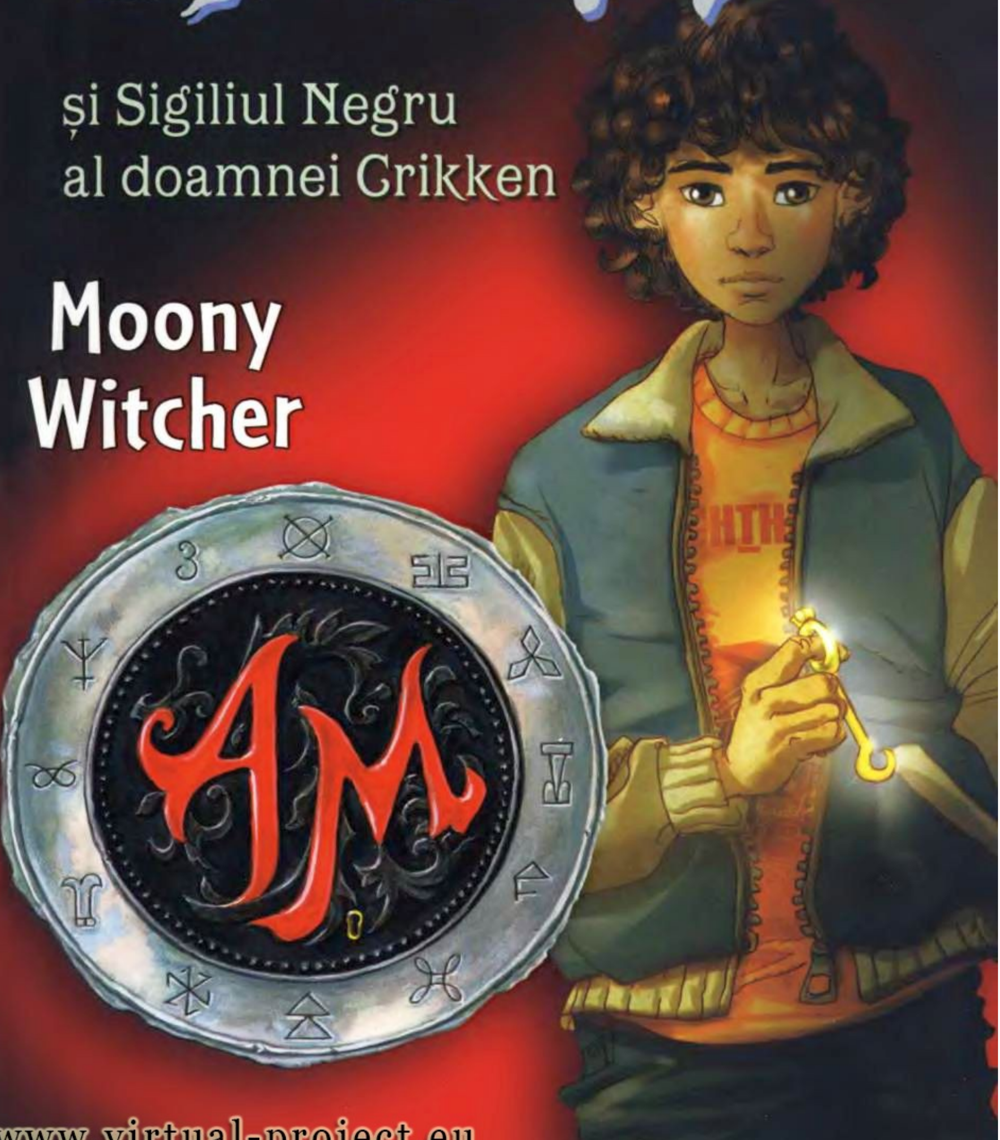

www.virtual-project.eu

MOONY WITCHER

GENO
ȘI SIGILIUL NEGRU
AL DOAMNEI CRIKKEN

Original: *Geno e il Sigillo Nero di Madame Crikken* (2006)

Traducerea
ILIEȘ CÂMPEANU

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
2007

• Capitolul unu •

Noaptea zgomotelor

Era o umbră în inima lui. O umbră care cântărea mai mult decât lumea ciudată ce-l înconjura. Era un gol ce nu se umplea niciodată, căci numai dragostea pe care i-o răpiseră i-ar fi putut înapoia bucuria unei familii. Ceea ce-i lipsea erau mângâierile părinților săi, de la care nu-și amintea nici măcar parfumul.

Dar el simțea că trăiau încă.

Instinctul său nu se putea înșela.

Geno Hastor Venti, la cei 11 ani purtați cu timidă mândrie, avea gânduri ondulate precum părul său negru și un destin care îl aștepta ascuns în acea durere îndepărtată. Mistere și bănuieli privind dispariția neașteptată a părinților săi îi devorau mintea. Neînțelegeri și singurătăți sfârșeau întotdeauna prin a-l purta înăuntrul acelui gol care, zi după zi, se transforma într-un abis.

Dar, așa cum se întâmplă uneori, viața își schimbă cursul pe negândite și-i de ajuns o pală de vânt ca norii să se risipească lăsând loc cerului senin și fără tristețe. Cu o singură condiție – pentru a privi în față realitatea nudă – este nevoie de curaj. Curajul de a intra în acel gol și a-l cunoaște, schimbând astfel propria existență.

Și Geno o schimbă într-adevăr, înghițind curajul cu întreaga-i ființă.

Adevărul despre părinții lui rămăsese plutind asemenea ceții, până în acea noapte de 17 octombrie.

Fix la trei, pe când Geno visa zborul unui șoim minunat cu aripi aurite, un huruit răsunător îl trezi brusc. Aprinse veioza de sticlă azurie de pe noptieră și, cu părul ciufulit, se ridică din pat bombănind. Din instinct, deschise gura pentru a-și chema unchiul, pașnicul și masivul doctor Flebo Moleculă, care se odihnea în camera alăturată. Dar nu izbuti să articuleze nimic. Buimăcit, rămase în tăcere privind țintă la tavanul muced. Vechea casă de țară unde locuia era destul de dărăpănată, grinzile la vedere erau în parte roase de cari, iar pereții arătau semnele timpului ce trece: n-ar fi fost de mirare dacă s-ar fi

prăbușit tavanul! Ca să nu mai vorbim despre băi: cea de lângă dormitoare, la etaj, avea plăcile de faianță pe jumătate sfărâmate, iar în cealaltă, la parter, lipită de cabinetul unchiului, țevile de apă picurau neîncetat. După ce privi câteva minute tavanul, Geno își dădu seama că zgomotul nu venea dinăuntrul casei, ci din exterior. Din stradă.

Se apropie de fereastră, trase perdeluțele cu dantelă și privi în jos. Scena îi păru destul de curioasă. Pe strada Rozmarinul Dulce treceau un tir imens, o furgonetă și o sclipitoare mașină decapotabilă de epocă. Era un lucru ciudat ca la acea oră, și pe acea stradă să fie atâta circulație.

La Clopotul de Jos nu se întâmpla de mult nimic interesant. Sătucul, cuibărit între verzile Dealuri de Miere, era locuit de 2 000 de suflete, cu totul. Singurele cotcodăceli gălăgioase care aduceau puțină veselie erau, de obicei, ale puștilor. Și de cele mai multe ori acestea se auzeau în după-amiezile însorite. Niciodată nimeni nu coborâse în stradă să facă asemenea hărmălaie în miez de noapte.

Geno se frecă la ochi, privi camionul acela mare și îl văzu oprindu-se tocmai la numărul 67, în fața ultimei vilișoare cu zidurile de culoare roz, ca de caisă. Și furgonetul, și mașina decapotabilă parcară în fața casei. Din mașină coborî o siluetă feminină, purtând pe cap o pălăriuță extravagantă din care ieșeau pene și flori. Femeia ducea un coș de răchită și mergea cu pași mărunți.

Puținele felinare abia luminau strada și Geno nu reuși să vadă nimic altceva.

„Cine este acea doamnă?” gândi el în liniște.

De fapt, vilișoara roz era de mult nelocuită, însă ciudat de bine întreținută, grădina era îngrijită, zidurile păreau de curând zugrăvite și pe la colțuri nu apăruseră crăpături. Ca și cum timpul nu-și lăsase amprenta, și asta stârnea superstiții și neliniști printre locuitorii Clopotului de Jos. În ciuda faptului că se chinuise să-și amintească, lui Geno nu-i venea în minte s-o fi văzut vreodată locuită. Un singur lucru știa despre acea casă: era bântuită! În sat se spunea că ar fi fost locuită de stafii.

Palavre? Legende? Poate, sigur era numai faptul că până și unchiul Flebo nu voia să vorbească despre acea vilișoară. Și marea majoritate a copiilor din Clopotul de Jos stăteau departe de locul acela misterios și înfricoșător.

Băiețelul rămase cu ochii ațintiți pe camion și un fior îi trecu pe șira spinării. Întredeschise fereastra, stinse luminile și se întoarse în pat gândindu-se la vilișoara bântuită, fără a mai putea adormi. Se simțea atât de agitat încât nu era în stare să stea locului, iar pantalonii pijamalei i se ridicaseră până la genunchi. De atâta neliniște reaprinse lumina și fixă iarăși grinzile tavanului.

Pentru a readormi începu să numere găurile făcute de cari: „douăzeci și două, douăzeci și trei, douăzeci și patru, douăzeci și cinci… of… trebuie să adorm! Mâine am lucrare la matematică!” bombăni puștiul.

Geno Hastor Venti era într-a cincea și nu voia să-și dezamăgească unchiul. Ținea la el. Flebo Moleculă, fratele mamei sale, era totul pentru el. Era familia lui de când Corina Moleculă și Pier Hastor Venti dispăruseră în împrejurări nelămurite. Geno avea doar câteva luni și nu realizase tragedia.

În sat se spunea că fuseseră răpiți de personaje întunecate. Duși cine știe unde. Și cine știe de ce. Despre ei, buni farmaciști, nu se mai auzise nimic. Nici dacă muriseră, nici dacă trăiau încă. Nu venise niciodată o scrisoare, un telefon. După o vreme, cât uimirea fusese ușor de înțeles, lumea din sat n-a mai vrut să vorbească, întâmplarea rămăsese suspendată între amintirile de uitat, iar Farmacia Hastor Venti din Clopotul de Jos fu închisă, poarta, bătută-n cuie. Nimeni nu îndrăzni să mai intre în acel loc, la 4/A bis din ulița Crinul Negru. Nici măcar Flebo Moleculă, care continuă să-și practice meseria de medic încercând să se facă iubit de pacienții săi, nu mai vru să deschidă discuția. Cu atât mai puțin cu nepotul.

Puținele case învecinate cu farmacia fuseseră abandonate de către proprietari, cu gândul de a evita ghinionul ce se abătuse asupra familiei Hastor Venti. Astfel, ulița Crinul negru fusese năpădită de mărăcini și de iarbă înaltă.

Singurul lucru pe care Geno îl înțelesese odată cu trecerea timpului fusese acela că familia lui era considerată ciudată. Un pic nebună. Diferită de celelalte. O familie fără noroc. Și eticheta nebuniei i-o dăduseră și lui: pentru toți, Geno era un ciudat.

Slab ca o grisină și cu ochi care priveau nesățios lumea, crescuse cu unchiul Flebo în sărăcăcioasa casă din strada Rozmarinul Dulce. Avea o fire destul de țepoasă și nu era de mirare, având în vedere situația. Inima lui era într-o continuă

căutare a dragostei materne și a unei priviri atente pe care numai un tată o poate avea.

Dar, în acea noapte de 17 octombrie, tânărul Hastor Venti nu-și găsi liniștea, ba dimpotrivă, din acel moment viața lui luă o cale grea și necunoscută.

Hărmălaia din stradă îl enervă la culme: nu voia să ajungă la școală năucit. Colegii, după cum bine știa, nu l-ar fi ajutat la lucrarea de matematică. Cu atât mai puțin Mirta Bini, plicticoasa certăreață care îi era colegă de bancă.

La un moment dat, un zgomot puternic de fierăraie îl făcu să tresară din nou.

— O nu! Asta-i prea de tot! Acum se exagerează! exclamă el enervat.

Coborî iarăși din pat. În grabă, se împiedică de scaun și căzu lovindu-se la frunte. Cu capul plesnindu-i de durere, privi iarăși strada și văzu ușile din spate ale tirului deschise. Zgomotul metalic era într-adevăr asurzitor și totuși nu era nici țipenie în fața vilei. Nici măcar umbra unei persoane. Dispăruse și femeia misterioasă.

Dintr-odată, din spatele tirului văzu ieșind un cerc mare, negru, cu margini de argint. Era înalt cam de trei metri. Foarte luminos. Părea un imens sigiliu făcut din vopsea sau ceară de peceți. Da, chiar un sigiliu din acelea care, pe timpuri, se foloseau pentru a închide misivele extrem de importante. În mijlocul obiectului de necrezut se întrevedeau două litere de culoare roșie, pe care Geno nu reuși să le citească. Un lucru nemaivăzut! Cine ar fi putut concepe un sigiliu de asemenea dimensiuni? La ce folosea?

Lucrul ăla ciudat rămase suspendat în aer cam la jumătate de metru de pământ. Părea un soare negru susținut de un nor dens.

— Imposibil! exclamă Geno făcând ochii mari.

Simți că i se învârte capul, lovitura pe care o primise căzând, cu puțin timp în urmă, îl durea într-adevăr, dar era prea curios să privească la ce se întâmpla în strada Rozmarinul Dulce.

Pe când cercul negru stătea suspendat, ca vrăjit, pe geamurile furgonetei zburară niște pachete mici. Unul căzu pe pământ deschizându-se: cioburi de farfurii și bucăți de pahare se împrăștiară peste tot.

Pe când privea scena încremenit, auzi o voce subțirică de femeie comentând în limba franceză:

— *Mon Dieu de la France*!

Înspăimântat, se așeză pe pat. Închise ochii și gândi: „Nu! Nu-i adevărat! înnebunesc!”

De fapt, lui Geno Hastor Venti i se întâmplau des lucruri ciudate. Mai mult ca orice, i se întâmpla să viseze lucruri bizare care, de cele mai multe ori, se realizau aievea. Ca atunci când o visase pe antipatica Mirta agățată de o ramură din capacul ăla mare din curtea școlii: urla speriată pentru că nu mai era în stare să coboare și-i căzuseră și ochelarii. A doua zi, întâmplarea se petrecuse aievea. Mirta Bini se cățărase în copac pentru a-i spiona pe profesorii adunați la cel de-al doilea etaj al edificiului școlii și fusese salvată de supraveghetori. Geno se distrase pe cinste văzând-o smiorcăindu-se și cerând iertare.

Însă, în acea noapte de 17 octombrie, nu visa deloc. Văzuse de-adevăratelea cercul Negru suspendat în aer. Mergând încetișor, ieși din camera lui și se duse în fața camerei unchiului, își lipi urechea de ușă și auzi clar sforăitul ca o locomotivă al bătrânului. Nu l-ar fi putut trezi nici bombele!

Cu inima bătând să-i sară din piept, se reîntoarse la fereastră și se iți afară să tragă cu ochiul la vilișoara roz. Spre surprinderea lui, cercul dispăruse. De asemenea, tirul și furgoneta. Numai mașina de epocă era încă parcată în același loc.

Privi ferestrele caselor învecinate. Nicio lumină. Nimeni nu se trezise. Cum era posibil ca numai el să fi auzit acel vacarm?

Cu ochii mari și cu dureri de cap, se întinse pe pat și începu să numere din nou găurile făcute de cari, încercând să se gândească iarăși la cele văzute. Dar vocea subțirică a femeii care vorbea franțuzește îl făcu să își imagineze câte-n lună și-n stele.

„De ce oare venise o străină în miez de noapte în Clopotul de Jos? Era vorba, desigur, despre un personaj misterios. Și cum reușise oare acel enorm sigiliu să plutească ridicat la jumătate de metru de pământ? Oare acea femeie e o vrăjitoare? Și de aceea a venit să locuiască în vilișoara cu fantome?” Întrebările îi bombardau mintea, ținându-l treaz până spre dimineață.

Cu privirea țintă pe fotografia părinților, așezată lângă veioza azurie, se gândi la dispariția lor. Ar fi vrut mult să-i cunoască și

să-i aibă alături în acel moment. Dar nu își amintea chiar nimic, nici despre tatăl, nici despre mama sa, nici măcar sunetul vocii lor. Pe când privea figura surâzătoare a mamei, sună deșteptătorul. Era ora șapte.

Se ridică întinzându-se, își puse papucii și coborî în bucătărie. Unchiul Flebo îl urmă la scurtă vreme, bombănind ca de obicei.

— Nu-mi găsesc ochelarii! I-ai văzut? îl întrebă doctorul Moleculă, înnodându-și cordonul de la haina de casă.

— Sunt pe bufet, alături de vasul de cafea, îi răspunse Geno fără a se întoarce.

— Ah, mulțumesc. Dacă n-ai fi tu... răspunse Flebo care își puse ochelarii și apoi își ajută nepotul să umple cănile cu lapte.

După ce luă două guri, puștiul îl întrebă:

— N-ai auzit nimic azi-noapte?

— Azi-noapte? Nu, de ce?

Flebo își ridică privirile și se uită la el curios.

— Nimic, unchiule. Nimic... spuse Geno, gândindu-se să nu-i povestească tot ceea ce văzuse, pentru că se temea să nu fie luat peste picior.

— Haide, vorbește. Spune-mi! îl îndemnă unchiul.

— Trosnituri. Am auzit scârțâieli. Poate ar trebui schimbate grinzile casei. Sunt pline de cari. Și pereții au nevoie de o zugrăveală.

Geno își sfârși laptele și se duse să se spele, lăsându-l pe unchi cu gândul la ceea ce era de făcut.

— Ai dreptate, această casă stă să se dărâme. Economiile mele nu sunt suficiente pentru o renovare, răspunse unchiul ridicând din umeri.

— Ești prea bun. Îi vindeci pe toți cât ai zice pește și nu ești plătit pe măsură, îl fentă tânărul nepot.

— Medicina este ceva serios, protestă unchiul. Ar trebui să fii mândru de mine. Știi cum este lumea. În sat spun că noi doi suntem puțin ciudați. Eu însă știu să tratez și să vindec multe boli!

Puștiul își trase pantalonii și un tricou verde sticlă, își înnodă geaca peste mijloc, luă ghiozdanul cu cărți și îl puse în spate. Ieși pe ușă spunând:

— Ne vedem la prânz. Numai dacă acoperișul casei nu se prăbușește.

Ajuns în stradă, își întoarse privirile către vilișoara misterioasă. Văzu că în fața casei nu mai era mașina de epocă a franțuzoaicei. Absorbit de gânduri, fu lovit în spate de o piatră. Se răsuci.

— Ei, Mirta... mereu aceeași pisăloagă!

— Ești un tâmpit! fu replica seacă a fetiței care, atingându-și ochelarii, făcu o strâmbătură.

Geno o lăsă să-l depășească și, clătinând din cap, o urmă până la stația autobuzului școlar, unde ajunseseră ceilalți colegi de clasă.

Verii Fratti, Galimede, slab ca un țâr, și Nicosia, grăsun și cu bretonul mereu în ochi, stăteau de vorbă, sub refugiu, în timp ce Gioia Sereni și Marlonia Caffi râdeau înveselite. Prima își arăta noua pieptănătură – plete blonde strânse cu o agrafă grațioasă – și cea de a doua se lăuda cu ciorapii colorați, primiți cadou de la mama sa.

— E aproape opt. Șoferul a adormit în dimineața asta, scrâșni Mirta privindu-și ceasul primit în dar de la părinți, de ziua ei.

— Dacă nu trece autobuzul cu atât mai bine. Așa nu ne ducem la școală și scăpăm de lucrarea de la matematică, spuse Nicosia zâmbind.

Geno se așeză pe bancă, își încrucișă picioarele, înclină capul și căscă.

— Priviți cine sosește! Asta-i, fără îndoială, o babă care nu-i în toate mințile! exclamă cu voce tare Mirta.

Geno ridică privirea și, dintr-odată, își simți inima în gât. Doamna franțuzoaică, pe care o văzuse coborând din mașina decapotabilă, se plimba liniștită pe trotuarul străzii Rozmarinul Dulce. Purta o altă pălărie: un fel de tub mov din care răsăreau funde moi. Era îmbrăcată cu o rochie de culoarea lavandei și purta pe umeri o drăguță pelerină roz-deschis. Cu grație, ținea în mână o gentuță mică, mov precum pălăria. În spatele ei, un motan mare și alb, cu blana cu fir lung, o urma țanțoș. Chipul femeii era brăzdat de riduri adânci care îi dădeau un aer de seriozitate. Până și montura ochelarilor era originală: perfect rotunzi, cu brațele de argint răsucite după ureche, atingeau părul alb, lins și bine strâns în coc sub pălărie.

Puștii o priviră, făcând mii de strâmbături.

Geno nu mișcă un deget.

Când franțuzoaica îi trecu pe dinainte, tânărul nepot al lui Flebo Moleculă simți ca și cum prin cap îi intrase un val oceanic. Închise ochii, își scărpină urechile și tuși. Pisica, deranjată, se răsuci brusc și scuipă. Femeia o privi cu reproș și, pe dată, felina albă mieună și își continuă drumul agitându-și nervoasă coada lungă și înfoiată.

— Și cine este asta? întrebă Marlonia mestecând gumă.

— Ce știu eu?... N-am mai văzut-o până acum, răspunse Gioia ridicând brațele.

Geno nu rezistă și, ridicându-se în picioare, spuse:

— E franțuzoaică și a sosit azi-noapte. Locuiește în vilișoara roz, la 67.

— Azi-noapte? Și de unde știi? întrebă încrezută Mirta, privindu-l pe sub ochelarii ei oribili.

— Am văzut-o. A coborât dintr-o mașină decapotabilă caraghioasă, povesti Geno, urmărit de privirile curioase ale celorlalți.

— În vila roz? Dar e nelocuită de o groază de vreme! E casa cu stafii! adăugă înfricoșat Nicosia, dându-și bretonul din ochi.

— Da, știu. Poate fantomele nu există și această bătrână a cumpărat-o, răspunse Geno.

— Ciudată bătrânică! Foarte ciudată, spuse Galimede, privind-o în timp ce se îndepărta.

— Geno, dar de unde știi că e franțuzoaică? întrebă Mirta apropriindu-se de fața puștiului.

— Iaca... am auzit-o vorbind, răspunse el stingherit.

Își dădu însă seama că vorbise prea mult și acum toți și-ar fi bătut joc de el.

— Azi-noapte ai vorbit cu ea? Nu spune bazaconii.

Mirta îl împinse și îi căzu ghiozdanul.

Pe Marlonia o pufni râsul.

— Mereu același mincinos!

Nepotul lui Flebo nu răspunse și își ridică ghiozdanul.

Sosirea autobuzului îi făcu să se liniștească. Urcară unul după altul și tânărul Hastor Venti se așeză în spate. Singur. Era atât de zăpăcit, că nu reușea să-și controleze gândurile. Zece minute mai târziu, ajunseră la Caribonda de Sus, satul ce se găsea la câțiva kilometri de Clopotul de Jos, și intrară grăbiți în școală. Clopoțelul de ora 8 sunase deja. Mirta deschise ușa clasei și

grupul de elevi intră cu capetele plecate. Profesorul de matematică era așezat la catedră. Lucrarea tocmai începea.

Geno deschise ghiozdanul și scoase pe pupitru cărți și caiete. Încercă să se concentreze la maximum, chiar dacă simțea în urechi un huruit continuu.

Proba de matematică merse groaznic. Puștiul nu-și amintea nimic și dădu foaia albă. Profesorul fu foarte sever:

— N-ai învățat de ajuns. Ca de obicei, ești cu capul în nori. Spune-mi măcar dacă ai deschis cartea!

— Am văzut zburând un mare sigiliu negru.

Răspunsul necugetat al lui Geno făcu toată clasă să râdă. Profesorul însă nu râse deloc. Bătu cu pumnul în catedră și urlă:

— Gata cu prostiile astea! Crezi că ești amuzant? De data asta n-o să-ți meargă, dragul meu Hastor Venti. Voi vorbi cu directorul.

Băiețelul încercă să se scuze. Nu înțelegea cum de-i ieșise pe gură o asemenea frază. De fapt, despre cercul misterios n-ar fi vrut să vorbească în public, dar cuvintele îi veniseră fără a le putea controla.

Reîntors acasă, stătu pe pat privind la fotografia părinților. Dacă tatăl său ar fi fost cu el, se gândi băiatul, l-ar fi putut ajuta să-și înfrunte problemele școlare și i-ar fi dat sfaturi bune ca să nu mai aibă necazuri. Desigur, unchiul Flebo era un om bun, dar era ocupat cu munca lui de medic. Pe scurt, avea un caracter slab și nu reușea să refuze pe nimeni, darmite să discute cu profesorii!

Când, la trei după-amiază, grupul de prieteni se strânse în strada Rozmarinul Dulce pentru joacă, Mirta avu o idee:

— Hai Geno, mergem la vilișoara roz. Să vedem dacă ai spus adevărul despre bătrâna nebună. Să vedem dacă ți-e frică de stafii.

El se împotrivi, dar verii Fratti își luară bicicletele și îl convinseră să pedaleze până la numărul 67.

— Ai spus că a venit la bordul unei mașini decapotabile. Dar nu-i în curte, observă imediat fetița, care, deși era înspăimântată de acel loc, făcea tot ce îi stătea în putință pentru a se arăta îndrăzneață.

— Nu știu. Poate…

Geno fu întrerupt de Marlonia:

— Poate ai visat totul. Ca de obicei.

— Nu. Vă jur! Am văzut până și un mare sigiliu negru plutind în aer, spuse Geno și apoi își mușcă limba: povestise iarăși tocmai ceea ce n-ar fi vrut și n-ar fi trebuit să spună!

— Un sigiliu zburător? Dar ești complet trăsnit! adăugă Nicosia scărpinându-și burta care i se vedea bine pe sub tricou.

— Nu ți-a fost de ajuns figura pe care ai făcut-o azi-dimineață la școală? spuse aceeași impertinentă Mirta.

— Pe jos nu-i nici urmă de roți. Dacă ar fi trecut o mașină, s-ar vedea semnele! observă Gioia.

Geno se uită la vilișoara roz-caisă: într-adevăr, toate ferestrele erau închise și curtea – pustie.

Pe când ceilalți râdeau de mutra lui năucită, Geno își aținti privirea pe vilișoară. O fereastră se deschise puțintel. Băiatul făcu ochii mari și văzu o mână care o închise imediat.

— Priviți! strigă Geno.

Când colegii de școală se răsuciră, nu văzură chiar nimic.

— Acum gata! Ești chiar dus cu pluta! Jocul ăsta nu ne mai distrează. Ești nebun. Nebun ca toată familia ta, încheie Mirta, apoi se urcă pe bicicletă și se îndepărtă urmată de ceilalți, care fredonau cu voce tare:

— Geno prostul, Geno prostul, Geno prostul.

Numai Nicosia rămase pe loc, privind încă la casa cu stafii. Cu figura serioasă și bretonul în ochi, se adresă tânărului Hastor Venti:

— Hai, vino! Nu te lua după ei, știi cum sunt. E adevărat că și tu inventezi mereu una nouă!

El nu răspunse și Nicosia, după ce își dădu bretonul din ochi, își pierdu răbdarea, se urcă pe bicicletă și ajunse din urmă grupul.

Geno rămase cu fața lungă privind fereastra. Câteva minute mai târziu, se deschise ușa și ieși pisica albă. Mieună de câteva ori și se întoarse înăuntru.

Băiatul se agăță de barele porții și încercă să o cheme:

— Vino aici, pisicuțule. Vino, nu-ți fac niciun rău.

Dar ușa se închise lăsându-l pe Geno pradă unei curiozități bolnăvicioase.

Se întoarse acasă pedalând încetișor. Strada Rozmarinul Dulce i se păru o stradă plină de secrete.

Seara nu mâncă. Unchiul îi aduse sus în cameră puțină supă și un măr, dar el nu se atinse de nimic. Simțea permanent acea vâlvătaie ciudată în urechi.

— Ți-e rău? Vrei două linguri din siropul meu miraculos care gonește relele? întrebă Flebo trecându-i mâna pe frunte să vadă dacă are temperatură.

— Nu. Mi-e doar somn. Noapte bună, unchiule, și, zicând acestea, se băgă sub cearșafuri și stinse veioza azurie.

Pe fereastră pătrundea lumina puținelor felinare din strada Rozmarinul Dulce, iar tânărul Hastor Venti se gândi la acea doamnă franțuzoaică și la tainele ei. Mintea îi alerga, iar vâjâiala din cap îi tot revenea, chinuindu-l. Se suci și răsuci în pat, dar nu izbuti să adoarmă. Se ridică brusc, își puse geaca deasupra pijamalei și își trase tenișii. Coborî scările încet, să nu-și trezească unchiul, și ieși din casă lăsând ușa întredeschisă.

Cerul era luminos. Luna și stelele străluceau ca niște focuri mici și umbrele Dealurilor de Miere se profilau la orizont. Aerul era proaspăt, mirosea a toamnă. Nimic nu părea să tulbure noaptea în Clopotul de Jos, chiar dacă Geno simțea că, totuși, ceva nu era în regulă. Se urcă pe bicicleta care scârțâia și pedală până la numărul 67.

Domnea o liniște adâncă. Era ora zece seara și în jur nu era nimeni. Îi era frică. Chiar dacă nu credea prea mult în povestea despre fantome, începu oricum să tremure. Sprijini ghidonul de poarta casei roz și privi fix ferestrele închise. Prin geamul de jos, probabil cel de la bucătărie, se strecura o pală de lumină.

— Atunci există. E în casă! murmură el holbând ochii.

Își ascuți auzul pentru a prinde un zgomot, dar nimic.

După puțin, lumina se stinse. Geno își coborî privirea, descurajat. Căscă de-i trosniră fălcile și, chiar dacă nu avea niciun chef, hotărî că era timpul să se culce. Întorcându-se acasă, cu briza nopții mângâindu-i părul, gândi că trebuia neapărat s-o cunoască pe bătrâna doamnă. Își dorea asta mai mult ca orice. Și nu era numai pentru că văzuse un cerc zburător. Voia să înțeleagă cum de venise o franțuzoaică să locuiască tocmai în acea blestemată căsuță din Clopotul de Jos. Înainte de a ajunge acasă, se opri în fața uliței Crinul Negru: iarba era înaltă, zidurile farmaciei erau acoperite de iederă roșiatică. Și firma din fier forjat fusese acoperită de vegetație și de abia i se mai citea inscripția: „Farmacia Hastor Venti". Stătu

două-trei secunde în echilibru pe șaua bicicletei, gândindu-se că până și acea uliță devenise nefastă pentru locuitorii din Clopotul de Jos. Dacă, pe de o parte, acest lucru îi displăcea foarte mult, pe de altă parte, începu să aibă o mică plăcere. Era ceva care lega laolaltă ciudata răpire a părinților săi, petrecută la farmacie, și apariția bătrânei în vilișoara cu stafii. Legătura era clară: cele două locuri erau evitate de toți. Și numai Geno era într-un fel legat de amândouă. Cu un surâs palid pe buze, se întoarse în pat, dar somnul îi fu încă o dată agitat.

De dimineață, sub refugiu, în așteptarea aceluiași autobuz școlar, verii Fratti îl luară iarăși peste picior, chiar dacă Nicosia, din când în când, îi făcea cu ochiul. Nicosia îl simpatiza pe Geno, dar nu voia să rupă echilibrul grupului demonstrând puțină prietenie pentru acel băiețel un pic ciudat și batjocorit de toți. Hastor Venti știa că prietenia lor nu va fi niciodată la lumina zilei. În fine, nu o prietenie adevărată. De aceea nu încerca să se apropie, chiar dacă instinctul îl îndemna să facă invers.

Geno surâse și Nicosia îi întoarse zâmbetul. Abia ajunși din urmă de Mirta, Gioia și Marlonia, o văzură sosind din nou pe bătrâna extravagantă.

De data aceasta, purta o pălărie roșie cu boruri largi, cu pene portocalii, o capă de asemenea portocalie și o rochie lungă până în pământ, de culoare incertă, între galben și ocru. Motanul alb țopăia elegant, în ritm cu pasul bătrânei doamne.

Geno lăsă jos ghiozdanul și așteptă.

Bătrânica își ridică privirea și, cu un pronunțat accent franțuzesc, spuse:

— *Bonjour* Geno Hastor Venti, și, cu calm, trecu dreaptă, ca și cum ceilalți nici n-ar fi existat.

Geno înghiți în sec și, cu un firicel de voce, răspunse aproape bâlbâindu-se:

— Bu… bună ziua d… doamnă.

Mirta le dădu coate Gioiei și Marloniei, care stăteau cu gura căscată, și, când ajunse lângă Geno, îngână:

— Înseamnă că o cunoști într-adevăr! Cine e?

— Da, cine e? Hai spune, nu te vom mai lua în balon, încercară să-l convingă Galimede și Nicosia.

— Nu știu! Jur că nu știu! exclamă băiatul, dându-se un pas înapoi.

Nu înțelegea cum de acea doamnă îi cunoștea numele.

— Vrei să faci pe misteriosul? Ei bine! De fapt, ce ne interesează! E doar o bătrână sucită, încheie Mirta cu degetele în nas, făcând biluțe.

Marlonia murmură ceva la urechea Gioiei, și amândouă izbucniră în râs.

Nicosia, încrezător în forța lui de convingere, îl luă de braț pe Geno trăgându-l deoparte și zise:

— Mie poți să-mi spui. Ai încredere!

Geno dădu din cap, își luă ghiozdanul și, urmărind-o cu privirea pe franțuzoaică, ajunsă acum departe, se închise într-o tăcere totală.

Nici în acea dimineață, lucrurile nu merseră mai bine la școală. Auzea mereu acel deranjant vâjâit în cap și nu reușea să se concentreze. Era ca și cum în creier îi intraseră carii grinzilor putrede și asta îl îngrijora serios.

Și apoi, povestea sigiliului zburător făcuse înconjurul școlii. Pe coridoare, în closete și în curte nu se vorbea despre altceva. Elevii se uitau la el ca la un extraterestru. Ca să nu mai vorbim despre fețele profesorilor și a directorului: îl priveau chiorâș. Iar el nu găsea cuvintele potrivite pentru a se explica. Era clar că vorbele lui erau de neînțeles, Geno își dădea seama de asta, dar nimeni nu avea puțină îngăduință. Nimeni nu trecea dincolo de pura realitate a lucrurilor. Și totuși, tânărul Hastor Venti era convins că o explicație există. Un motiv pe care el însuși nu îl știa.

Întors acasă, nu-i spuse încă nimic unchiului Flebo. Nu avea curaj. Așezat pe pat, luă fotografia înrămată a părinților săi și întrebă cam ce ar trebui să facă. În șoaptă, le povesti totul, ca și cum cele două imagini l-ar fi putut asculta. Melancolia și tristețea se cuibăriră iarăși în inima lui. Deschise sertarul noptierei și mângâie o altă fotografie, ce o înfățișa pe mama sa ținând în brațe un copilaș. „Cât de mic eram, iar ea… cât de frumoasă”, susură Geno sărutând figura mamei. Întoarse poza, așa cum făcuse de multe alte ori, și citi ceea ce scrisese mama cu stiloul, cu mulți ani în urmă: „Neprețuitului meu copilaș. Corina”.

Din ochii lui Geno se prelinse o lacrimă pe hârtie, decolorând-o. Își aminti că unchiul îi povestise că fotografia aceea fusese făcută cu câteva zile înaintea răpirii. Numai el, „neprețuitul

copilaș”, se salvase din ghearele misterioaselor persoane care îi luaseră părinții din farmacie.

„Cât de ciudată este viața, gândi tânărul Hastor Venti. Oamenii se duc și în locul lor rămân imagini. Erau fericiți. Surâzători. Și totuși, în brațele mamei eram eu, și ea mă strângea la piept. Iar acum eu sunt aici. Fără ea. Fără îmbrățișarea ei.”

Apoi luă cea de a treia fotografie. Ultima. Înfățișa figura mustăcioasă și simpatică a tatălui său, Pier Hastor Venti. Purta un halat alb. Geno știa foarte bine că el și mama sa erau farmaciști, și că se cunoscuseră tocmai printre cutii de antibiotice, infuzii de ierburi și tuburi de creme. Dar acea fotografie era ponosită. Ruptă de la jumătate. Partea de jos nu mai exista. Cineva o rupsese. Sau poate, pur și simplu, se sfâșiase. Nici despre asta unchiul Flebo nu dăduse vreo explicație. Dar prea puțin îl interesa pe Geno, pentru el era esențial să poată privi figura tatălui său.

Puse fotografiile la loc în sertar și privi fix câteva secunde veioza azurie. Începu să îl doară capul din nou.

Deschise fereastra să respire adânc. Aerul îi împrospătă fața, parfumul rășinii brazilor îl ajută să se simtă puțin mai bine. Privi către căsuța roz. Afară, în fața porții, era motanul alb. Stătea așezat și nemișcat. Părea o statuie.

— Ei, pisicuțule... pisoiule, spuse Geno aproape șoptit.

Pisica nu se mișcă. Geno rămase la fereastră până când felina albă decise să se întoarcă în vilișoara roz.

Nici în noaptea aceea băiețelul nu dormi deloc bine. Și nu din vina carilor din tavan. Ci din cauza carilor pe care îi simțea în cap: să o cunoască cu tot dinadinsul pe bătrânica franțuzoaică.

•

La șapte punct era în bucătărie. Unchiul, ca de obicei, bombănea din pricina ochelarilor:

— Cred că i-am uitat în cabinet. Fără ei nu văd chiar nimic. Mă simt ca într-un acvariu, spuse el ținând ochi de-abia mijiți.

— Mă duc să-i iau eu, și, zicând acestea, nepotul ieși din bucătărie, traversă micul vestibul și se strecură în cabinet, la parter.

Ochelarii erau pe birou, deasupra unui munte de fișe medicale și rețete. Îi luă și ieși. Aruncă un ochi afară. Ziua era umedă:

cerul, plumburiu, amenința a ploaie. Aerul era rece și Geno, încă în pijama, avu frisoane.

În acel moment o văzu pe bătrână trecând. Avea o umbreluță roz și motanul alb o urma, ca întotdeauna. Își simți inima în gât.

— Cum așa? La ora asta? Dar nu-i nici măcar 7.30! exclamă surprins s-o vadă plimbându-se așa de devreme.

Ieși imediat în stradă. Primele picături de ploaie coborâră precum roua. Femeia se opri, se întoarse încet și, zâmbind, spuse:

— Astăzi este o zi proastă. Dragul meu Geno Hastor Venti, te sfătuiesc să pui pe tine un pulover de lână. Nu cred că la școală au dat drumul la căldură.

Băiețelul, strângând în mână ochelarii unchiului, își luă inima în dinți și, cu voce tremurătoare, zise:

— Da, mulțumesc. Am s-o fac!

Bătrâna doamnă zâmbi iarăși și, pe când se îndrepta spre casă, Geno spuse ceva pentru a o opri:

— Scuzați, doamnă… doamnă…

Ea ridică umbrela, își îndreptă spatele și spuse serioasă:

— Crikken! Madame Margot Crikken!

El repetă ca un papagal:

— Madame Margot Crikken.

— *Oui.* Așa mă numesc. Și ce altceva vrei să știi, tinere Hastor Venti? întrebă nemișcată, în timp ce ploaia cădea din ce în ce mai deasă.

— Locuiți în vilișoara roz, la numărul 67?

În sfârșit, Geno izbutise să articuleze acea întrebare.

— *Oui, mon petit garçon.* Da, băiete… După cât se pare, locuiesc chiar acolo, împreună cu motanul meu Napoleon, răspunse ea, arătând cu degetul către motanul ud tot.

— Atunci, bine ați venit la Clopotul de Jos, doamnă. Napoleon e un motan splendid, zise băiatul înclinându-se puțin.

— *Merci.* Mulțumesc, Geno. Cred însă că tu trebuie să intri în casă. Te uzi tot. Și ești încă în pijama. Un veșmânt absolut nepotrivit pentru a sta în stradă. Nu crezi?

Observația corectă a bătrânei îl făcu să roșească.

Băiatul tuși de câteva ori și, dându-se înapoi fără să-i întoarcă bătrânei spatele, ajunse la ușă. Când intră, închise ușurel ușa și rămase împietrit, în timp ce unchiul îl privea scărpinându-se în cap.

— Ești leoarcă! Dar unde ai fost?

Geno nu spuse nimic, îi înmână ochelarii, urcă în cameră și se îmbrăcă repede. Nu făcea caz de părul și picioarele ude. Era fericit. Fericit că vorbise cu madame Crikken.

Înainte de a ieși, își puse geaca, își sărută unchiul, care, de emoție, vărsă cana cu lapte, și plecă în ploaie fluierând.

Colegii erau deja acolo, așteptând autobuzul de 7.45. Toți aveau umbrelă. Geno, nu! El mergea cu gura deschisă ca să bea picăturile care coborau din belșug.

— Zăpăcit ca de obicei! spuse Mirta aranjându-și impermeabilul galben canar.

— Ei, Geno, vrei să bei toată ploaia? întrebară în cor Galimede și Nicosia.

— Da. E bună apa cerului, răspunse semeț băiatul și urcă primul în autobuz.

Mirta își dădu seama că era puțin prea vesel în acea dimineață și, la școală, în timpul pauzei, se duse lângă el cu o scuză banală:

— Ai să-mi împrumuți 10 cenți?

Băiatul se căută în buzunare și clătină din cap:

— Îmi pare rău, sunt lefter.

— Ești fără un ban, dar fericit. Sau greșesc? întrebă malițioasă Mirta.

— Da, fericit, spuse Geno așezându-și coatele pe pervazul ferestrei.

— Din cauza acelei bătrâne? În dimineața asta n-am văzut-o! continuă fetița ronțăind floricele.

— Eu... da!

— Când? În zori? Azi-noapte? Zbura?

Mirta începu să râdă exagerat, atrăgând astfel atenția celorlalți elevi.

— Ascultați puțin, Geno a văzut-o pe bătrână zburând.

Gioia și Marlonia se tăvăliră de râs, iar Nicosia, apropiindu-se, spuse:

— La Clopotul de Jos zboară sigilii și doamne bătrâne.

Galimede zbieră din fundul culoarului:

— Zboară deja totul. Și totul este meritul acelui geniu, Geno.

Nepotul lui Flebo își trecu mâinile prin părul ondulat și apoi, încrucișându-și brațele, îi fixă pe toți cu ciudă.

— Sunteți doar niște neghiobi răsfățați. Nu știți nimic despre viață. Nimic!

— Hastor Venti! Nu te mai da în spectacol! vocea tunătoare și amenințătoare era cea a profesorului de matematică.

Profesorul îl luă de o ureche și îl trase până la bancă.

— Tu vei fi știind totul despre viață. Dar nimic, chiar nimic, despre matematică! În loc să faci pe nebunul, învață să studiezi! sfârși profesorul din ce în ce mai supărat.

Geno își coborî privirea în timp ce clasa se umplea de murmurul elevilor.

Mirta era vizibil satisfăcută de figura pe care o făcuse Geno și trăncănea cu prietenele. Pentru Hastor Venti, acela era numai al nu știu câtelea episod care îl făcea diferit de ceilalți. O diferență care venea de departe. Din trecut. De la dispariția părinților lui.

„De ce îi răpiseră? Ce făcuseră rău?"

Întrebări peste întrebări, la care Geno nu găsise niciodată răspuns. Abia de când o văzuse pe doamna Crikken cu sigiliul ei negru și motanul alb, neînfrânata lui curiozitate despre viață păruse a se revărsa în ceva mult mai mare. Misterios. Și poate înspăimântător.

Gânduri întortocheate, imagini suprapuse și ochi care se închideau datorită oboselii adunate.

Slăbea. Și Flebo își dăduse seama.

— Trebuie să mănânci. Trebuie să crești și să faci mușchi. N-oi vrea să semeni cu un schelet! zise unchiul punându-i în farfurie o friptură mare, în sânge.

Tânărul luă numai două înghițituri, după care se ridică de la masă și, în timp ce urca în camera lui, unchiul îl întrebă:

— E simpatică, nu-i așa?

Băiatul se întoarse și, încrețindu-și fruntea, întrebă:

— Cine?

— Doamna de la 67! preciză Flebo.

— O cunoști? întrebă surprins.

— Poate… răspunse unchiul mâncând o felie de măr.

— Cum poate? O cunoști sau nu? insistă Geno.

— Calm… calm. Nu te necăji doar pentru atât. Semeni cu mama ta, nici ea nu accepta incertitudinile.

Flebo se ridică de la masă și, privindu-și nepotul, confirmă dând din cap.

— O cunoști într-adevăr? De unde vine? Cine este, de fapt? De ce a venit aici? Geno puse o rafală de întrebări.

Unchiul își ridică mâinile și spuse foarte serios:

— Nu-i nicio grabă. Vei ști când va fi momentul. Singurul lucru pe care ți-l pot spune acum este că Margot Crikken este o doamnă extraordinară. Poți avea încredere în ea.

Geno se apropie de el și, cu un aer dezorientat, îi luă mâinile într-ale sale.

— De ce tot acest mister? Ce legătură are această doamnă cu noi? De ce îmi știe numele? Și cum de îl știi tu pe al ei?

Unchiul nu scoase un cuvânt, dar puștiul insistă:

— Trăiește în vilișoara cu stafii! Înțelegi? E ca și cum noi ne-am duce iarăși în farmacia din ulița Crinul Negru. Toți consideră aceste locuri bântuite. Blestemate! De ce se întâmplă toate acestea?

Doctorul Flebo Moleculă îl mângâie pe cap și îl strânse cu drag la piept.

— Farmacia… da… da. Nu te mai gândi la ea. Te-am crescut cum am putut. Poate n-am fost chiar un tată pentru tine. Dar mă vei ierta…

Geno îl îmbrățișă și, cu ochii în lacrimi, izbuti să-i zică doar atât:

— Spune-mi că părinții meu nu sunt morți. Spune-mi! Te rog, spune-mi unde i-au dus! Eu țin la tine, unchiule. Țin la tine foarte mult.

• Capitolul doi •

Secretul lui Flebo Moleculă

Sâmbătă după-amiază cabinetul era întotdeauna supraaglomerat de pacienți. Geno se grăbea să-i vorbească unchiului: se întâmplase ceva grav. Dar era o coadă de persoane care își așteptau rândul la vizită.

Femei, bărbați și bătrâni se călcau în picioare în mica sală de așteptare. În ciuda temperaturii care scăzuse brusc, Flebo era transpirat leoarcă din cauza îmbulzelii. Cu stetoscopul la gât, asculta inima unui țăran bătrân. După câteva minute, nepotul își pierdu răbdarea și bătu de se cutremură ușa cu geam.

— Unchiule, trebuie să îți vorbesc neîntârziat, spuse el stânjenit.

Flebo Moleculă deschise brusc ușa și, cu ochelarii pe nas, exclamă:

— Știi bine că nu trebuie să deranjezi!

— S-a întâmplat ceva…

Geno nu avu curajul să termine fraza deoarece se simți privit de prea multă lume.

— Hai dă-i-nainte, vorbește! insistă unchiul, care nu voia să-și lase pacientul să aștepte.

Puștiul îi făcu semn unchiului să se încline și îi șopti la ureche:

— A dispărut fotografia tatălui meu. Aceea pe jumătate ruptă.

Flebo își sprijini mâinile pe clanță și clătină din cap.

— Vorbim diseară.

În grabă, închise ușa cu geam și îl lăsă încremenit pe băiat, care plecă târându-și trist picioarele până la marginea străzii. Se așeză pe un pietroi, jucându-se cu o rămurică și gândindu-se la fotografia dispărută. Nu putea să se fi volatilizat. Era închisă în sertar în camera lui. Nimeni, în afară de unchiul său, nu putea deschide acel sertar! Și de ce ar fi luat Flebo fotografia tatălui său? Și dacă nu o luase el, cine ar fi putut avea vreun interes să fure o fotografie ruptă și veche?

În timp ce bătea aerul cu rămurica, văzu venind în fugă motanul cu blana albă și lungă.

— Napoleon! exclamă băiatul surprins.

Felina încetini pasul și, oprindu-se la oarecare distanță, miorlăi deschizând larg ochii mari albaștri. Geno văzu agățat în zgarda pisicii un bilet răsucit. Întinse mâna să-l ia, dar Napoleon, cu mare iuțeală, îl zgârie.

— Ah! Ce naiba faci? Ești un motan rău!

Băiețelul își privi podul palmei: rana, mică, dar profundă, sângera.

Napoleon mieună încă o dată, își miji ochii satisfăcut, se răsuci, își ridică coada înfoiată și se îndreptă repede către vilișoara roz.

Pe stradă rămase bilețelul. Geno îl luă și văzu imediat că era semnat Margot. Citi pe nerăsuflate fraza:

Dragă Flebo, te aștept la 22.

Deveni peste poate de curios. Dar nu știa ce să facă acum cu biletul acela. Ar fi fost stânjenitor să-l înmâneze direct unchiului. Desigur, acea întâlnire era… secretă.

Un zâmbet aproape invizibil lumină fața tânărului Hastor Venti. Ideea că între madame Crikken și unchiul Flebo ar fi fost ceva îl făcu să roșească.

— Nu! Nu. Nu-i cu putință, își spuse încetișor.

De fapt, nu-l mai văzuse niciodată pe Flebo făcând curte unei femei. Și doar gândul de o clipă că mult stimatul doctor primar Moleculă din Clopotul de Jos ar putea fi îndrăgostit de extravaganta doamnă franțuzoaică era ceva ireal. Și apoi, madame Crikken era mai bătrână decât Flebo cu cel puțin douăzeci de ani! Nu putea să țină pentru el acel mesaj. Astfel, hotărî să îl bage pe sub ușa cu geamuri a cabinetului fără a fi luat în seamă. Seara, în timpul cinei, Flebo păru cam nervos, așa încât Geno nu mai puse nicio întrebare despre fotografia dispărută. Spălă vasele, curăță masa, șterse praful de pe scaune și, spre surprinderea unchiului, plecă devreme la culcare.

Puțin înainte să bată de zece, îl auzi ieșind din casă. Semn evident că găsise mesajul! Flebo se urcă pe bicicletă, pedală de-a lungul străzii Rozmarinul Dulce până ajunse la numărul 67. Geno, care nu putea folosi bicicleta, pentru că lanțul ei ruginit ar fi făcut prea mult zgomot, îl urmă pe jos, încercând să nu treacă pe sub felinare pentru a nu fi văzut.

Ajuns în fața porții vilei roz, văzu clar că de la fereastra bucătăriei se prefira o rază de lumină. Din două sărituri trecu peste poartă. Târându-se ca un câine, ajunse lângă căsuță. Era răcoare și, pentru a nu se căptuși cu un guturai, își puse fularul la gât. Ghemuit sub fereastră, trase cu urechea. Vocile doamnei Crikken și a unchiului se auzeau perfect.

Cei doi erau așezați unul în fața celuilalt și savurau o băutură caldă.

— Când ai să-i spui? întrebă Margot.

— Nu știu încă. Dar nu ți se pare prea devreme? Este încă un băiețel, răspunse Flebo.

— Nu mai este timp. Ți-am explicat. Situația este foarte gravă. Trebuie să avem încredere. Geno va învăța repede. Are unsprezece ani și trebuie să-și înfrunte destinul, spuse bătrâna doamnă.

Hastor Venti își simți inima bătând cu putere. Vorbeau despre el! Știau lucruri de care el nu avea habar. Flebo și madame Crikken aveau un secret!

Băiatul se zăpăci. Să se afle acolo, pe întuneric, sub ferestrele vilișoarei roz, cu un fular la gât, ascultându-și unchiul care vorbea despre el cu acea misterioasă doamnă franțuzoaică, îi păru într-adevăr foarte ciudat.

Puse mâinile pe pământ și, gânditor, stătu așa câteva secunde. În spatele său auzi un zgomot. „Stafiile”, se gândi el, tremurând ca o frunză. Se răsuci și, în întuneric, văzu strălucind doi ochi mari albaștri, care îl fixau.

— Napoleon! strigă înspăimântat.

Pisica își zbârli blana, deschise gura și scuipă ca o tigroaică. Geno se ridică dintr-odată și se lovi cu capul de pervaz. A doua lovitură în câteva zile!

Napoleon mieună foarte tare și băiatul o luă la goană către poartă, de frică să nu fie descoperit de unchiul său și de madame Crikken.

Într-adevăr, bătrâna doamnă, bănuitoare din cauza zgomotelor ciudate și a mieunatului pisicii, deschise fereastra și privi în jur. Din fericire, întunericul fu de partea lui Geno. Puțina lumină din bucătărie nu fu de ajuns pentru a-l vedea sărind peste poartă ca o gazelă.

Cu sufletul la gură și cu obrajii roșii ajunse acasă. Urcă scările și se aruncă în pat ca un sac de cartofi. Îl durea capul și vâjâiala

continua să-i tortureze urechile. Încă o dată dormi foarte prost. Se gândi la cuvintele doamnei Crikken: „Situația este foarte gravă… Geno va învăța repede”.

Băiatul nu avea nici cea mai mică idee despre ce ar fi trebuit să învețe!

•

La nouă fix clopotele satului bătură răsunător: era duminică.

Flebo se trezise de ceva timp, iar micul dejun era gata. Geno deschise ochii și, cu fața obosită, se puse pe picioare. Purta încă hainele din seara trecută. Când coborî în bucătărie, unchiul era așezat și stătea cu brațele încrucișate. Părea nerăbdător.

— Ce față! Nu te simți bine? îl întrebă el pe nepot.

— Am dormit prost, răspunse acesta fără să-l privească în ochi.

— Din cauza carilor? întrebă ironic unchiul.

— Da, din cauza lor.

Geno rămase impasibil, luă ceașca de lapte și o bău dintr-o înghițitură.

— Trebuie să-ți vorbesc foarte serios.

Tânărului îi îngheță sângele în vine. Venise momentul. Oare Flebo avea să îi povestească adevărul despre răpire? Și despre secretul care îl lega de madame Crikken? Pentru a nu lăsa să i se vadă reacția, băiatul încercă să se controleze și întrebă cu o voce absentă:

— Unchiule, vrei să-mi vorbești despre poza dispărută?

— Fotografia tatălui tău? De… nu chiar. Trebuie să-ți vorbesc despre un proiect.

Doctorul Moleculă se ridică de pe scaun și se apropie de el.

— Proiect? repetă Geno urmărind mișcările unchiului.

— Ce-ai crede dacă ți-aș spune că trebuie să înfrunți o călătorie de unul singur?

— Singur? Unde trebuie să merg? Și de ce?

Întrebările îl puneau și mai mult în încurcătură pe Flebo, care începu să transpire.

Geno simți mâinile unchiului care îi apăsau umerii, ca pentru a-l ține pe loc. Pentru a-l ține acolo, în acel loc. În casa aceea unde-l văzuse crescând.

În timp ce doctorul Moleculă îi cerea să plece, îl ținea în loc! O purtare într-adevăr contradictorie.

Tânărul Hastor Venti fu cuprins de panică și un junghi în stomac îl făcu să vomite. Alergă în baie și se privi în oglindă pentru o bună bucată de timp, pe când Flebo, de partea cealaltă a ușii, continua să îl întrebe dacă avea nevoie de ajutor.

Când deschise ușa, unchiul era acolo, nemișcat, cu mâinile transpirate și ochii înlăcrimați.

— Nu vreau să pleci. Mi-e teamă însă că va trebui să o faci. Crede-mă!

— Dar unchiule! Nu înțeleg! Ce am făcut rău? E oare din cauza școlii?

— Nu. N-are legătură cu școala. Ești un băiat bun. Părinții tăi ar fi mândri de tine. Dar eu am…

Flebo nu reuși să termine fraza, își îmbrățișă tare nepotul, coborî scările în grabă și ieși din casă.

Geno rămase încremenit, pe când apa de la robinetul băii continua să curgă. Când încercă să-l ajungă din urmă, își văzu unchiul îndepărtându-se pedalând cu toată viteza către sat.

înfricoșat și fără să își găsească alinare, Geno se întoarse în camera lui. Acea duminică de octombrie începuse rău.

Flebo Moleculă nu se întoarse nici măcar la prânz și băiatul se descurcă cu ce era prin frigider.

La trei după-amiază, verii Fratti îl invitară să meargă cu bicicleta până la râu.

Băiatul nu avea niciun chef, dar prietenii insistară atât de mult încât, până la urmă, acceptă. Li se alăturară și Gioia, Marlonia și nelipsita pisăloagă Mirta.

Pentru a ajunge la râu trebuiau să treacă prin fața vilișoarei roz și, când copiii urcați pe biciclete se aflau la câțiva metri, o văzură pe bătrâna doamnă la poartă. Avea niște pachete în mână: două căzură pe pământ.

— *Mon Dieu de la France*! exclamă bătrânica.

Geno frână brusc și coborî de pe bicicletă. Adună pachetele și i le dădu doamnei.

— *Merci beaucoup*! Multe mulțumiri! Ești politicos, răspunse madame Crikken cu un zâmbet ușor.

Ceilalți copii o luaseră înainte, numai Mirta, rămasă ceva mai în urmă, se întoarse strigând:

— Vezi-ți de treabă! E o bătrânică nebună! E o stafie a acelei case blestemate!

Geno roși pentru lipsa de educație a colegei, dar madame Crikken, atingându-și pălărioara verde, spuse:

— Vrei să-ți ajungi din urmă prietenii sau mă ajuți să duc în casă aceste pachete?

Fără a scoate o vorbă, Geno se așeză în fața porții așteptând ca femeia să o deschidă. Napoleon era în curte, lăfăit sub un chiparos înalt, și numai ce-și văzu stăpâna că mieună lingându-și botul.

— Vino, îți fac un ceai bun, spuse bătrâna invitându-l în casă.

Primul lucru pe care îl simți Geno fu un parfum dulce și bun. Apoi zări pe lavița de lângă ușă niște fleacuri și un triunghi foarte ciudat de metal.

Văzându-i curiozitatea stârnită de acel obiect, madame Crikken spuse:

— E un vertiliu, nu-l atinge.

— Vertiliu? repetă băiatul.

— *Oui*, dar nu mă întreba la ce folosește, că nu-i momentul acum, răspunse ea sec.

Băiatul rămase tăcut. Madame Crikken își scoase pălărioara și pelerina, și îl invită să ia loc în bucătărie. Era foarte frumoasă!

Bufetul, masa și scaunele de lemn lăcuit roz erau decorate cu mici floricele albe și bleu. Pe ușa frigiderului verde mazăre, niște magneți minusculi albaștri țineau biletele scrise de mână pe care erau însemnate substanțe bizare: Cocos huserlian: 2 grame; Iasomie taletiană: 0,5 grame; Scorțișoară pitagoreică: 4 grame; Iarbă neagră: 1 kilogram; Apă de pene: jumătate de litru.

Pe peretele din stânga, deasupra rafturilor, se aflau zeci de borcănele de sticlă și metal pe care erau însemnate litere ale alfabetului. Geno privea totul cu mare curiozitate, până când puse ochii pe cuptorul mare și lucios. Erau acolo trei cratițe roșii cu forme ciudate: una era lungă și îngustă, alta largă și joasă, iar a treia avea aspectul unui ceas deșteptător mare. Toate trei aveau gravate pe ele literele „A.M.”

— Așază-te, ceaiul va fi gata în câteva minute, spuse franțuzoaica, luând borcanul alb pe care erau încrustate literele „T.S.”

Napoleon sări pe masă și se așeză în fața lui Geno, își îndreptă mustățile și își amușină oaspetele. Băiatul nu mișcă un deget: se temea să nu fie zgâriat încă o dată.

După ce termină cu cuptorul, madame Crikken puse pe masă două cești albe și turnă foarte parfumata băutură de culoare strălucitoare.

— Este ceai T.S., de Trandafir Severin. O adevărată delicatesă, *doux.* Dulce, spuse ea privind cu ochii săi albăstrui fața neîncrezătoare a lui Geno, care duse la gură ceașca și gustă. Era cel mai bun ceai pe care îl băuse vreodată.

Bătrâna doamnă deschise bufetul și scoase o farfurioară cu biscuiți rotunzi și verzi.

— *Biscuits* F.N., biscuiți cu Fistic Nimic. Sunt sigură că îți vor plăcea.

Geno întinse mâna și luă unul. Într-adevăr, avea un gust delicat care se potrivea bine cu ceaiul.

— Trandafir Severin? Fistic Nimic? Dar ce ingrediente sunt astea? întrebă el curios.

— Bucătărie *Métaphysique*... metafizică, răspunse Margot sorbind din ceai.

— Ce bucătărie? întrebă băiatul râzând.

— Eu sunt o expertă în Bucătăria Metafizică, răspunse ea ridicând lingurița.

— Așadar, sunteți o profesoară bucătăreasă?

Întrebarea hazlie o distră pe bătrâna doamnă.

— Cunosc materii foarte speciale. Și, într-adevăr, fac puțin pe bucătăreasa, iar alimentele conțin ingrediente filosofice, răspunse ea punându-și mâinile subțiri pe ceașcă.

— Filosofice? N-am mai auzit așa ceva! răbufni Geno.

— *Oui*. Da, da, știu bine, șopti bătrâna mijindu-și ochii.

— Sunteți o profesoară la pensie? întrebă puștanul făcând aluzie la vârsta femeii.

— La pensie? Glumești! Pot preda încă multe materii interesante, veni răspunsul ei sec.

Doamna franțuzoaică își mângâie părul strâns într-un coculeț romantic, își drese vocea și vorbi iarăși:

— Știu că ai vrea să-mi pui multe întrebări. Astăzi însă, nu-ți voi putea da toate răspunsurile.

Hastor Venti încetă să mănânce biscuiți și o privi îngrijorat pe enigmatica lui interlocutoare.

— De fapt, aș vrea să vă întreb cum se face de ne cunoașteți pe mine și pe unchiul meu Flebo, zise Geno.

— Eu și unchiul tău ne-am cunoscut cu mult timp în urmă. Tu abia te născuseși. Ne-am împrietenit... după cum vezi, vorbesc perfect italienește, explică Margot privindu-și mâinile.

— Atunci, dumneavoastră mi-ați cunoscut și părinții?

Băiatul fu cuprins de o bucurie neașteptată.

— Da. Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat, spuse femeia, coborându-și privirea spre pisica așezată pe un colț al masei.

— Știți cine i-a răpit pe mama și pe tata? întrebă Geno în timp ce inima îi bătea să-i sară din piept.

Madame Crikken își ridică ochii spre tavan fără să spună o vorbă.

— Trăiesc? întrebă Geno disperat.

— E posibil. Stai însă liniștit. Îți voi explica totul la momentul potrivit, răspunse aproape enervată madame Crikken.

— Ce? Știți și nu vreți să-mi spuneți nimic? Dar eu... eu nu i-am văzut niciodată. Înțelegeți?

Geno simți cum i se punea un nod în gât de furie. Voia să știe adevărul. Trecuseră unsprezece ani în care golul disperării i se cuibărise în suflet.

Bătrâna doamnă îi luă capul în mâinile ei aspre și îi spuse cu dulceață:

— Nu te-au părăsit. Au fost obligați să plece din Clopotul de Jos. Atâta pot să-ți spun.

— Unde-i pot găsi?

Băiatul era din ce în ce mai agitat și nu reușea să se controleze.

— Bea ceaiul. Îți voi explica în următoarele zile. Ai răbdare. Nu-mi va fi ușor să-ți explic, spuse cu voce murmurată madame Crikken.

— De ce ați venit să locuiți aici?

Întrebarea sosi ca un fulger.

— Pentru tine! fu răspunsul tot atât de fulgerător.

— Pentru mine? De ce? Ca să mă duceți de aici? Ca să mă duceți la părinții mei?

Geno își strânse pumnii și își mușcă buzele de înfuriat ce era.

— Unchiul tău nu ți-a spus încă nimic? replică Margot.

— Mi-a vorbit despre o călătorie. Despre un proiect. Nu mi-a explicat însă bine. A plecat azi-dimineață de acasă și nu s-a mai

întors, răspunse Geno, în timp ce un fior rece îi trecea pe spinare, iar gura i se uscase iască.

Madame Crikken îi luă mâinile într-ale sale: erau înghețate.

— Te simți bine? Mai vrei ceai? întrebă ea cu blândețe.

Băiatul deschise gura respirând ca peștele pe uscat. Se simți ridicol. Atingerea mâinilor franțuzoaicei îl pusese în încurcătură.

— Ai să vezi că astă-seară unchiul îți va explica totul. Nu-ți fie teamă. Ai încredere în Flebo și în mine, spuse ea retrăgându-și mâna și lăsându-l pe Geno, pentru a nu știu câta oară, năucit.

— Sunteți o vrăjitoare? o întrebă puștanul fără să-și dea seama.

Madame Margot Crikken izbucni în râs.

— *Sorcière*? Vrăjitoare? Mai mult… mai mult… Vrăjitoarele sunt mai puțin pricepute decât mine.

Băiatul se ridică îngrozit de pe scaun.

Și ea se ridică și, tot surâzând, îl conduse afară din bucătărie. Pe coridor erau două uși: una dată de perete, care ducea în dormitor, cealaltă – întredeschisă. Napoleon se strecură repede printre picioarele lui Geno și, țopăind, urcă scara care ducea la pod.

— El doarme acolo sus. Aceea este camera mea, pe când aici… ei bine, aici nu te pot lăsa să intri, spuse Margot închizând ușa.

Tocmai în acea cameră interzisă, Geno întrezărise o parte din imensul sigiliu negru pe care îl văzuse zburând în prima noapte.

Când ajunse la ieșire, își îndreptă privirea către chipul brăzdat de riduri, dar liniștit al misterioasei doamne franțuzoaice.

— Mă simt zdrobit. Sunteți foarte amabilă, dar nu știu dacă pot avea încredere în dumneavoastră. Poate e mai bine să nu ne mai vedem. Nu știu dacă îmi spuneți adevărul adevărat despre părinții mei.

Madame Crikken își scoase ochelarii, își apropie fața de cea a băiatului și, cu o voce convingătoare, răspunse:

— Mă foarte îndoiesc că nu ne vom mai vedea. Ba din contră, sunt sigură că, de astăzi înainte, tu vei veni să mă vizitezi la ora ceaiului. *Bonne soirée.*

— Bună seara, repetă Geno, pe când doamna închidea ușa.

Băiețelul plecă legănându-se, ca și cum ar fi coborât din călușei. Era șapte seara!

Orele petrecute în casa doamnei Crikken parcă zburaseră. Întors acasă, își găsi unchiul tulburat, așteptându-l.

— Iartă-mi purtarea de azi-dimineață. Îți voi spune acum ceea ce trebuie să știi, zise Flebo stând în picioare în fața ferestrei de la bucătărie.

— Te ascult, unchiule, dar mai întâi trebuie să-ți spun eu ceva.

Geno își turnă un pahar cu apă și-l dădu pe gât. Apoi prinse curaj și povesti conversația pe care o avusese cu madame Crikken, explicându-i că nu voia să o mai vadă.

— Ba o s-o mai vezi! Margot a venit în Clopotul de Jos pentru tine. Nu trebuie să-ți fie teamă. E o femeie foarte înțeleaptă, afirmă cu oarecare hotărâre unchiul.

— Dar e ciudată! Spune lucruri pe care nu le înțeleg și face prea mult pe misterioasa. Spune că este expertă în Bucătăria Metafizică! După părerea mea, îi lipsește o doagă! Chiar tu, unchiule, te-ai schimbat de când a sosit ea, spuse Geno sprijinindu-se de frigider.

— Vei înțelege totul. Nu-ți va lua mult. Trebuie să pleci. Trebuie să te pregătești – tonul lui Flebo era din ce în ce mai hotărât.

— Să mă pregătesc? Ca să fac ce? Să merg unde?

Băiatul începu să se enerveze.

— Va trebui să mergi într-un loc îndepărtat și să-ți găsești… părinții. Numai tu poți face asta.

Cuvintele lui Flebo nu îi alinară deloc mânia băiatului.

— Părinții mei? Atunci este adevărat ceea ce spune madame Crikken! strigă el tare.

— Da! Știi că…

Flebo nu termină de vorbit, că Geno îl întrerupse:

— Că trăiesc! Spune-mi, unchiule, sunt vii sau nu? Cine i-a răpit?

— Margot te poate ajuta să-i găsești, răspunse doctorul Moleculă, luându-și capul în mâini.

— Sunteți nebuni cu toții! Vă bateți joc de mine!

Băiatul începu să urce scările, dar unchiul îl opri prinzându-l de pulover.

— Stai! Ascultă-mă! De mâine, te vei duce în fiecare după-amiază la madame Crikken. La cinci fix. Îți va explica mai bine. Trebuie să te las să te duci. N-am de ales. E corect așa!

— Prostii! Eu nu mă mai duc și nu voi mai pune piciorul niciodată în vilișoara roz. E clar? urlă Geno ieșit din minți.

Faptul că, după unsprezece ani de la dispariția părinților lui, ieșise la iveală un nou adevăr total ireal îl înnebunea.

— Fă-o pentru mine – spusele lui Flebo îl impresionară pe nepot. Această călătorie va fi importantă. Pe de altă parte, făgăduisem că, atunci când vei împlini unsprezece ani, te voi lăsa să pleci.

Afirmația aceasta a unchiului spori iarăși teama băiatului.

— Ai făgăduit? Cui? întrebă el foarte agitat.

— Îți va spune totul Margot.

Unchiul urcă scările și se încuie în camera lui, lăsându-l pe băiat în culmea isteriei.

În acea seară nu cină niciunul din ei.

•

Cu toată neliniștea, Geno reuși să doarmă de data aceasta. Dormi atât de mult, încât se trezi a doua zi după-amiază la patru jumătate. Abia deschise ochii și privi deșteptătorul. Crezu că era patru jumătate dimineața, dar înțelese imediat că era ziuă privind la crăpăturile ferestrei.

Se îmbrăcă și se duse în grabă la cabinetul unchiului. Nu era nimeni! Pe ușă era atârnat un anunț: „Vizite anulate”.

Geno era cuprins de o mare neliniște. Își văzu prietenii pe stradă jucând mingea.

— Ei, azi-dimineață ai chiulit de la școală! Ești bolnav? întrebă Nicosia.

— Acum mă simt bine, răspunse Geno neconvingător.

— Ieri, bătrâna ți-a făcut farmece! Priviți ce mutră are! spuse cu limbă de viperă Mirta.

Hastor Venti se urcă pe bicicleta ruginită și pedală până la numărul 67, lăsându-i pe toți fără cuvinte. Îl priviră pe când se îndepărta și rămaseră buimaci. Geno-prostul se încumeta să se apropie de casa cu stafii și s-o întâlnească pe bătrâna franțuzoaică nebună. La cinci fix, era în fața porții de la vilișoara roz. Era deschisă. Intră, își sprijini bicicleta de perete și bătu la ușă. Inutil: ușa era deschisă.

— Intră. Ceaiul și biscuiții sunt gata! Vocea subțire a doamnei Crikken venea din bucătărie.

Geno traversă coridorul; își aruncă privirea spre camera interzisă. Era închisă!

— Așază-te! Bea ceaiul, e tocmai bun.

Doamna, îmbrăcată toată în alb, părea o mireasă bătrână.

Băiatul se așeză, mâncă vreo doi biscuiți verzi și sorbi băutura dulce.

— Ți-a spus unchiul? întrebă liniștită femeia.

— Da. Unde trebuie să mă duc? întrebă el, privind-o pe bătrâna doamnă.

— Te vei duce în Arx Mentis, Fortăreața Minții, spuse cu răceală madame Crikken.

— Ce este asta? Un colegiu? Știam eu că e ceva cu școala! Nu prea merg bine, dar n-aș vrea să sfârșesc într-un colegiu! răspunse băiatul înmuind un biscuit în ceașcă.

— Nu este o școală, ci un loc *secret* – secret, unde se studiază și se practică puterile minții. Arx Mentis e frecventată mai ales de persoane adulte. Tinerii sunt foarte puțini, fu explicația femeii, care nu limpezi nici pe departe ideile lui Geno.

— Părinții mei se află acolo?

Copilul simți iarăși un fior și mâinile îi înghețară brusc.

Madame Crikken îl luă în brațe pe Napoleon și îl mângâie.

— Cred că poate se vor mai fi găsind încă acolo.

— Cum… poate? întrebă băiatul din ce în ce mai tulburat.

— Au fost duși în Arx Mentis imediat după răpire, dar nu sunt sigură că încă se află acolo, explică bătrâna.

— Dar i-ați mai văzut?

Geno era foarte tulburat.

Madame Crikken nu răspunse.

— Sunt prizonieri? Într-o temniță? O peșteră? Și de ce? În fine… urmă el, bătând cu pumnii în masă.

— Liniștește-te. Știu că-ți este greu să înțelegi, dar mă străduiesc să-ți explic. Trebuie să mă asculți și să ai răbdare. Unchiul tău a făcut o promisiune.

— Da, mi-a spus. Nici asta n-am înțeles prea bine, spuse băiatul, bând ultima înghițitură de ceai.

— Știi doar că promisiunile trebuie respectate, și, spunând aceasta, femeia lăsă pisica, ieși din bucătărie, deschise ușa camerei interzise și intră închizând-o în urma ei.

Geno rămase în bucătărie cu Napoleon. După câteva secunde, madame Crikken se întoarse ținând ceva în mână.

— Ține. Asta-i a ta, spuse ea dându-i înapoi băiatului fotografia ruptă cu imaginea tatălui său.

— Cum de o aveți dumneavoastră, doamnă? Mi-ați furat-o!

Geno se ridică de pe scaun roșu ca racul de furie.

— Nu, n-am furat-o, doar că aveam nevoie de ea.

Răspunsul bătrânei franțuzoaice nu îl mulțumi nici pe departe pe Geno.

— Nevoie? Ce să faceți cu ea? Acesta este tatăl meu! zbieră tânărul Hastor Venti.

Motanul deschise botul și scuipă, în timp ce madame Crikken se îndreptă către ușă.

— Acum du-te, Geno. Pentru astăzi ajunge. *Bonne soirée.*

— Ajunge pe naiba! Sunt sătul de șmecheriile dumitale, dragă madame Margot Crikken! Să furi este chiar ceva de neacceptat! Mă mir de dumneavoastră!

Spunând acestea, Geno se repezi afară, urcă în grabă mare pe bicicletă și pedală hotărât. Merse ca vântul, iar lacrimile care îi șiroiau din ochi zburau ca niște picături de ploaie. Străbătu strada Rozmarinul Dulce fără să-și dea seama. Până și lanțul ruginit al bicicletei încetă să scârțâie.

Ajuns acasă, intră ca un trăsnet, trânti ușa în așa hal încât unchiul sări ca ars, urcă scările și se refugie în camera lui. Scoase din buzunar fotografia ruptă și plânse. Plânse cum nu o mai făcuse niciodată în viața lui.

— Ce se întâmplă? întrebă unchiul intrând brusc.

— Pleacă! Du-te de aici! Sunteți nebuni! urlă copilul strângând fotografia la piept.

— Liniștește-te, nu plânge.

Flebo se așeză pe pat și îl îmbrățișă.

Vreme de o oră rămaseră îmbrățișați. În liniște. Într-un târziu, Geno adormi cu fotografia tatălui său în mână.

•

A doua zi, tot la patru jumătate se trezi. Pe noptieră găsi un mesaj.

Du-te la madame Crikken
La 17:00 fix te așteaptă.
Te rog, fă-o pentru mine.

Unchiul Flebo

Geno rupse biletul. Se așeză pe pat cu capul în mâini: chiar nu știa ce să facă. Era a doua zi în care lipsea de la școală și asta i-ar fi creat ceva probleme cu profesorii. Mai ales cu cel de matematică.

Deschise fereastra și văzu cerul acoperit de nori cenușii și gri. Stătea să plouă și era frig. Pe stradă, prietenii lui nu se zăreau nicăieri. Era pustie. Întoarse capul către vilișoara roz și îl văzu în depărtare pe Napoleon în fața porții. Aștepta. Mare-i era dorința de a nu se duce la madame Crikken, dar totul parcă-i spune că destinul lui nu era la Clopotul de Jos. Călătoria pe care trebuia să o facă era decisă deja și nimic n-ar fi putut schimba lucrurile. Chiar nimic.

Călare pe bicicletă, pedală privind cerul plumburiu. Respiră lung și se simți învăluit de aburul gri-albăstrui venind dinspre nori. Copaci, case și felinare păreau ieșite dintr-o vedere din alte timpuri. Culori învechite, parfumuri neobișnuite. Asemenea celor ale doamnei Crikken.

Ceașca de ceai T.S. și farfuria cu biscuiți F.N. erau pe masă. Oala în formă de ceas deșteptător, având gravată pe ea literele A.M., fierbea pe foc și aburul înmiresma bucătăria.

Madame intră. Rochia de catifea albastră atingea pardoseala. În mână ținea o lumânare violet. Flăcăruia îi lumina fața și se reflecta pe lentilele ochelarilor.

— Bine te-ai întors, Geno. Astăzi vremea este foarte urâtă. La vârsta mea, durerile în oase se fac simțite, spuse bătrâna lăsând lumânarea pe masă.

— Da, foarte urâtă, repetă puștiul fără a-și arăta supărarea.

Femeia se întoarse cu spatele pentru a controla oala de pe aragaz.

— Vă rog, vorbiți-mi despre promisiunea unchiului meu, zise cu teamă băiatul, gustând un biscuit.

Margot stinse focul și se așeză în fața lui. Luă delicat ceașca și sorbi din ceai. Începu apoi să vorbească, fără a-și dezlipi ochii de pe băiat.

— Unchiul tău era de față când ți-au răpit părinții, începu dintr-odată franțuzoaica.

— Oare? întrebă copilul, simțind un junghi în stomac.

— Chiar așa. Și el este cel care te-a salvat, răspunse Margot.

— Dar cum s-a întâmplat?

Geno tremura ca o frunză. Femeia își desfăcu larg brațele și, privind tavanul, zise:

— Eram acolo și eu. Și mai era acolo un bărbat, neamțul Yatto Von Zantar.

— Ce?

— Îți explic acum. Trebuie însă să stai liniștit, șopti femeia. Sunt o Sapiens. Fac parte din grupul de Sapientes, cei șapte înțelepți din Arx Mentis. Yatto Von Zantar e Summus Sapiens, Marele înțelept. Băieții care vin în Fortăreața Minții sunt Antei, iar adulții, Psiofi. În lume sunt cu totul 555, explică ea vorbind liniștit.

— Antei, Psiofi... ce nume! Arx Mentis trebuie să fie un loc foarte ciudat. N-am mai auzit vorbindu-se de el, comentă Geno.

— Într-adevăr. Un loc ciudat și necunoscut majorității oamenilor. Și trebuie să rămână secret. Eu m-am ocupat întotdeauna de *Cuisine Métaphysique,* Bucătăria Metafizică, și alte discipline. Totul părea să meargă bine. Pe urmă, s-a întâmplat ceva îngrozitor... teribil. Tatăl și mama ta au devenit un pericol pentru noi, Sapientes.

— Un pericol? Păi, ei erau doar niște simpli farmaciști! o întrerupse Geno.

— Tu erai mic. Aveai doar trei luni și nu-ți poți aminti nimic. Acum unsprezece ani însă, eu și Von Zantar am plecat din Arx Mentis pentru a veni aici, la Clopotul de Jos.

— Dar de ce? întrebă din ce în ce mai tulburat Geno.

— Pentru că părinții tăi inventaseră un medicament ciudat. O substanță lichidă care, băută în doze foarte mici, întărea puterea minții.

Explicația femeii îl ului pe băiat.

— O substanță? Un drog?

Geno era complet dezorientat.

— Un lichid creat din întâmplare în laboratorul lor farmaceutic. Poate credeau că au făcut un sirop de vitamine și de fapt... inventaseră ClonaFort.

Madame Crikken își puse mâna la gură ca pentru a nu mai vorbi.

— ClonaFort? N-am mai auzit, spuse Geno.

— *Oui.* Desigur, nu poți ști aceste lucruri. Nici eu, nici Von Zantar nu puteam îngădui să fie băut de multă lume. Efectele

cerebrale ar fi fost devastatoare și de necontrolat, înțelegi? întrebă neliniștită madame Crikken.

— Nu! Nu înțeleg, îi întoarse vorba Geno.

— Dacă lumea ar fi băut ClonaFort, și-ar fi putut folosi puterea minții incorect și periculos. La Clopotul de Jos s-ar fi putut întâmpla lucruri absurde. Îngrozitoare!! Cine are puteri mentale îi poate controla pe ceilalți. Asta înțelegi? insistă ea.

— Da, înțeleg. Dar părinții mei nu ar fi făcut niciodată ceva rău, încercă Geno să explice.

— Părinții tăi sunt vinovați numai pentru că au creat acest medicament. Nu cunoșteau consecințele grave pentru toți. Astfel, am intervenit noi. Noi, Înțelepții, care aveam darul de a ne folosi inteligența în mod controlat. M-ai înțeles? întrebă doamna Crikken cu o voce ușor supărată.

— Voi? Dar cine sunteți voi? Și cum puteți decide pentru ceilalți?

Geno era din ce în ce mai nervos.

— Noi facem parte dintr-o comunitate care de secole și secole se ocupă cu studiul puterilor minții. Al spiritualității. Al meditației. Al utilizării forțelor energetice ale naturii. Desigur, aceste argumente îți pot părea nebunești, dar, crede-mă, așa este, explică madame Crikken cu foarte mult calm.

— Bine. Dar de ce nu ați spus aceste lucruri părinților mei. Ei ar fi înțeles și ar fi distrus ClonaFort...

Geno nu reuși să își termine fraza, pentru că femeia îl întrerupse:

— Ei cunoșteau formula pentru fabricarea ClonaFort-ului. Ar fi fost mult prea periculos să fie lăsați aici, la Clopotul de Jos. Și pe urmă... băuseră și ei din el.

— Așadar, deveniseră superinteligenți!

— Ca să spunem adevărul, începuseră să facă lucruri nefirești. Nu reușeau să-și mai controleze gândurile. De aceea lumea din Clopotul de Jos a început să-i evite. Spuneau că erau periculoși – Margot respiră adânc și își continuă povestea –, așa încât eu și Von Zantar i-am luat de aici, distrugând toate sticluțele cu medicamentul acela puternic. Ușa farmaciei a fost zăbrelită. Știi bine că acum, în ulița *du Lis Noir,* Crinul Negru, sunt numai mărăcini și nimeni nu mai îndrăznește să pună piciorul acolo, încheie ea, aproape cu lacrimi în ochi.

— Da, știu. Odată, eu și Nicosia am încercat să ajungem până la ușă, dar prin iarbă am văzut șoareci și păienjeni. Am fugit de acolo, chiar dacă eu mi-aș fi dorit foarte mult să văd farmacia părinților mei.

Geno era trist și foarte serios.

— Să nu mai faci asta niciodată. Nu încerca să intri în farmacie. Ar putea fi periculos, explică femeia ridicând tonul.

— Periculos? Aș putea muri? întrebă puștiul terorizat.

— *Oui,* afirmă madame Crikken privindu-l drept în ochi.

— De aceea nici măcar unchiul Flebo nu a mai vrut să intre vreodată în farmacie! spuse copilul dând din cap.

— Unchiul tău ți-a dedicat unsprezece ani din viață. Amintește-ți mereu, spuse femeia. Dar, pentru a-ți asigura o copilărie liniștită, a trebuit să-i facă o promisiune lui Von Zantar.

— Explicați-mi mai pe larg.

Băiatul, din ce în ce mai nerăbdător și mai nervos, începu să bată darabana în masă cu degetele. Madame Crikken se ridică în picioare și, cu brațele încrucișate, mimă scena:

— Flebo te strângea în brațe când Von Zantar și cu mine i-am luat cu forța pe părinții tăi. El ne-a implorat să te lăsăm acolo. Erai micuț, iar Flebo nu cunoștea formula ClonaFort-ului, deci n-ar fi putut dezvălui nimănui nimic. Eu am făcut în așa fel ca Von Zantar să te lase cu unchiul tău, la Clopotul de Jos. Și așa a fost.

Bătrâna doamnă franțuzoaică își atinse fața și emoția îi umplu de lacrimi ochii severi.

— Atunci... atunci dumneavoastră m-ați salvat, spuse Geno întinzând mâinile către madame Crikken.

— Te-am lăsat în brațele unchiului tău. Lui trebuie să-i mulțumești, explică Margot clătinând din cap.

— Acum ce trebuie să fac? De ce ați venit aici? De ce nu mi-ați adus înapoi părinții? spuse Geno asprindu-se iar.

În acel moment, femeia își drese vocea și vorbi din nou:

— Summus Sapiens Von Zantar l-a pus pe unchiul tău să-i promită că te va lăsa să vii la Arx Mentis când vei împlini unsprezece ani.

— Eu? Și de ce? întrebă băiatul făcând ochii mari.

— Pentru că poate ai puteri mentale ascunse, care trebuie ținute sub control, și, ca toți copii dotați în mod special, acum, la vârsta asta, când dezvoltarea fizică și psihologică marchează începutul vieții viitoare de adolescent, ai putea avea reacții

ciudate. Știi bine că visezi lucruri care pe urmă se adeveresc. Nu-i așa? spuse madame Crikken îndreptând spre el degetul arătător de la mâna dreaptă.

— Da, într-adevăr, am vise ciudate și uneori mă pierd în mii de gânduri, dar nu am nicio putere particulară! răspunse sec tânărul Hastor Venti.

— Tu ai băut lapte de la sânul mamei tale. Ea luase doze puternice de ClonaFort. Medicamentul a intrat și în sângele tău, în creierul tău. Trebuie controlat. Înțelegi? E spre binele tău.

Geno nu mai înțelegea nimic. Era ca beat de cuvinte.

— Lapte? ClonaFort? Sunteți chiar nebună! exclamă el.

— Vei înțelege, vei înțelege. Trebuie să-ți urmezi instinctul – doamna pronunță această frază într-un mod foarte persuasiv.

— Instinctul? repetă Geno.

— Da, chiar instinctul. Trebuie să ai mereu încredere în instinctul tău. În orice caz, când vei ajunge la Arx Mentis, îi vei cunoaște pe ceilalți copii, pe Antei.

Geno o ascultă iarăși. Unchiul nu-i spusese niciodată nimic despre această poveste și, de aceea, mirarea și curiozitatea lui fură de necontrolat.

— Pe scurt, trebuie să merg în acest loc ciudat unde mi-ați închis părinții pentru că vă temeți că și eu am puteri mentale care se manifestă acum? La unsprezece ani? întrebă el, cu inima cât un purice și aproape fără glas.

— Da. Yatto Von Zantar este un om inteligent și foarte puternic. Are capacități mentale cu adevărat extraordinare, continuă bătrâna doamnă.

— Ce face atât de periculos? întrebă puștiul terorizat.

— Poate pătrunde în mintea oamenilor și îi poate influența. Face asta și cu băieții, răspunse madame Crikken acoperindu-și ochii.

— Și ce vrea de la mine? întrebă Geno din ce în ce mai înspăimântat.

— Vrea să controleze dacă ai puteri mentale deosebite. Unchiul tău trebuie să te lase să vii. A promis.

— Dar, dacă este periculos, de ce vreți să mă trimiteți la Arx? Ce-ar putea să-mi facă Summus, dacă nu mă duc?

— Lucruri pe care tu nici nu ți le poți imagina, răspunse doamna aproape închizându-și ochii.

— Dar, dacă eu am într-adevăr puteri mentale, ce se va întâmpla? întrebă tânărul din ce în ce mai înfricoșat.

— Le vei folosi, demonstrându-i lui Von Zantar de ce ești în stare.

Margot își împreună mâinile și își înclină capul.

— Dar după aceea mă voi întoarce acasă, nu-i așa?

Geno era total răvășit.

— Acum nu-ți pot promite nimic. Dar, trebuie să-ți faci curaj. Eu și unchiul tău Flebo nu vrem să te duci la el doar pentru a fi respectată promisiunea. Există și un alt motiv. Cel mai urgent și mai important, spuse doamna franțuzoaică, ridicându-se de pe scaun.

— Ce mai este? întrebă Geno bându-și ceaiul.

— Îți vei putea căuta părinții, răspunse madame.

— Dumneavoastră de ce nu i-ați căutat?

Băiatul era bănuitor.

— Nu pot. Nu știu unde-i ține ascunși Von Zantar și s-ar răzbuna dacă i-aș descoperi. Aș fi expulzată pentru totdeauna din Arx și n-aș putea să te mai ajut, răspunse înțeleapta bătrână, foarte serioasă.

— Numai eu îi pot căuta? întrebă Geno tot mai înfricoșat.

— Da, însă despre asta vom vorbi mâine. Cred că ți-am dat destule răspunsuri pe ziua de azi.

Margot se ridică cu greutate de pe scaun și îi mângâie fața lui Geno, care, ros de teamă și de curiozitate, nu reușea să-și țină în frâu întrebările:

— Dar unde se găsește Arx Mentis?

— Îți va explica unchiul tău. Acum du-te! Conversația noastră va continua mâine. *Bonne soirée,* și, spunând acestea, bătrâna îl însoți la ușă.

Cerul era negru ca smoala și aerul mirosea a ploaie. Rafale reci de vânt îndoiau copacii și frunzele roșiatice căzute de pe crengi se așternuseră covor pe strada Rozmarinul Dulce.

Toamna sosise și, curând, iarna avea să aducă gheață și zăpadă.

Când Geno se întoarse acasă, nu-și găsi unchiul. Îl așteptă îndelung pentru cină. Voia neapărat să știe unde se afla acest misterios loc de studii mentale. La ora 22.00, Flebo nu revenise. Până la urmă, băiatul hotărî să lase pe masă jurnalul de școală

pentru ca unchiul să-i semneze motivarea absențelor. Alături scrise un bilet.

Dragă unchiule,
Unde se află Arx Mentis?

Geno

Băiatul voia tot adevărul! Flebo nu se mai putea face că nu știe. Zăpăcit, merse la culcare gândindu-se că a doua zi se va duce iarăși la școală. Dar nu fu așa.

•

Pentru a treia oară se trezi la patru jumătate după-amiază. Datorită acestei coincidențe, Geno bănui că dormea atât de mult din cauza ceaiului de Trandafir Severin și a biscuiților Fistic Nimic. Poate conțineau un somnifer. Îngrijorat și supărat, își căută unchiul. Îl strigă de mai multe ori. Flebo însă nu răspunse. Intră în camera lui, patul era nedesfăcut, nu dormise acasă. Așa ceva nu se mai întâmplase! Coborî în bucătărie: biletul și jurnalul școlar erau neatinse. Nu erau nici semnătura de motivare, nici răspunsul despre Arx.

Băiatul gândi că i se întâmplase ceva unchiului. Se grăbi spre cabinetul medical: în sala de așteptare erau douăzeci de persoane. Bătu în ușa cu geam. Flebo deschise după un timp.

— Geno, știi că nu… dar fu întrerupt imediat de către nepot.

— Unde-ai fost azi-noapte? întrebă el agitat.

— Am avut multe urgențe. Ne vedem astă-seară la cină.

Flebo dădu să închidă ușa, dar Geno o propti cu piciorul.

— Știu totul, unchiule. Știu despre șantajul lui Summus Sapiens. Și despre ClonaFort. Spune-mi acum unde se găsește Arx Mentis.

Băiatul așteptă răspunsul. Unchiul își pierdu cumpătul pentru o clipă și murmură încetișor:

— Aici nu-ți pot explica. E lume.

— Spune-mi! Madame a spus că trebuie să-mi explici tu! insistă băiatul.

Flebo Moleculă se răsuci către pacientul pe care îl consulta și îl rugă să aștepte un minut, apoi îl luă de braț pe nepot și ieși din cabinet. Afară, pe când ploaia curgea cu nemiluita, cei doi se așezară la vorbă lângă ușă.

— Deci? întrebă cu ton arogant tânărul Hastor Venti.

— Nu mai pomeni niciodată cuvântul ClonaFort când e lume! spuse cu un aer amenințător Flebo.

— Da, ai dreptate, numai că eu… Geno se înroși.

— Tu ce? Trebuie să taci. Înțeleg că ești dezorientat. Dar este un lucru foarte serios, răspunse Flebo ștergându-și fruntea de sudoare.

— Păi, acest medicament periculos este cunoscut la Clopotul de Jos? Știu oamenii că părinții mei… pe tânărul Hastor Venti îl încercă o senzație de teroare.

— Nu. Nu cred să știe tot adevărul, chiar dacă atunci când părinții tăi au probat ClonaFort convinși că era o super-vitamină, s-au întâmplat lucruri ciudate. Ei erau… deveniseră diferiți de ceilalți și lumea a început să spună că înnebuniseră. Desigur, Corina și Pier erau farmaciști foarte buni, care vindeau medicamente noi, iar eu prescriam clienților mei toate pastilele lor excelente contra durerilor de cap sau a celor de gât, siropuri de plante contra febrei. Dar cu ClonaFort au depășit limitele și nimeni nu a mai avut încredere în ei.

Unchiul își uscă pentru a nu știu câta oară sudoarea de pe frunte și îl privi pe Geno.

În clipa aceea, tânărul Hastor Venti înțelese de ce mulți dintre colegii lui de școală îl trataseră întotdeauna ca pe un trăsnit. Iată care era explicația!

— Când părinții tăi au dispărut, continuă Flebo, pe scurt, când au fost răpiți, vestea s-a răspândit în tot satul și mulți au început să spună că erau…

— Nebuni! exclamă Geno cu voce gâtuită.

— Da, nebuni. Și nu mai puteau locui la Clopotul de Jos pentru că deveniseră periculoși. Incomozi. De aceea, nimeni nu a încercat să afle cum dispăruseră sau dacă îi răpise cineva. Chiar dacă erau nedumeriți, toți au crezut că era mai bine așa. Înțelegi? povesti unchiul, din ce în ce mai dărâmat, cu picioarele îndoite din genunchi și spinarea aplecată.

— Da, acum înțeleg de ce mă tratează de nebun…

Geno își ascunse fața în palme și izbucni în plâns.

— Nu, nu, nu face așa. Acum știi adevărul. Și dacă vei reuși să-i găsești și să-i readuci acasă, toți vor înțelege că a fost doar o poveste urâtă, încercă să-l liniștească Flebo Moleculă, cu inima

bătându-i tare. Și-ar fi dorit din suflet ca Pier și Corina să fie acolo împreună cu ei.

— Bine, unchiule. Mă voi duce să-i caut. Dar spune-mi acum unde se află Arx, zise nepotul.

— Arx se află în *Vallée des Pensées.* Un loc îndepărtat, răspunse Flebo scoțându-și ochelarii.

— *Vallée des Pensées*? Valea Gândurilor, repetă băiatul cu oarecare nerăbdare.

— E o localitate secretă. Numai cine merge des la Arx o cunoaște, explică unchiul vorbind încetișor.

— Se ajunge cu trenul sau cu autobuzul?

— Asta ți-o va spune Margot, și își privi ceasul, mai erau trei minute până la cinci după-amiază. Repede, dă fuga la vilișoara roz, ea te așteaptă.

— Dar... la școală nu mă mai duc? întrebă Geno îngrijorat.

— Nu cred. În orice caz, mâine te voi însoți și voi vorbi cu profesorii. Totul va fi bine, răspunse unchiul reintrând în cabinet.

Băiatul sări pe bicicletă și, prin ploaie, ajunse la vilișoara roz, în timp ce unchiul reintră în cabinet pășind încetișor.

În acea după-amiază, Margot îi explică alte lucruri. Vești importante pentru călătoria pe care o avea de făcut.

— În prima parte a călătoriei vei fi singur, spuse femeia turnând ceai în cana obișnuită. Pe urmă te vei întâlni cu ceilalți Antei, puști care au, mai mult sau mai puțin, vârsta ta.

— Oare? întrebă surprins Geno.

— *Oui.* Da, sunt de aceeași vârstă cu tine, continuă madame Crikken.

— De unde vin?

— Vin din toată lumea. Locuri unde meditația și spiritualitatea sunt studiate și trăite dintotdeauna. Când vei ajunge acolo, îți vor pune o grămadă de întrebări, dar să nu ai grijă. Numele tău este scris deja în registrul de sosiri și, dacă vei avea greutăți, eu te voi ajuta. Însă nimeni nu trebuie să bănuiască acest lucru, explică doamna franțuzoaică vorbind cu mult calm.

— Dar sunt magicieni? întrebă îngrijorat Geno.

— Unii, da. Chiar dacă este ușor a fi magician, răspunse Margot atingându-și ramele de argint ale ochelarilor.

— Ușor? reluă băiatul.

— Îți sunt de ajuns o baghetă magică și câteva incantații. În schimb, ai nevoie de mult mai mult pentru a traversa hotarele minții, explică femeia vorbind foarte liniștit.

— Dar despre ce vorbiți? întrebă Geno, care nu înțelegea nimic din ceea ce auzea.

— Magipsia! Știi ce-i aia?

Madame Crikken își frecă mâinile și scrută ochii băiatului.

— Nu, dar este tot ceva legat de magie, spuse neîmpăcat copilul.

— Nu e corect! *Absolutement*! Absolut! Magipsia este studiul energiilor psihice. Desigur, este și magie, dar nu cea pe care o cunosc toți. Anteii, Psiofii și noi, Înțelepții, avem puteri mentale. Asta-i tot, răspunse bătrâna doamnă.

— Puteri mentale speciale? repetă Geno punându-și mâinile în cap.

— Vei învăța în amănunt. Amintește-ți că, pentru a-ți regăsi părinții, va trebui să fii foarte prudent. Acum ascultă-mă bine și nu-ți fie frică.

Femeia desfăcu un borcănel de porțelan alb. Pe capac era o etichetă: „Cercurile Sofiei”. Băgă mâna înăuntru și scoase trei cerculețe mici de cristal negru.

— Privește-le și fixează-le din ochi, spuse madame Crikken cu glas hotărât.

Geno dădu ascultare. Privi cerculețele așezate pe masă și, în câteva secunde, obiectele începură să se miște spre stânga.

Băiatul se ridică în picioare, înfricoșat.

— Așază-te și încearcă iarăși! îi ordonă femeia care rămase în picioare în fața mesei.

Geno îi dădu ascultare încă o dată. Cu ochii fixați pe cerculețele negre, le văzu deplasându-se cu viteză între ceașcă și ceainic.

— *Bien*! Bine. Foarte bine, spuse madame Margot Crikken reașezând cerculețele în borcanul de porțelan.

— Am reușit?

Lui Geno nu îi venea să-și creadă ochilor.

— Da. Se numește Telecineză. Altfel spus, capacitatea de a mișca obiecte cu gândul, răspunse calmă femeia.

— E o glumă? întrebă băiatul zâmbind.

— Nu! Deloc! E ceva serios. Vezi, tânărul meu Hastor Venti, mintea ta e destul de puternică. Tu folosești capacități mentale. Eu te-am ajutat un pic cu ceaiul și cu biscuiții…

— M-ați drogat? Mi se păruse mie. Pe de altă parte, sunt zile de când mă trezesc după-amiaza. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva. Și, acum… cu acele cerculețe de cristal… băiatul o văzu pe madame Crikken apropiindu-se de ușa bucătăriei.

— Niciun drog. Te asigur. Numai mintea ta decide totul. Poate că are dreptate Von Zantar: ClonaFort curge prin venele tale. La Arx vei învăța alte lucruri. Unele frumoase, altele mai puțin. Despre asta însă vom vorbi mâine. Acum du-te. Unchiul te așteaptă la cină. *Bonne soirée.*

Margot îl conduse afară din casă. Geno se urcă pe bicicletă și, cu mintea aiurea, străbătu strada Rozmarinul Dulce.

Flebo preparase masa. O supă bună, caldă și spanac în unt. Copilul rămase tăcut. Unchiul nu întrebă nimic. În bucătărie se auzi numai zgomotul polonicului care se învârtea în supieră.

• Capitolul trei •

Misterul lui René

— Vedeți domnule doctor Moleculă, nu s-ar putea spune că nepotul dumneavoastră este un băiat needucat. Problema este că nu învață. Nu perseverează. Este distrat. Și, mai ales, spune lucruri ciudate. Ce să vă spun, nu este ca restul elevilor.

Profesorul de matematică vorbea gesticulând, în timp de Flebo și Geno stăteau în picioare în cancelaria școlii medii din Caribonda de Sus.

— Înțeleg. Dar, stimate domnule profesor, trebuie să luați în considerație faptul că Geno a fost crescut de mine. Nu mi-a fost ușor să-l educ, răspunse unchiul sprijinindu-și mâinile pe umerii nepotului.

— Sigur, sigur. Este de înțeles. Dar ultima oară, în clasă, i-a făcut să râdă pe toți. Imaginați-vă că a început să vorbească despre obiecte care zboară. Vă dați seama? spuse profesorul desfăcându-și larg brațele.

— Într-adevăr, în această perioadă Geno este puțin ciudat, contracară Flebo aruncându-i nepotului o privire complice.

— Ah, atunci de aceea a lipsit mai multe zile. Nu se simte bine? întrebă curios profesorul.

— Da. Nu se simte prea bine. De fapt, m-am hotărât să-l trimit într-o clinică. Departe de Clopotul de Jos, explică Flebo Moleculă cu oarecare stinghereală.

— Atunci înseamnă că-i ceva serios. Îmi pare într-adevăr rău.

Profesorul se ridică de pe scaun și, apropiindu-se de Geno, îl mângâie pe cap.

— Puteți să-i explicați dumneavoastră directorului? Știți, noi suntem grăbiți, încheie unchiul ștergându-și fruntea cu batista. Deși era trecut de jumătatea lui octombrie, transpira ca vara.

— Cum să nu, desigur. Dați-ne vești. Sunt sigur că se va însănătoși curând, spuse profesorul însoțindu-i la ușă pe unchi și pe nepot, și îi salută surâzând.

În timp ce traversa curtea școlii, Geno îi văzu la ferestre pe Nicosia, pe Mirta și pe Marlonia. Ridică mâna în semn de salut, iar Mirta îi strigă:

— Ești bolnav?

El răspunse dând din cap. Mirta râse și, împreună cu ceilalți, se schimonosi. Își băteau încă o dată joc de el. Din punctul lor de vedere, Geno era țăcănit. Numai Nicosia rămase nemișcat, privindu-și, cu fața lui rotundă, ciudatul amic.

Unchiul pufni, iar cei doi își luară bicicletele și se întoarseră la Clopotul de Jos.

— Să sperăm că profesorul a crezut povestea cu clinica, comentă Geno, uluit.

— Da, ne-a crezut. Nu-ți face griji, îl liniști unchiul.

Pe când pedalau, nepotul îl întrebă:

— Cum de m-am trezit la opt azi-dimineață? De obicei, cu biscuiții și ceaiul doamnei Crikken, nu deschideam ochii înainte de patru după-amiaza.

— Madame Crikken prevede totul. N-ai înțeles încă? răspunse Flebo ridicându-și gulerul paltonului.

— Da. Încep să-mi dau seama. Mi-e frică! mărturisi Geno, apoi frână și rămase lângă bordură.

Flebo frână și întoarse ghidonul. Opriți la cotitura ce ducea spre Clopotul de Jos, unchiul și nepotul se priviră drept în ochi.

— Și mie mi-e frică pentru tine. Dar trebuie să te duci în Arx, spuse doctorul scoțându-și ochelarii prăfuiți.

— Mă simt prins în capcană. În atâția ani, nu mi-ai spus nimic, iar acum se întâmplă prea multe deodată. Lucruri de neînțeles. De ce nu poți veni cu mine?

Geno își suflă nasul și privi dealurile înghețate.

— Eu? Nu, Von Zantar nu mi-ar îngădui niciodată. Promisiunea spune că numai tu trebuie să te duci. În această după-amiază, Margot îți va explica alte lucruri importante. Noi ținem la tine foarte mult, spuse el tușind.

Tânărul Hastor Venti își puse iarăși mâinile pe ghidon și reîncepu să pedaleze privind cerul cenușiu.

La cinci fără cinci după-amiaza era ieșit din casă. În stradă erau colegii lui de școală.

— Așadar, ești într-adevăr bolnav? întrebă Mirta acidă.

— Da, fu răspunsul sec.

— Și ce ai? făcu Marlonia apropiindu-se.

— Nu știu.
— Ai febră? Halucinații? Vomiți? întrebară Galimede și Nicosia.
— Nu. Acum, scuzați-mă, dar trebuie să plec.
Hastor Venti pedală către vilișoara roz.
Mirta luă câteva pietre și le aruncă după el, zbierând:
— Ești nebun, iar bătrâna aia trăsnită e o vrăjitoare!
Marlonia, Gioia și Galimede aruncară cu bolovani și pietre lovindu-l, în spate. Nicosia își ridică brațele pentru a-i opri, dar, în aceeași clipă, Geno frână. Puse picioarele pe pământ și, răsucindu-se, la aruncă o privire plină de ură. Ochii săi negri îi fixară pe puști și, pe neașteptate, o mână de pietre se ridicară de la pământ, ca purtate de o pală de vânt, și se opriră în capul groaznicilor săi colegi de școală.
Mirta urlă, Gioia și Marlonia se ghemuiră, Galimede o luă la goană și Nicosia își ridică brațele strigând:
— Eu sunt prietenul tău. Prieten, înțelegi?
Geno rămase înmărmurit dinaintea celor întâmplate, fără a-i răspunde lui Nicosia. Inima îi bătea tare și mâinile îi transpirau. Oare făcuse o magie cu gândul? Îi veniră în minte cerculețele negre ale doamnei Crikken și discuția despre Magipsie și Telecineză. Ca din pușcă, pedală până la vilișoara de culoarea caisei. Aruncă pe jos bicicleta și intră strigând:
— Madame Crikken, am făcut-o!
Bătrâna doamnă ieși din camera secretă, aceea în care avea marele Cerc Negru, închise ușa și îl luă pe băiat de mână.
— Ce-ai făcut? întrebă ea, aranjându-și lunga rochie roșie de flanel și mătase.
— Telecineză. Am ridicat cu gândul pietre care apoi mi-au lovit prietenii… își băteau joc de mine, răspunse băiatul agitat.
— Să nu o mai faci niciodată! Trebuie să înveți să-ți controlezi puterile minții, spuse femeia lovind ușurel mâinile lui Geno.
Băiatul se așeză, în timp ce ea turna obișnuitul ceai T.S. și servea biscuiții F.N.
— Ascultă-mă bine. Astăzi îți voi spune povestea mea, zise femeia sorbind din băutura dulce și caldă.
Cu pupilele ca o lamă de cuțit, Napoleon stătea cuibărit pe frigider, mișcând din mustăți. Atinse cu coada un văsuleț de sticlă, făcându-l să se clatine, și madame Crikken ridică arătătorul de la mâna dreaptă exclamând:
— Fără glume, Napoleon! Avem nevoie de liniște.

Motanul își încolăci coada stufoasă și nu se mai mișcă.

Bătrâna franțuzoaică își așeză mâinile pe masă și, cu un aer trist, îi povesti cât de plăcut era odinioară Arx Mentis. Odată, demult.

— Între noi, Sapientes, domneau prietenia și solidaritatea. Psiofii, persoanele adulte, erau foarte educați și oameni de bine care știau să-și controleze puterea minții și făceau cercetări cu minuție și curiozitate, spuse Margot pe când Geno o asculta cu uimire, dar de acum cincisprezece ani, când bătrânul Summus Sapiens, profesorul Riccardo Del Pigio Ferro, a murit, lucrurile au început să meargă din ce în ce mai rău.

— Riccardo Del Pigio Ferro? Și cum a murit? întrebă tânărul Hastor Venti ronțăind al nu știu câtelea biscuit F.N.

Ochii doamnei Crikken se umeziră și, în spatele lentilelor ochelarilor, se întrezări tristețea.

— A murit de bătrânețe. Avea 105 ani.

— Măi să fie! 105 ani. Foarte bătrân! exclamă Geno.

— *Oui.* Și-a dedicat viața studiului în Arx Mentis. Era un om extraordinar. Datorită lui, dragul meu Geno, în Arx Mentis italiana a devenit limbă oficială. Chiar și acum, nu numai bătrânii Psiofi, dar și Anteii, veniți din toate țările lumii, vorbesc în Fortăreață limba sa maternă.

— Beton, în locul în care se practică toate tehnicile de Magipsie se vorbește limba mea! exclamă mulțumit tânărul Hastor Venti.

— *Oui*, e una dintre puținele reguli care s-au mai păstrat. Când Del Pigio Ferro a murit, în locul lui a fost numit Summus Sapiens Yatto Von Zantar. Din prima zi a înscăunării sale a schimbat o parte din cele trei Regulamente din Arx. Trei cărți pe care Anteii trebuie să le cunoască: Regulamentul Inițiatic, Mediu și Extins. După care, Von Zantar a început să facă experiențe ciudate folosind în mod periculos fantasme și ectoplasme.

— Fantasme? Ectoplasme? repetă înspăimântat băiatul.

— Da. Există într-adevăr, răspunse madame Crikken.

— Înspăimântător! spuse Geno ghemuindu-se pe scaun.

— Deh, disciplinele de magie, unite iresponsabil cu învățăturile serioase și sacre de Magipsie și Filosofie, au creat unele probleme, continuă bătrâna. Câțiva înțelepți și un grup numeros de Psiofi urmează noul curs al lui Von Zantar, chiar dacă marea majoritate continuă să se poarte ca în trecut, fără a

polemiza cu Summus. Nici eu nu sunt deloc de acord cu Von Zantar, și el o știe bine.

Geno o întrerupse:

— Așadar, îi sunteți foarte antipatică lui Von Zantar?

— *Oui.* Dar Summus știe că sunt o bună Sapiens și de aceea mă respectă. Puterile mele mentale au fost întotdeauna de un nivel foarte ridicat. Von Zantar se teme de mine, dar are nevoie de mine, explică doamna Crikken privind expresia ciudată de pe fața lui Hastor Venti.

— De ce există Arx? La ce folosește? întrebă el bănuitor.

Madame Crikken se ridică de pe scaun și, dreaptă în picioare, răspunse:

— Nu-i ușor să-ți explic. Să spunem că Arx a apărut cu mult timp în urmă din necesitate. Mai exact, în 1555. Au întemeiat-o, în secreta *Vallée des Pensées,* femei și bărbați care considerau obligatoriu să pătrundă puterile minților. Filosofi, alchimiști, mediumuri, clarvăzători și șamani, care voiau să înțeleagă în profunzime puterile clarviziunii, și ale înstrăinării din corp. Discipline care, multă vreme, au fost considerate subversive și periculoase. Și astăzi mulți cred că este vorba numai de teorii exagerate și că senzitivii sunt, de fapt, prestidigitatori și neghiobi mincinoși. Într-adevăr, mulți sunt doar niște șarlatani. De aceea Arx este importantă. Poate fi frecventată numai de cine are puteri mentale reale. Cu gândurile noastre se pot realiza multe. Se poate înțelege ceea ce cu simțurile comune nu se poate percepe. Tehnicile sunt destul de complicate și necesită răbdare și studiu pentru a putea folosi corect energia ideilor noastre.

Geno sorbi puțin ceai și clătină din cap.

— Iar părinții mei au fost răpiți numai pentru că inventaseră ClonaFort? E o nebunie!

Margot îl aprobă dând din cap și, frământându-și mâinile, spuse:

— Da. Răpiți pentru un medicament considerat puternic și periculos. Von Zantar nu voia ca acest lucru să fie dat în vileag.

Geno făcu ochii mari.

— Le-a făcut rău părinților mei numai pentru ca aceștia să nu vorbească?

— Nu știu. Pe de altă parte, ei dețin formula ClonaFort-ului.

Femeia își duse mâinile la piept și suspină.

— Magie… Nu-i cred pe magicieni! Înșală oamenii! Îi amăgesc și îi fac să vadă o lume care, de fapt, nici nu există, spuse Geno.

— În parte, ai dreptate. Dar eu îți par o magiciană? întrebă madame Crikken.

— De!… nu, răspunse stingherit băiatul.

— Ai avut deja unele dovezi. Cea cu Cercurile Sophiei și pietricelele lansate contra colegilor tăi de clasă nu sunt, desigur, fructul fanteziei sau al halucinației. Și vei vedea ce vei fi în stare să faci mai târziu, afirmă doamna pe un ton ușor sever.

— De ce nu mă poate însoți unghiul Flebo? întrebă temător băiatul.

— Unchiul nu poate pune piciorul în Arx. Nu are nicio putere mentală. Și apoi, dacă ar fi văzut de Psiofi și de ceilalți Sapientes, aceștia ar putea intui totul. Ei nu știu nimic despre răpirea părinților tăi și, când vei ajunge acolo, vor gândi pur și simplu că ești un nou Anteu. În sfârșit, un Anteu ca toți ceilalți. Numai eu și perfidul Von Zantar cunoaștem povestea familiei tale. Chiar dacă nu este un deplin acord între noi, această poveste ne leagă pentru totdeauna, explică franțuzoaica.

— Așadar, voi mi-ați răpit părinții, iar acum dumneavoastră nu mai sunteți de aceeași părere cu Von Zantar. Îmi păreți nebuni amândoi, răspunse Geno cu o mutră teribil de serioasă.

— Exact, lucrurile îți pot părea complicate. Te asigur însă că eu vreau să te ajut, și, spunând acestea, Margot se reașeză în fața lui.

— Veniți cu mine… îmi veți sta în preajmă? întrebă Geno surâzând.

— *Oui.* Dar să nu crezi că ne vom putea face confidențe în public, când vom fi în Arx. Va trebui să respecți regulile. Am fost trimisă aici de Von Zantar numai pentru a te lua, ai înțeles? spuse femeia ridicând puțin glasul.

— Desigur, sunt gata. Eu vreau să-i îmbrățișez pe mama și pe tata – copilul simți o nemărginită bucurie în sufletul său.

— *Alors*… așadar, cum îți spuneam, eu și Von Zantar nu prea ne înțelegem. Dar numai eu aș fi putut veni să te iau de la Clopotul de Jos. A trebuit să aibă încredere în mine. Înțelegi? repetă doamna, nervoasă.

— Ce-ar trebui să fac pentru a-mi găsi părinții?

Geno voia să știe.

— Ești fiul lor. Ai același sânge. Mintea și inima se unesc și dragostea dintre părinți și copii este într-atât de mare, că poate face minuni, spuse surâzând bătrâna franțuzoaică.

— Minuni... sigur. Dar de ce Von Zantar l-a pus pe unchiul Flebo să-i promită că mă voi duce în Arx? întrebă el, din ce în ce mai bănuitor și mai curios.

— Un șantaj! Von Zantar i-a îngăduit să te crească până la unsprezece ani în schimbul vieții tale viitoare – explicația îl împietri pe Geno.

— Dar eu nu m-am născut cu puteri mentale speciale. Sunt un copil din cei mai normali... sau aproape, răspunse el cu vocea gâtuită de emoție.

— Păi, n-ai fost educat să faci exerciții mentale. Precum vezi însă, a fost de ajuns să-ți dau puțin ceai de Trandafir Severin și câțiva biscuiți cu Fistic Nimic pentru a scoate la iveală adevăratele tale puteri. Acum ești gata pentru Arx.

Bătrâna franțuzoaică era mai degrabă serioasă și băiatul o asculta cu deosebită atenție.

— Dar, asta înseamnă că toți pot frecventa Fortăreața Minții, dacă mănâncă F.N. și beau T.S., o provocă tânărul Hastor Venti.

— Nu! Nu-i așa. Tu erai predispus... ai băut, chiar dacă în cantități mici, ClonaFort prin intermediul laptelui mamei tale. Ți-am explicat deja, răspunse doamna în timp ce scotea din mâneca stângă o hartă îngălbenită.

Geno privi foaia mare, împăturită în patru și mototolită. O desfăcu și văzu că era vorba despre o hartă a unei construcții mari.

— Ce este? O altă nebunie de-a dumneavoastră de Magipsie? întrebă băiatul cu obrăznicie.

Madame Crikken netezi foaia cu mâinile și zâmbi.

— Aceasta este copia hărții de la Arx Mentis. Nu-i întreagă. Originalul îl are numai Von Zantar și îl ține bine ascuns în camerele lui secrete.

Geno o privi și văzu semne oblice, linii drepte, unghiuri, cercuri, cuvinte și fraze, săgeți și semne de întrebare distribuite ordonat pe fața și pe marginile din dreapta ale foii îngălbenite de timp. În centrul hărții, era planul unei imense construcții cu mai multe etaje, cu scări mari și mici, spații ample, coridoare, uși, tunele și, sus, la ultimul etaj, erau turnuri ciudate, cupole și

un fel de terasă circulară care încununa misterioasa Fortăreață a Minții.

— Interesant, afirmă el privind-o.

— Da, și am furat-o din Arhiva Gânditoare, sper că Von Zantar să nu își dea seama de nimic. Merge foarte rar în Arhivă. Ție însă îți va folosi, răspunse bătrâna, fără să își ridice privirea.

— Arhiva Gânditoare? Dar ce fel de loc este? întrebă puștiul înveselit.

— E un loc interzis chiar și nouă, Înțelepților. Anteii și Psiofii n-au intrat niciodată aici. Se găsește în marea cupolă din Arx, care nu-i însemnată pe hartă. În Arhiva Gânditoare poate merge numai Summus Sapiens. Acolo sunt multe secrete, dar este foarte periculos să intri. Eu am sfidat soarta pentru tine. Am reușit să iau această hartă, chiar dacă nu e completă. Acum nu-ți pot explica amănuntele și cum este împărțită Fortăreața Minții. Vei înțelege. Dar nu ți-o pot da acum, voiam numai să ți-o arăt, ca să îți dai seama cât de complexă este această construcție. Ți-o voi da înainte de a pleca. Acum bea ceaiul și ascultă-mă! spuse hotărâtă doamna.

— Și dacă eu nu aș vrea să mă duc în Arx?

Geno se ridică de pe scaun și, apropriindu-se de ușa bucătăriei, dădu să iasă.

De pe frigider, Napoleon mieună și scuipă. Madame Crikken strânse pumnii spunând:

— Stai jos! Nu fi *imbécile*… tâmpit! Există și un alt motiv pentru care trebuie, subliniez trebuie, să mergi în Arx.

Geno simți obișnuita vâjâială în urechi și un bubuit în creier. Se reașeză și o țintui pe bătrâna doamnă, murmurând:

— Un alt motiv?

— Da! Un secret… foarte secret. Vei întâlni un băiat care are puteri foarte mari –, și, pe când Margot rostea aceste cuvinte, masa începu să se cutremure, mișcând cu zgomot ceștile și ceainicul.

— Un băiat? Și cine este? întrebă Hastor Venti.

— Se numește René, are paisprezece ani, răspunse doamna.

— Nepotul tău?

Geno era foarte curios.

— Nu. Eu nu am nepoți. René a fost crescut timp de unsprezece ani de Von Zantar, explică agitată bătrâna doamnă.

— Așadar, René a sosit în Arx pe când avea numai trei ani? Și ce trebuie să-i spun când îl voi întâlni? replică băiatul cu naivitate.

— Nu-i ușor să-i vorbești. E mai degrabă retras. Nu se vede prea des cu ceilalți băieți, cu Anteii. Tu însă ai o fire foarte asemănătoare cu a lui. După noi... doamna Crikken nu sfârși fraza, Geno o întrerupse brusc:

— Noi? Noi cine?

Tânărul ar fi vrut să scape din acea căsuță roz. Simțea că ar trebui să fugă de acea femeie atât de misterioasă, care inspira teamă.

— Eu și unchiul Flebo, normal. Pe scurt, noi credem că numai tu te poți împrieteni cu acest băiat. Ai un har... da... un har pe care nu îl are nimeni altcineva, afirmă madame Crikken fără să dea alte lămuriri.

— Un har? Dar ce tot spuneți, doamnă?

Geno nu izbuti să își stăpânească picioarele care, pe sub masă, se bâțâiau scăpate de sub control.

— Harul de a ști să-l convingi. Când îl vei întâlni, trebuie să-ți folosești instinctul. Înțelegi? Instinctul! Nu ne dezamăgi.

Bătrâna franțuzoaică atinse harta, iar pentru o clipă mâinile ei deveniră transparente.

Geno era atât de nervos încât își simțea stomacul ca întors pe dos și întrebă cu o voce subțirică:

— Să-l conving? Și ce anume să facă?

— Să dezvăluie unde îi ține ascunși Von Zantar pe părinții tăi, spuse Margot?

— El știe? René știe unde sunt?

Băiatul era buimăcit.

— *Oui*! El știe. Este singurul care umblă liber prin camerele private ale lui Summus și cunoaște multe secrete. Însă trebuie să fii atent. René e bun, dar... și foarte puternic, explică femeia cu oarecare greutate.

— Eu... eu... Nu știu dacă voi reuși singur, murmură Geno cu lacrimi în ochi.

— Von Zantar nu poate bănui că știi atât de multe lucruri...

Cuvintele doamnei erau din ce în ce mai greu de înțeles.

— Doriți ca eu să mă întâlnesc cu René pentru că el cunoaște locul în care îmi pot găsi tatăl și mama. Am înțeles bine? întrebă Geno concentrat, încercând să-și pună gândurile în ordine.

— Exact. Niciun alt Anteu nu a reușit să se împrietenească măcar un pic cu el. Nici măcar Psiofii nu au avut succes. René stă mai totdeauna singur, ca să facă studii și cercetări privind tehnicile de Magipsie.

Bătrâna Sapiens spera din tot sufletul să fi fost convingătoare.

— Dacă René este atât de inteligent pe cât spuneți dumneavoastră, va ști bine că sunt fiul Corinei și al lui Pier. Nu-mi va spune niciodată unde sunt, îi va fi fiind frică de Von Zantar. Sau, și mai rău, o fi fiind mână în mână cu el, spuse băiatul cu o voce plată.

— Eu am încredere în tine. Vei reuși.

— Unde am să-l găsesc? întrebă el temător.

— René are acces liber prin diferitele camere din Arx. De aceea am furat harta institutului. Îți va fi de folos, chiar dacă nu sunt însemnate locurile secrete. Despre asta însă vom vorbi pe îndelete. Acum ești mai lămurit?

Madame Crikken începea să dea semne de oboseală.

— Dacă-l conving pe René să mă conducă la părinții mei, Von Zantar mă va ucide! exclamă Geno.

— Se poate. N-ar fi exclus, răspunsul femeii îl făcu să tresară pe tânărul Hastor Venti, dar, când vei ajunge în Arx, Summus Sapiens va crede doar că Flebo și-a respectat promisiunea. Astfel, ți-l vei putea apropia cu răbdare pe băiat și-l vei putea convinge să te ducă la părinții tăi. Cel puțin asta sperăm eu și unchiul tău.

— E greu, și nu știu dacă voi fi la înălțime, spuse Hastor Venti, hotărât. Voi putea însă cere ajutor Anteilor, în fine, acelor copii care frecventează deja Arx?

— Ei nu știu nimic despre părinții tăi. Fără îndoială, cei care trăiesc în Arx de cel puțin doi ani îl cunosc de René, dar nu vor putea încălca regulile. Le este teamă de Von Zantar și, mai ales, se tem să nu fie dați afară. Țin foarte mult să urmeze cercetările și probele de Magipsie.

Madame Crikken își drese vocea și așteptă reacția băiatului.

— Câți Anteni sunt? întrebă copilul.

— Cei de al Doilea și al Treilea Nivel sunt trei cu toții, împreună cu tine, vor mai sosi încă doi nou-veniți, despre care știu numai cum se numesc. Nu i-am mai întâlnit, explică bătrâna franțuzoaică.

— Iar cei trei pe care-i cunoașteți sunt simpatici? întrebă puștiul cu o mutră caraghioasă.

— Deh… nu toți. Știi, se simt importanți și deosebiți pentru că știu să folosească puterile minții, spuse Margot.

— Mici genii plicticoase peste poate, am înțeles! Nu vreau să am de-a face cu fantasme, ectoplasme, magicieni, vrăjitoare și alte prostii de genul acesta. Prefer să mă întâlnesc cu un grup de prieteni obraznici precum Mirta, Galimede, Nicosia, Gioia și Marlonia, decât să sfârșesc într-un ospiciu ca acela!

Raționamentul lui Geno era fără cusur. Femeia însă nu se dădu bătută și continuă să îi spună că numai el își poate găsi părinții.

— Fă-o pentru unchiul tău. Fă-o pentru mine. Vei avea cea mai mare libertate de acțiune în perioada de Intercanto, adică în pauzele dintre lecții și cercetări, îi mai explică femeia.

— Intercanto? Pauze? întrebă Geno, care simțea deja o puternică durere de cap.

— După treizeci de zile, tu, asemenea celorlalți Antei, te vei duce într-un loc al minții…

Imediat ce doamna Crikken își termină fraza, Geno își duse mâinile înainte ca pentru a-i opri spusele.

— Nu, nu. Asta chiar că nu am înțeles. Ce este un loc al minții?

— Este o călătorie a minții. Intercanto te duc în alte lumi ale gândului. Trecerea unui Intercanto înseamnă să treci o probă, spuse cu seriozitate madame Crikken.

— Probă? replică Geno.

— Desigur. Intercanto sunt probe ale minții. Nu este ușor să le treci, dar nu-ți face probleme. Vei înțelege. Vei înțelege totul. Perioada de Intercanto este de opt zile, după care, dacă trece cu bine proba, fiecare Anteu se reîntoarce în țara sa, acasă. Acolo rămâne numai trei zile, după care se reîntoarce în Arx Mentis pentru a înfrunta ciclul următor. Aceasta se va întâmpla de trei ori. Femeia știa că spusese lucruri aproape de neînțeles.

— Dar, este absurd! Se pleacă și se revine în Arx trecând printr-un Intercanto care nu este altceva decât o călătorie a minții. Mi se pare o nebunie uriașă. Și, în plus, mi-e frică. Dacă nu trec primul Intercanto, ce mi se va întâmpla? întrebă Geno.

— Da, nu-i ușor să treci. Sunt probe importante și riscante. Numai Anteii care izbutesc devin Psiofi, dar despre asta vom

mai vorbi. Nu-ți fie teamă. Totul va fi bine. La sfârșitul celor trei probe, când vei fi la Nivelul Trei, se va declanșa Contra Unico.

— Contra Unico? Asta ce-i? întrebă copilul rămânând cu gura întredeschisă.

— Contra Unico este ziua examenelor. Probe de abilitate din materiile magipsihice. Toți Anteii de Nivelul Trei trebuie să demonstreze o deplină cunoaștere a Magipsiei, explică femeia surâzând amuzată.

— Și examene? Asta mai lipsea!

Geno râse nervos.

— Acestea sunt regulile, și pentru Antei funcționează astfel. Îți repet, odată luat Contra Unico, devii Psiof. Nu toți reușesc însă, spuse Margot, cu o expresie ciudată pe față.

— Nu toți Anteii de Nivel Trei reușesc? întrebă curios băiatul.

— Chiar așa. GalApeiron decide cine trece și cine nu. Într-un cuvânt, cine devine Psiof.

Discursul doamnei era din ce în ce mai enigmatic.

— GalApeiron? Dar ce fel de nume trăsnite folosiți în Arx? repetă tot mai nedumerit tânărul Hastor Venti.

— Este Marea Adunare a tuturor Psiofilor. Durează opt zile. Pe când Anteii înfruntă probele, ei trăiesc în Arx Mentis și, în fiecare seară, vorbesc și se sfătuiesc. Pe scurt, Psiofii sunt cei care decid dacă Anteii de Nivel Trei trec Contra Unico. În orice caz, despre toate aceste lucruri vom vorbi mai târziu. Trebuie să știi că Psiofii, adică magicienii, șamanii, senzitivii și mediumurile, vin de bună voie în Arx. Prezența lor depinde de cercetările pe care le fac, încheie madame Crikken, luând mâinile lui Geno într-ale sale.

— Nu mai înțeleg nimic! exclamă Hastor Venti. Totul e atât de nefiresc! Unchiul nu mi-a explicat niciodată aceste lucruri. Ați venit dumneavoastră, cu pălăriuțele dumneavoastră ciudate, cu ceaiul și biscuiții magici, și spuneți că părinții mei sunt vii, și, pentru a-i salva, trebuie să mă ajute un anume René despre care nici măcar nu știu cine este.

Geno vorbea dintr-o suflare și, chiar dacă avea în cap toate acele întrebări fără răspunsuri clare, simțea că mintea lui începuse să lucreze în mod diferit. Totul îi părea confuz și, în același timp, teribil de clar.

— Vei înțelege curând de ce ți se întâmplă toate astea. René, spre deosebire de ceilalți Antei care sosesc în Arx la vârsta de

unsprezece ani, a fost crescut de Von Zantar și nu a ieșit niciodată din Fortăreața Minții, explică madame scoțându-și ochelarii de argint.

— Prizonier al lui Von Zantar de când era mic? E teribil! Și de ce nu l-a ajutat nimeni până acum? De ce numai dumneavoastră, doamnă Crikken, îl îndrăgiți pe René? insistă Geno, curios și bănuitor.

— E un băiat minunat, dar fără noroc. La început, părea că Summus Sapiens îl îndrăgise într-adevăr... dar mai pe urmă am înțeles că experimentele și tehnicile folosite de Von Zantar erau malefice. Odată cu trecerea anilor, am înțeles că René era în pericol. Niciun înțelept nu m-a ajutat să-l eliberez de procedurile mentale ale lui Summus. Sau le era frică, sau nu puteau să creadă că Yatto era atât de rău, explică Margot sorbind din ceai.

Geno avu o senzație ciudată: inima îi bătea cu putere, stomacul îi ghiorăia și gura îi era uscată.

Cu cât repeta numele lui René, cu atât se simțea mai vlăguit.

— Dar cine sunt părinții lui René? întrebă el.

Madame Crikken rămase tăcută câteva secunde, după care spuse:

— Nu se știe.

— Cum așa? Niciunul dintre voi, Înțelepții, nu a descoperit de unde venea acel copil și cine erau mama și tatăl lui? Atunci, la ce folosesc puterile voastre mentale?

Întrebarea o dezorientă pe bătrâna doamnă.

— Nu. Nimeni nu a reușit să descopere. De fapt, puterile minții sunt utile, dar în acest caz... eh... e dificil, răspunse ea încurcată.

— Nu cred! Îmi ascundeți ceva.

Geno ridică vocea și își îndreptă spatele, ca și cum ar fi trebuit să înfrunte cu demnitate o provocare.

— Cred că ți-am dat prea mult ceai. Ești nervos. Ești puțin dezorientat și te înțeleg. Dar acum calmează-te și stai liniștit.

Femeia schimbă cu diplomație vorba și, cu pas hotărât, se îndreptă către ușa bucătăriei. Apăsă pe clanță și, întorcându-se cu spatele la Geno, spuse:

— În această cameră se află ceva ce trebuie să vezi.

Băiatul o urmă și, cu un aer de cunoscător, spuse:

— Da, știu. Este un cerc mare... un sigiliu întunecat.

Madame se opri brusc în mijlocul coridorului și, întorcându-se încet, îndreptă arătătorul mâinii drepte către Geno.

— *Attentif*... fii atent, nu vorbi despre lucruri pe care nu le cunoști!

— L-am văzut! Când ați sosit, eu am văzut totul de la fereastra camerei mele. Cercul zbura! spuse Geno cu îndârjirea multor zile de îndoieli și tăceri.

— Într-adevăr? Și crezi că eu nu știam că tu ești la fereastră? răspunse femeia surâzând cinic.

— Dumneavoastră... dumneavoastră știați? Ați făcut-o intenționat?

Geno păli.

— Tu ce crezi? spuse Margot în timp ce deschidea ușa camerei secrete.

— Deh... de fapt... trebuia să-mi imaginez că prevedeți totul.

Băiatul înghiți în sec și, cu ochii pe ușă, așteptă să vadă imensul cerc zburător.

— Previziune, spuse femeia râzând dulce.

— Chiar așa, prevede și citește gândurile oamenilor. Este adevărat? continuă băiatul, care simțea o oarecare apropiere de acea doamnă într-atât de extravagantă.

— *Exact*! Deci fii atent la ce te gândești. Eu... eu știu deja, afirmă ea cu seriozitate în timp ce deschidea ușa.

Madame Crikken intră în cameră. Era întuneric. Nu existau ferestre. Bătrâna doamnă întinse mâna stângă și, cu un gest rapid, apăsă la rând patru butoane de pe perete. Opt beculețe roz bine poziționate pe podea, lungi și subțiri, se aprinseră dintr-odată luminând încăperea. Sprijinit de peretele din fața ușii apăru el: marele Sigiliu Negru! Era chiar frumos, strălucitor ca și cum ar fi fost de lac. De jur împrejur avea o ramă de argint plină cu incrustații extravagante: numere, aripi de liliac, triunghiuri și obiecte magice.

— Măi să fie! Este într-adevăr enorm! Rama este minunată. Ce înseamnă acele incrustații? întrebă copilul lărgindu-și brațele a mirare.

— Sunt reprezentări ale lumii magipsihice și simbolizează Arx Mentis, răspunse madame cu seriozitate.

Pe neașteptate, de sub Sigiliu ieși un abur verde. Perdeaua subțire de ceață rămase suspendată acoperind numai partea de jos a ramei de argint. Geno adulmecă aerul.

— Parfum de ciclamă? întrebă el cu voce înceată.

— Nu. Este Lavandă Gorgiană. Mie-mi place mult. Este parfumul pe care l-am ales pentru tine, răspunse madame Crikken.

— Bună idee. Dar de ce sunt în centru două litere roșii: A.M.? întrebă copilul apropiindu-se cu teamă.

— Nu atinge! Rămâi lângă mine. Și nu fi prea curios. Curând vei afla la ce servește Sigiliul Negru. Cele două litere sunt cu siguranță inițialele de la Arx Mentis, spuse pe ton sever bătrâna franțuzoaică.

Atunci tânărul Hastor Venti murmură:

— Dar este periculos?

— Nu. Dacă vei face ceea ce-ți voi spune, nu-i niciun pericol, explică femeia mângâindu-l pe cap.

— La ce folosește acest Sigiliu? spuse băiatul încordându-se din nou.

— Va trebui să intri în el. Mi se pare evident! răspunse Margot cu seninătate.

— Ce să fac? Trebuie să intru în chestia aia ciudată? Nu sunteți zdravănă!!!

Geno dădu să iasă din cameră, dar bătrâna franțuzoaică îl prinse de braț.

— Fii calm! Trebuie să fii calm! Ai aflat și ai văzut îndeajuns pentru astăzi. Acum revino-ți, ești desfigurat. Harta Fortăreței o lăsăm aici. O vei lua înainte de plecare.

Spunând acestea, madame Crikken îl trase ușurel pe băiat către ușă. Cu o atingere ușoară, stinse luminile și încuie cu cheia ușa camerei.

— Atunci mă duc acasă la unchiul. E târziu, cred că m-așteaptă, se foi grăbit tânărul Hastor Venti.

— *Oui,* e târziu. Flebo o fi nerăbdător. Te rog, mănâncă și dormi bine. Te așteaptă zile grele, spuse bătrâna însoțindu-l către ieșire.

— Voi mai vedea Sigiliul Negru? întrebă Geno pe picior de plecare.

— Cum să nu! Ți-am spus doar că trebuie să intri în el. Acum însă, nu te mai gândi, urcă-te pe bicicletă și dă fuga acasă. E deja întuneric și este frig. *Bonne soirée.*

Margot îl salută făcându-i cu mâna.

• Capitolul patru •

În Sigiliul Negru

Când Geno intră în casă era nouă fix. Unchiul îl aștepta în picioare în fața aragazului. Numai ce-l văzu pe nepot că îi și ieși în întâmpinare și îl îmbrățișă.

— E în regulă? întrebă el ajutându-l să-și dezbrace haina.

— Păi, nu chiar. Madame Crikken mi-a povestit o grămadă de lucruri și nici nu mi le reamintesc pe toate, izbucni tânărul turnându-și un pahar de apă proaspătă din cană.

— Îmi imaginez. Și ce părere ai despre călătoria pentru a ajunge în Arx? întrebă Flebo punând pe masă o farfurie plină cu cartofi prăjiți.

— Mi-e frică și cred că povestea asta este absurdă. Chiar trebuie să mă duc? întrebă înspăimântat nepotul.

— Da, trebuie! răspunse Flebo.

— De ce nu mi-ai spus niciodată nimic în acești ani? întrebă Geno cu un glas plictisit.

— Mi-era teamă de reacția ta. Credeam că te-ai fi speriat. Că n-ai fi înțeles. Erai prea mic. Mă simt vinovat.

Și, în timp ce unchiul își povestea cu greutate temerile, Geno și simți capul explodându-i, mâinile înghețate și picioarele tremurând.

Efectul FisticuluiNimic și al TradafiruluiSeverin începea să-i dea reacții ciudate. Încercă să-și controleze starea de rău concentrându-se asupra farfuriei de cartofi prăjiți. Dintr-odată, farfuria alunecă spre marginea mesei și Geno o opri la timp numai cu privirea.

Trăgându-și nasul, puștiul continuă discuția.

— Te simți vinovat? De fapt, n-ai făcut un lucru bun acceptând oferta lui Von Zantar. Trebuia să-mi aperi părinții! strigă el privindu-și unchiul care nici măcar nu sesizase mișcarea farfuriei.

— Știu. N-aveam însă altă soluție. N-am știut să-mi impun părerea în fața lui Von Zantar. El... este puternic, explică Flebo lăsând capul în jos.

— Madame mi-a spus că un anume René ar putea să-mi dea o mână de ajutor. Nu știu dacă voi reuși să-l conving! explică Geno strângându-și pumnii.

— René. Da, René, repetă unchiul privind tavanul.

— Tu l-ai cunoscut?

Tânărul Hastor Venti spera ca unchiul să îi dezvăluie ceva despre acest băiat.

— Nu... nu... Mi-a vorbit despre el Margot. Dar ai să vezi că te va ajuta, răspunse Flebo strângând din dinți.

— Și, după părerea ta, de ce vrea madame ca eu să intru într-un enorm cerc de lac lucios? Îmi pare chiar o nebunie! adăugă Geno apropiindu-se de scara ce urca spre camera lui.

— Sigiliul Negru! L-ai văzut? întrebă Flebo aranjându-și ochelarii care îi alunecaseră pe vârful nasului.

— Sigur. E un obiect ciudat. Știu că zboară. Și mai și pierde aburi prin partea de jos, spuse băiețelul căscând.

— Într-adevăr, un sigiliu ciudat. Foarte ciudat, afirmă unchiul privindu-l cu drag.

— Ai intrat și tu în el? întrebă Geno, privindu-l nedumerit pe Flebo.

— Nu, eu nu pot, răspunse acesta cu seriozitate, aș fi vrut să te pot ajuta, știu că am greșit. Am greșit totul în viață. Ar fi trebuit să-i opresc pe părinții tăi, dar n-am realizat gravitatea situației și astfel...

Flebo își scoase ochelarii și își mască emoția ascunzându-și fața în mâini. Niciodată, chiar niciodată n-ar fi vrut ca lui Geno să i se întâmple ceva rău.

— Sunt un laș. Ar fi trebuit să-l opresc pe Von Zantar, dar curajul nu este ceva ce se poate învăța. Face parte din caracter. Iar eu sunt un om slab, spuse el, bâlbâindu-se.

Geno scoase din buzunarul pantalonilor o batistă și i-o dădu.

— Plângi? Dar... eu... nu voiam să te fac să plângi.

Băiatul își îmbrățișă unchiul închizând ochii pentru a nu vedea suferința și durerea acelui om masiv, dar bun și delicat.

— Nu lua în seamă. Îmi trece imediat, spuse Flebo suflându-și nasul.

— Spune-mi cine este René, se interesă pe neașteptate Geno.

— René... e un copil... de fapt, un băiat. Un tânăr cu o minte strălucită, răspunse fâstâcit unchiul.

— Puternică și periculoasă. Eu nu știu dacă voi reuși să-l conving.

— Vei reuși! afirmă Flebo strângându-și la piept nepotul.

Geno urcă în camera lui și, întins pe pat la lumina lămpii azurii care lumina tavanul, privi grinzile putrezite. Deschise sertarul noptierei și luă fotografia ruptă a tatălui său. O strânse la piept și adormi gândindu-se la acel misterios sigiliu negru. Mai mult de o lună, Geno continuă să facă vizite în vilișoara roz. Și asta pentru a o asculta pe madame Crikken, dar multe îndoieli și multe secrete rămaseră fără răspuns.

•

La 16:30 sună deșteptătorul. Afară era aproape întuneric și ningea. Era foarte normal, având în vedere că mai erau numai cinci zile până la Crăciun. Geno dormise timp de zece zile! Zece zile petrecute în pat, sub cuverturi. Fără să știe că timpul trecuse atât de repede, își îmbrăcă în graba mare geaca, își încălță ghetele și își puse în jurul gâtului fularul de lână. Când coborî în bucătărie, își simți stomacul ghiorăind: îi era foame! Luă două felii mari de pâine și le mâncă lacom. Însă, când deschise frigiderul ca să ia ceva mai substanțial, văzu că pe calendar stătea scrisă data de 20 decembrie. Rămase cu o bucată de pâine între degete și exclamă cu gura plină:

— Imposibil!

Privi iarăși calendarul. „E chiar 20. Oare cât am dormit?” gândi el buimac.

Alergă afară: cabinetul medical era închis! Unchiul nu era pe nicăieri. Dădu să-și ia vechea bicicletă, dar o lăsă la locul ei, deoarece pe strada înzăpezită nu ar fi înaintat nici măcar un metru. Fulgii cădeau în tăcere, iar pe strada Rozmarinul Dulce nu era nimeni. Strada era atât de frumoasă în seara aceea: becurile roșii și galbene străluceau între un lampion și altul, anunțând sosirea Crăciunului.

Hastor Venti merse repede, încercând să nu alunece. Ardea de nerăbdare să discute cu madame, să-i ceară socoteală de ce dormise ca un bolovan. Era imposibil ca biscuiții și ceaiul să fi avut un asemenea efect. La un moment dat, în afara zgomotului făcut de ghetele sale care se afundau în zăpadă, băiatul auzi o voce:

— Ei! Geno!

Pe marginea străzii, lângă un pin uriaș, era Nicosia.

— Ce faci aici, singur în zăpadă? îl întrebă Hastor Venti.

— M-am certat cu Galimede. Vărul meu uneori e chiar insuportabil, explică Nicosia luând cu mâinile goale un bulgăr de zăpadă.

— Știu. Are un caracter din cele mai rele. Însă nici tu nu ești mai breaz, răspunse Geno ridicându-și gulerul hainei.

— Eu, ce? Nu începe să spui prostii. Pentru astă-seară mi-ajunge. Nicosia schimbă subiectul, curios. Și tu unde te duci la ora asta? La bătrâna nebună? Te îngrijește ea?

— Ce te interesează? Mă duc unde vreau.

Geno ridică din umeri și plecă.

— Vrei să mergem la farmacie? Pe ulița Crinul Negru? Îți amintești? Ultima dată n-am reușit să intrăm, poate acum!

Nicosia voia să găsească modalitatea de a sta puțin cu Geno, care însă se îndepărta. Atunci îl luă de haină.

— Suntem prieteni, nu?

— Prieteni? Mi-ar plăcea, dar tu și ceilalți sunteți mereu atât de nesuferiți. Acum trebuie să plec. E târziu, încheie Geno.

Simțea în cap obișnuitul vâjâit și începu să clipească des ca și cum ar fi avut un tic.

— Ți-e rău? Ochii tăi…

Nicosia se îngrijoră și-i fu milă și drag de acel băiat singur, fără părinți și bolnav de o boală despre care nimeni nu știa nimic.

— Lasă-mă. Îmi trece imediat. Du-te acasă, Nicosia. Peste puțin este Crăciunul și te vei împăca cu vărul tău.

Hastor Venti întinse mâna dreaptă și colegul lui de clasă făcu același lucru. Se salutară pe marginea străzii, în timp ce ninsoarea se întețea.

Geno tuși, își acoperi gura cu fularul și se îndepărtă grăbit, lăsându-l pe Nicosia Fratti cu surâsul pe buze. În mijlocul străzii Rozmarinul Dulce, printre ghirlande și liniștea iernii, poate se înfiripase o prietenie adevărată. Zăpada îi șfichiuia fața lui Geno și, cu ochii umezi și inima bătându-i să-i sară din piept, ajunse la numărul 67. Când intră în vilișoara roz, simți imediat parfumul de Lavandă Gorgiană.

— Iată ce a fost! Parfumul acesta! E numai din vina aburului! strigă el supărat, gândindu-se la cât dormise.

— *Finalement*! În sfârșit, ai sosit. Fă-te comod, ești în întârziere – vocea doamnei Crikken se auzea din camera secretă.

Băiatul se opri în prag și văzu cum bătrâna doamnă avea într-o mână ceașca plină cu ceai, iar în cealaltă o farfurioară cu biscuiți verzi.

— Ia-ți gustarea, eu pregătesc Sigiliul.

Napoleon era așezat în fața marelui cerc și își lingea mustățile. Geno își puse mâinile în șold și, făcându-și curaj, strigă:

— Nu sunt un cobai pentru experiențele dumneavoastră. Nu mai vreau să mă trezesc și să adorm după bunul dumneavoastră plac. Clar?

— Nu te necăji. Nu este cazul. Totul merge bine. Bea, altfel ceaiul se răcește, răspunse bătrâna doamnă, fără măcar să clipească.

— Eu mă întorc la unchiul meu! Vă salut! și dădu să se îndrepte spre ieșire.

— Termină! Știi bine că trebuie să mă asculți!

Madame Crikken ridică vocea și, ținând în mână o cheie ciudată, îl privi cu ochi reci pe tânărul Hastor Venti.

Geno își plecă ochii și, cu aer supus, se apropie de măsuță ascultător. Sorbi din ceai și mâncă doi biscuiți fără să mai spună nimic. Atenția îi era îndreptată spre Sigiliu. Îl privea cu teamă și curiozitate.

— Nu trebuie să mă necăjești. Nu prea avem timp. Ți-ai luat rămas-bun de la unchiul tău? întrebă femeia.

— Nu. Nici măcar nu l-am văzut, bombăni băiatul.

— *Bien.* Înseamnă că va veni el să te salute! afirmă zeloasă madame.

— Aici? Unchiul meu va veni în vilișoara cu stafii? întrebă Geno schițând un zâmbet.

— Da, da, știu că voi o numiți vilișoara cu stafii. Și, de fapt, e mai bine așa. Lumea va sta mereu departe de ea, spuse bătrâna în timp ce descuia cu cheia mare, de fier și aramă cu formă de cârlig.

Geno mestecă ultimul biscuit și privi îngrijorat cheia, înțelegând perfect că folosea pentru a descuia marele obiect negru.

— Câtă vreme va trebui să stau în Sigiliu?

— Destulă! răspunse Margot fără a se întoarce.

— Mai exact, ce va trebui să fac?

Întrebarea o făcu pe femeie să râdă.

— Să faci? Multe lucruri: să călătorești, să gândești, să visezi, spuse bătrâna franțuzoaică.

— Să călătoresc? Păi… păi… așadar? Trebuie să plec acum? Cu Sigiliul?

Geno intră în panică.

— *Oui*! Cu Sigiliul Negru.

Madame Crikken se răsuci către Geno și îi arătă cheia.

— Să călătoresc cu Sigiliul? E imposibil! Nu pot! Nu mi-am luat nici măcar pantaloni de schimb, un pulover… și apoi, nici nu sunt gata, se bâlbâi băiețelul.

În clipa aceea cineva bătu la ușă. Napoleon miorlăi și dădu fuga către ieșire. Margot puse marea cheie pe masă, își aranjă părul și își urmă pisica. Geno rămase împietrit, cu ochii lipiți de obiectul magic.

— *Bonne soirée,* Flebo. Intră. Te așteptam – vocea femeii se înmuie.

— Seara bună, Margot. Geno a sosit? întrebă doctorul, trecându-și mâna peste fruntea, ca de obicei transpirată.

Madame îi făcu semn că băiatul se afla în camera secretă. Deabia intrat, doctorul Moleculă dădu să-l îmbrățișeze.

— Vino, băiete! Vreau să te strâng tare la piept înainte să înfrunți călătoria.

Geno alergă spre unchi. Îl îmbrățișă și închise ochii. Își apăsă fața de paltonul rece și se pierdu de tot.

Madame Crikken se opri în prag și îi urmări, mângâindu-și pisica.

— Mi-e frică, unchiule, spuse Geno cu voce gâtuită.

— Gândește-te că-ți vei putea revedea părinții. E un prilej extraordinar. Aș vrea foarte mult să pot veni cu tine, reuși să îngaime unchiul, foarte impresionat.

— Nu-mi umpleți ochii de lacrimi – exclamă Margot –, termin imediat de pregătit Sigiliul.

Aburul se îndesi și urcă de dedesubtul cercului până aproape de jumătatea Sigiliului Negru. Parfumul de Lavandă Gorgiană se împrăștie în toată casa, iar Flebo privi spectacolul ținându-l pe Geno de mână. Băiețelul tuși nervos de câteva ori.

— Plec numai cu o condiție, spuse el pe neașteptate.

— Care? întrebă surprins unchiul.

— Vreau să am cu mine fotografiile părinților mei. Mă duc să le iau.

Madame Crikken încuviință din cap și unchiul Flebo de asemenea. Napoleon își miji ochii albaștri, mieună și, cu coada sus, îl însoți până la ușă.

— Vin repede, și, zicând acestea, Geno ieși în grabă pe ușă.

Întuneric. Felinarele de pe strada Rozmarinul Dulce și ghirlandele de Crăciun erau departe și, lângă poarta vilișoarei, văzu o umbră clătinându-se nehotărâtă.

— NICOSIA! exclamă în timp ce alerga.

Prietenul era încă acolo și se agăță cu putere de barele porții, făcându-i semn cu mâna.

Geno înălță brațele pentru a putea fi văzut.

— Mișcă-te, să fugim, altfel ne văd împreună, strigă el ajungându-l din urmă.

Abia trăgându-și sufletul, cei doi traversară strada Rozmarinul Dulce.

— De ce fugi? Ai văzut fantomele? Bătrâna aia te-a înspăimântat? întrebă Nicosia oprindu-se.

— Nu, nu fug. Vino, însoțește-mă până acasă, răspunse Geno acoperindu-și gura cu fularul de lână.

Ajuns acasă, Geno urcă scările către camera lui, pe când Nicosia, ținându-se de burtă, abia își mișca picioarele ca să urce treptele.

Cu mâinile înghețate, tânărul Hastor Venti aprinse veioza azurie și deschise sertarul noptierei. Luă cele trei fotografii și, arătându-i-le lui Nicosia, spuse:

— Iată, vezi, aceștia sunt părinții mei. Nu sunt nebuni. Și acum plec să-i readuc. Îi voi găsi. Jur că-i voi găsi!

Prietenul se așeză pe pat, cu respirația întretăiată și obrajii roșii. Privi fotografiile.

— Mama ta, tatăl tău și acesta… ești tu? Când erai mic?

— Da. Aveam numai trei luni când au fost răpiți. N-am crezut niciodată că sunt morți. Și aveam dreptate, spuse Geno aproape strigând.

Nicosia era tulburat.

— Dar unde sunt?

— Nu-ți pot spune. Și, dacă ești un prieten adevărat, nu povesti nimic Mirtei, nici vărului tău. În fine, nu spune nimic

celorlalți. Ba nu... spune-le că m-ai văzut plecând. Că m-am dus să mă tratez într-o clinică. Ei trebuie să creadă că sunt bolnav. Madame Crikken mă ajută, împreună cu unchiul. Dar nimeni, repet nimeni, la Clopotul de Jos nu trebuie să afle ceea ce fac. Ai înțeles?

Geno avea ochii enormi, înlăcrimați, buzele roșii și uscate.

— Promit. Nu voi spune nimănui nimic. Dar acum ce faci? Unde te duci? întrebă Nicosia privindu-l încremenit.

— Mă duc la vilișoară. Trebuie să plec. Nu mă urma. Nu mă căuta. Ai să vezi că nu mă voi întoarce singur. Voi fi împreună cu ai mei. Și, în sfârșit, voi avea o familie... ca voi toți, spuse tânărul Hastor Venti, coborî scările și ieși pe ușă ca un fulger.

Nicosia Fratti îl urmări numai câțiva metri, apoi se opri sub luminile intermitente ale ghirlandelor de Crăciun și își dădu părul din ochi. Îl văzu intrând în vilișoara cu stafii. Nu-și închipuia că prietenul său tocmai își începea incredibila călătorie. O aventură despre care nimeni, nici măcar madame Crikken, nu știa cum se va sfârși.

Geno strângea la piept fotografiile și, cu fața radiind de bucurie, împinse poarta și se strecură pe ușă. Odată ajuns înăuntru, se sprijini de peretele vestibulului și respiră adânc parfumul de Lavandă Gorgiană. Simți pe dinăuntrul său o forță uriașă și toate gândurile i se îndreptară către Corina și Pier.

— *Mon petit garçon*! E târziu, tună glasul lui Margot din camera secretă.

Flebo îl ajunse din urmă și îl duse degrabă în fața Sigiliului.

— Ai luat fotografiile? Totul în regulă? întrebă unchiul neliniștit, pe când aburul urca spre tavan.

Geno zâmbi, își sărută unchiul și, pe urmă, o privi pe doamna franțuzoaică.

— Sunt gata.

— *Bien.* Ia cheile și harta Fortăreței. Îți vor trebui. Restul îl vei găsi înăuntru, spuse doamna mângâindu-i părul buclat.

— Sigiliul Negru mă va conduce la Arx Mentis, asta am înțeles. Cum însă? Nu văd tirul, furgoneta și nici mașina decapotabilă. Și nu suntem pe stradă!

Geno era foarte nedumerit.

— Acele mijloace de transport mi-au trebuit mie, ca să ajung la Clopotul de Jos. De fapt, noi Sapientes putem părăsi Arx numai dacă Von Zantar activează Bilocația Transversală.

Margot nu-și termină fraza, că Geno o întrerupse.

— Bilocație Transversală...? Asta ce mai e? întrebă el cu mirare.

— Noi, Înțelepții, ne proiectăm corpul afară din Arx și apoi, cu mijloacele care ne stau la dispoziție – mașini, furgonete, sau altele –, ne îndreptăm către destinație. Astfel am ajuns la Clopotul de Jos aducând pentru tine Sigiliul Negru. Tu nu aveai unul al tău! De acum, acesta este mijlocul tău de transport. Toți Anteii au unul. Eu mă voi urca în mașina mea decapotabilă și te voi ajunge din urmă. Gândește-te că Psiofii, odată ieșiți din sigiliul lor, zboară cu Bi-Flap, niște biciclete care au pe laturi două aripi mari, ca de liliac. Însă acum să nu pierdem timpul, explică Margot surâzând.

— Așadar, dumneavoastră nu veniți cu mine în Sigiliu? întrebă nedumerit băiatul, care își imagina cum puteau să arate Bi-Flap-urile Psiofilor.

— Nu, ne vom revedea curând! Pe alte tărâmuri. Când vei ieși din Sigiliul Negru, fu răspunsul bătrânei.

— Mi-e frică. Nu știu dacă am curaj să intru. Acest cerc mare este lipit de perete și nu văd ieșiri. Sunteți siguri că va funcționa?

Tânărul Hastor Venti era extrem de agitat.

— Liniștește-te. Nu te lăsa cuprins de panică, îl încurajă unchiul.

— Trebuie să-ți eliberezi mintea și să-ți urmezi instinctul. Aceasta este prima regulă pe care o ai de învățat: gândurile îți vor conduce acțiunile, îi explică madame Crikken, înmânându-i cheia în formă de cârlig, din fier și aramă.

— Acum, noi ieșim din încăpere. Acest lucru trebuie să-l faci singur. Nu putem rămâne aici, continuă unchiul, cu fața scăldată de sudoare.

Flebo ieși cu capul plecat, iar Margot, luându-l de mână pe Geno, îi spuse un ultim lucru.

— Să intri în Sigiliul Negru și să înfrunți călătoria înseamnă să treci cu bine examenul care îți dă posibilitatea să pătrunzi în Arx Mentis. Amintește-ți: gândurile îți vor călăuzi pașii. Odată intrat, vei trece prin trei tărâmuri diferite, deschizând ușile. Dar, fii atent, nu care cumva să rotești cheia când o vei băga în broaștele celor trei ușițe. Mintea ta o va roti, așa cum ai mișcat și Cercurile Sofiei. În al treilea tărâm al Sigiliului vei găsi multe

obiecte și haine. Într-o ladă de lemn vei vedea și o carte groasă: *Regulamentul Inițiatic.* Citește-l! E foarte important! Acum, descalță-te și scoate-ți ciorapii. Trebuie să intri în picioarele goale.

Tânărul Hastor Venti nu reuși să mai spună nimic. O văzu pe madame ieșind și rămase singur, învăluit de abur și cu luminile care se stingeau încetișor.

Privi Sigiliul uriaș: părea o gaură mare lucioasă gata să înghită orice. Cele două litere erau din ceară roșie și, din cauza aburului de Lavandă Gorgiană, se opacizau din ce în ce.

— Examenul... e un examen! Să călătorești cu Sigiliul este deci proba de intrare în Arx, bălmăji Geno scoțându-și ghetele și ciorapii.

Cu mâinile umede, mângâie rama de argint, apoi introduse cheia-cârlig în gaura de sub literele A.M. Nu se întâmplă însă nimic. Sigiliul nu se deschise. Băiețelul privi cheia și își miji ochii; în cap simți vâjâitul obișnuit. Cheia se mișcă singură de trei ori la stânga, de două ori la dreapta, jumătate de rotație la stânga și patru la dreapta. La fiecare rotație se auzea un scârțâit. Gândul funcționase!

În Sigiliu, aproape de marginea ramei de jos, se deschise o trecere de circa un metru. Tânărul Hastor Venti scoase cheia-cârlig, o puse în buzunarul gecii și, cu teamă, privi înăuntru. Era un hău. Un hău cenușiu și tăcut. Întinse mâinile înainte și simți că temperatura era diferită, puțin mai rece. Păși cu piciorul drept și intră, în sfârșit, în acel loc misterios.

Trecerea se închise brusc în spatele său. Hăul se lumină în verde, iar pe podeaua înierbată și înflorită se afla o inscripție mare, argintată:

TRECĂTOAREA AMĂGIRII
Lasă plăcuta realitate și ascultă.

Geno rămase împietrit. Ajunsese pe o pajiște! O pajiște de munte! Mirosul mușchiului se simțea pretutindeni și aerul proaspăt venea din depărtări. La orizont se zăreau vârfurile înzăpezite ale munților și ciripitul păsărelelor curmă tăcerea.

— Unde mă aflu? întrebă privind în juru-i.

Îi abătu atenția susurul apei unui pârâiaș. Numai ce călcă pe inscripția argintată că și văzu în dreapta și-n stânga spațiul micșorându-se.

Pereții scobiți ai Sigiliului apăruseră pe neașteptate și se mișcau către el. Verzi și acoperiți cu crengi și frunze, păreau tufișuri foarte înalte. Geno își ridică instinctiv privirea și descoperi că tavanul era, de fapt, o lespede de gheață opacă.

Ameți și vâjâitul din urechi deveni insuportabil. I se făcu frică și își strânse bine fularul, ca și cum acesta l-ar fi putut apăra de pericole nebănuite. Apoi îngenunche în fața inscripției și o citi de mai multe ori la rând.

„Lasă plăcuta realitate și ascultă.”

Trebuia oare să nu ia în seamă realitatea și să se gândească la altceva? Dar la ce? Și ce să asculte?

Privi culmile munților din fața lui, susurul pârâiașului se auzea din ce în ce mai tare și mirosul mușchiului îi pătrunse în nări făcându-l să respire adânc.

Era neliniștitor să te afli acolo, într-un loc real, dar nu întru totul adevărat. Geno se întinse pe iarbă și închise ochii. Mintea îi era frământată și încă o dată își aminti cuvintele doamnei Crikken: „Urmează-ți instinctul. Gândurile îți vor călăuzi faptele.”

— Vreau să ies de aici! Imediat! spuse el cu voce scăzută, pe când mâinile îi smulgeau iarba acoperită de rouă.

Pereții de pe laturi se strângeau din ce în ce mai mult și Geno se simți prins în capcană. Se ridică brusc și întinse brațele pentru a opri acele tufișuri mișcătoare, pentru a le bloca în vreun fel. Forțele însă nu-i erau de ajuns.

„Trebuie să mă liniștesc – gândi el tremurând – numai mintea mea îmi călăuzește acțiunile. Nu pot renunța. Vreau să continui. Vreau să-mi găsesc părinții.”

Își simți picioarele ude și văzu apa pârâului împrăștiindu-se peste toată pajiștea, inundând și inscripția.

Zgomotul apei se înteți. Deveni puternic! Tot mai puternic! Apa răsuna ca un cântec, curgea cu repeziciune, iar limpezimea și transparența susurului ei făcură ca totul în jur să devină moale și fluid. Geno se concentră și ascultă cu mintea și sufletul cântecul pârâului.

Cu ochii închiși, își simți corpul îmbăiat de acel lichid rece și învăluitor. Luminosul peisaj verde dispăru și auzi în întuneric numai tălăzuirea unor valuri mici. Un tremur îi străbătu

picioarele și brațele. Cu mult curaj, deschise ochii să vadă ce se întâmpla. În golul negru ce-l înconjura se simți pierdut. Avu senzația că va muri. Respirația îi deveni ușoară, apa dispăruse, iar hăul întunecat pe care îl văzuse la început i se arătă dinainte.

În jurul lui era ca și cum întregul spațiu ar fi fost lipsit de orice imagine, de orice culoare, de orice sunet. Băiatul avu senzația că se întorsese în realitatea amăgitoare și tăcută a Sigiliului Negru. Fusese doar o închipuire? Pajiștea, munții și pârâul erau plăsmuiri? Invenții ale gândurilor lui? Dezorientat, își atinse iarăși fularul ca pentru a se agăța de ceva familiar și sigur.

Singurul lucru clar era că trecuse cu bine prima probă.

Ud tot și înspăimântat, luă iarăși cheia-cârlig și se întoarse spre stânga: acolo urma să găsească ușița care îi deschidea cel de-al doilea tărâm misterios. Geno era sigur, chiar dacă în spațiul cenușiu nu reușea să vadă nimic concret. Gândurile însă îl călăuzeau și nu li se putea opune. Simți un fior pe spate și vâjâitul îi tortură din nou urechile. În acea clipă, îl apăru dinainte ușița cu broasca în mijloc. Băgă repede cârligul și așteptă. De data aceasta, cheia se învârti de două ori la stânga, de două ori la dreapta, jumătate la dreapta și de trei ori la stânga. Mica ușă se deschise și o lumină orbitoare scăldă fața tânărului Hastor Venti.

O briză călduță îi mângâie părul cârlionțat. Băiatul intră curios. Își dădu seama că picioarele îi stăteau pe un norișor. Ridică privirea și în jur văzu numai cer. Un minunat firmament azuriu, unde apăru o altă inscripție, de astă dată aurită:

TRECĂTOAREA CERULUI REFLEXIV
Visează și lasă-te dus.

O pală de vânt cald îl lovi în piept, dezechilibrându-l. Își îndoi picioarele și se așeză pe nor. Era zăpăcit și, pe când citea cu atenție fraza, își desfăcu fularul care zbură în sus, atras de ceruri.

Dintr-odată, din spatele scrisului apăru soarele. Enorm și roșu, ocupă întregul orizont. Tânărul Hastor Venti închise ochii imediat, orbit de razele de foc. Înclină capul, acoperindu-și fața cu mâinile. Vântul călduț bătea în valuri, dar căldura începu să devină insuportabilă.

Geno gândi că totul era o altă halucinație, că soarele și norii, cerul și vântul nu existau de fapt. Încercă să se concentreze și primul lucru care îi veni în minte fu cel de a face să dispară giganticul soare: avea nevoie de întuneric pentru a visa. Da, să viseze așa cum îi spunea inscripția.

Razele acelei enorme mingi de foc pătrundeau chiar și prin pleoapele închise și, cu un efort uriaș, Geno reuși să-și deschidă încetișor ochii, țintuind masa înfocată.

Scăldat în lumină și cu gura uscată de căldură, se concentră gândindu-se la întuneric și răcoare. Își desfăcu brațele și întinse mâinile ca pentru a opri lumina. Vântul se schimbă, deveni aproape rece, mătură norii, iar soarele se retrase încet, din ce în ce mai mic, până când se transformă într-un punctuleț roșu pe cerul azuriu. Albastrul nopții coborî ca o cortină și stropi de stele împânziră cel de-al doilea tărâm al Sigiliului. Geno privi minunându-se spectacolul celest și, în cele din urmă închise ochii lăsându-se pradă viselor. Se simțea obosit, lipsit de forță, dar ciudat de fericit.

Întins cum era printre stele, cu mintea liberă, putu adormi, cu un surâs abia schițat pe chip. Cercuri de lumină, sunete îndepărtate și imagini deformate îi invadară gândurile onirice. Figura unchiului Flebo îi apăru imensă, tristă și cu o privire preocupată ce străbătea lentilele ochelarilor încețoșați ca întotdeauna.

Apoi era madame Crikken cu pălărioarele ei curioase: stătea tăcută, cu o față serioasă. Strigătele unui grup de puști scutură corpul lui Geno, care se legăna între lună și stele: erau colegii lui de școală care alergau. Numai Nicosia stătea nemișcat, în zăpada care cădea din abundență pe pământ.

„Îți voi păstra secretul”, repeta prietenul din Clopotul de Jos.

Visul se întrerupse și Geno se trezi brusc. Își dădu seama că dispăruse cerul înstelat. Se trezi în picioare în fața ultimei ușițe: cea de a treia. Zăpăcit, luă cheia-cârlig și o băgă în broască. Respira liniștit, își simțea mintea liberă și abia aștepta să pătrundă în ultimul tărâm din Sigiliul Negru al doamnei Crikken.

Privi atent ușa. Cheia se răsuci încă o dată singură, șase rotiri la dreapta, patru la stânga, jumătate la dreapta, jumătate la stânga și de opt ori la dreapta.

Ușa se deschise și Geno intră curios.

De data aceasta, nu se afla într-un loc imaginar și ireal, ci într-o debara mică și adevărată: trei pereți erau albi, în timp ce al patrulea era drapat de o perdea rubinie. Din tavan cobora un bec nenorocit. Pe jos și agățate de cuie ciudate de lemn erau nenumărate obiecte. Băiatul fu atras de trei pălărioare stranii de mătase, ca niște castronele: una neagră, una albă și una roșie. Fiecare avea și o pereche de mănuși asortate. Geno luă în mână pălăria neagră și își văzu clar brodate pe ea inițialele – G.H.V. – și, mai jos, stătea scris „Nivelul Întâi”. Același lucru se afla pe celelalte două pălărioare ciudate: cea albă era pentru „Nivelul Doi“, iar cea roșie pentru „Nivelul Trei”.

Pe jos erau așezate în ordine, una după alta, trei perechi de cizme bine căptușite și înalte până la jumătatea gambei, de aceleași culori cu pălăriuțele. Alături se afla un ghiozdănel cu o bilă de lemn înăuntru.

Pe neașteptate, fu atras de un veșmânt agățat de un cârlig, lângă perdea. Îl atinse delicat. Era o salopetă albastră, asemănătoare celei îmbrăcate de scafandri, dar cu două tubulețe de plastic foarte subțiri prinse de guler. O luă și își dădu seama că era făcută dintr-un material cauciucat foarte moale. Înăuntru, pe etichetă, era desenată o lebădă, iar dedesubt stătea scris: „Salopetă de lac”.

Rămase uimit, își luă privirea de pe ea și văzu alături un alt obiect bizar: un căpăstru de piele. Mai încolo erau niște frâie și o șa.

— Ce lucruri ciudate, murmură el. Cine știe la ce folosesc.

Pe când cerceta curios locul, văzu trei lăzi de lemn negre, sprijinite de perete. Pe fiecare ladă era câte o inscripție pirogravată: Nivelul Întâi, Nivelul Doi, Nivelul Trei.

Ultimele două erau încuiate cu lanț și lacăt, pe când cea dintâi era deschisă. Se uită pe furiș înăuntru.

Văzu o carte mare cu titlul *Regulamentul Inițiatic din Arx Mentis.*

— Iată, aceasta este cartea pe care madame mi-a spus s-o citesc, bombăni el răsfoind-o.

În acel moment nu avea niciun chef să învețe. Alături de Regulament se aflau o pernă pe care era brodat cuvântul „Oscio” și, bine împăturită, o tunică portocalie pe care era scris „Skerja”. Într-un colț al lăzii se afla un obiect triunghiular neobișnuit, agățat de o centură, cu însemnarea „Vertiliu”.

— Vertiliu? Parcă l-am mai văzut! Era în vilișoara roz! Îl avea doamna Crikken! exclamă Geno cu voce tare.

Și, pe când atingea triunghiul de metal, văzu și Cercurile Sofiei.

— Pe astea știu să le folosesc, afirmă el cu oarecare satisfacție.

Își întoarse privirile și, lângă prima ladă, pe jos, văzu o pereche de patine. Da, niște patine cu rotile ciudate. Erau roșii cu mov, iar în spate aveau două tuburi subțiri de oțel, asemănătoare cu țevile de eșapament ale motoretelor.

Geno mișcă rotilele cu mâna și, fără să vrea, apăsă pe un buton minuscul ce se afla în vârful patinelor. Imediat, din cele două tuburi ieși câte o flăcăruie.

Băiatul se sperie și scăpă pe jos patinele, care se răsturnară. Pe talpă, în spate, văzu cuvântul „Scăpărători”.

— Scăpărători? repetă el citind.

Pe când privea patinele, un zgomot îi distrase atenția. Părea o mașină cu motorul pornit. Din instinct, băiatul trase perdeaua rubinie și se trezi în fața ieșirii din Sigiliul Negru. Era zăbrelită cu un grilaj de fier prin care se vedea o stradă largă străjuită de copaci. O stradă care nu ea, desigur, cea din Clopotul de Jos.

„Unde sunt?” gândi el înfricoșat.

Zgomotul motorului se auzi din ce în ce mai aproape și Geno văzu venind din dreapta mașina de epocă decapotabilă. La volan era madame Crikken. Pe cap avea a nu știu câta pălăriuță extravagantă, albă cu trandafirași galbeni, și, în locul obișnuiților ochelari cu brațe rotunjite de argint, purta unii negri cu lentile lunguiețe.

Pe scaunul de alături, în coșul de răchită, se afla flegmaticul Napoleon.

— *Voilà*! Dragul meu Geno, am sosit, spuse ea stingând motorul.

Băiatul holbă ochii și se prinse de barele de fier.

— Madame, dar cum ați reușit să ajungeți aici? Unde suntem, de fapt?

— Fără întrebări. Puneți cizmele negre și ieși imediat din Sigiliu. E târziu! spuse ea fără a se clinti.

— Să ies? Păi, nu-mi dau voie zăbrelele, răspunse Geno.

— Ești sigur? întrebă doamna bătrână, coborându-și pe nas ochelarii negri care o deranjau.

Tânărul Hastor Venti rămase fără cuvinte. Privi zăbrelele, se întoarse și luă aminte la ciudatele obiecte găsite în debara, dar nu înțelegea cum să facă să iasă.

— Folosește-ți mintea, Geno. Capul! insistă Margot.

Băiatul se desprinse de grilaj și îl privi intens. Apoi închise ochii și se concentră. Dar zăbrelele rămaseră nemișcate, înțepenite.

Atunci, bătrâna Sapiens coborî din mașină, se apropie, își îndreptă arătătorul stâng spre zăbrele și acestea dispărură ca prin farmec.

— Nu existau. Era o iluzie. N-ai înțeles? spuse ea întorcându-se în mașină.

Geno privi spațiul deschis și, neîncrezător, întinse mâinile: zăbrelele chiar dispăruseră.

— *Bien,* adu-mi tot ce ai găsit în Sigiliu și încarcă în mașină, vorbi calmă madame Crikken.

Fără a mai pierde timpul, băiatul încălță cizmele negre, care erau chiar măsura lui. Adună diferitele obiecte și veșminte și le puse pe scaunele din spate ale mașinii decapotabile. La sfârșit, aduse cele trei lăzi. Însă patinele Scăpărători le lăsă jos.

— Nu, nu! Pe acelea chiar trebuie să ți le pui, explică doamna.

— Alea? Dar... adineauri au făcut scântei. Sunt periculoase, răspunse Geno.

— Scăpărătorii nu sunt periculoși. Dacă nu ți le pui, nu vei reuși să faci tot drumul până la Arx, adăugă madame.

— Dar nu urc în mașină, cu dumneavoastră? încheie el zăpăcit.

— Nici gând! Eu acum plec spre Arx. Hainele, obiectele și lăzile le vei găsi în camera ta. Eu trebuie să-ți duc lucrurile și să le pun în ordine pentru a nu bate la ochi. De obicei, Von Zantar se ocupă personal cu transferul tuturor lucrurilor ce aparțin Anteilor din Sigiliul Negru în camerele lor. Regulamentul spune clar: RI-AM.5a. În cazul tău însă, a admis o excepție de la regulă și voi duce eu totul, având în vedere că am venit să te iau.

— Și cum reușește Von Zantar să transfere tot acest material? Folosește și el o mașină? întrebă zăpăcit Geno.

— Nu! El folosește numai gândul. Dar să nu mai pierdem vremea. Pune-ți rotilele, vei ajunge cu ele în Arx, după indicația Regulamentului: RI-AM.5b.

Margot demară și se îndepărtă, lăsându-l pe Geno nedumerit.

Băiatul își dădu seama că trebuia neapărat să învețe regulile. Luă temător patinele și le încălță, strânse șireturile în jurul gleznelor și, clătinându-se, se aplecă pentru a apăsa pe butonul din vârf.

Dintr-odată, din tuburile de oțel din spate ieși o pălălaie de foc, iar propulsia fu atât de puternică, încât Geno căzu pe jos. Patinele nu se opreau, alergau cu viteză mare, și băiatul, lovind cu spinarea terenul pietros al străzii, nu reușea să se ridice. Târât de Scăpărători, începu să urle.

— Ajutoorr, madameee Crikkeeeenn!!!!

Își îndreptă spatele și, întinzându-și brațele lateral, încercă să își țină echilibrul. Picioarele nu-i stăteau paralele și, din când în când, se balansa într-o parte sau alta atingând copacii enormi ai lungii străzi. Mașina de epocă era de-acum departe, iar Geno se afla în mare dificultate, temându-se să nu se lovească de vreun trunchi. Băiețelul nu reușea să controleze viteza și nici măcar direcția patinelor.

Pe neașteptate, rotilele cotiră spre stânga, iar schimbarea de direcție fu traumatică. Cărarea prin pădure era îngustă și cu meandre: cotituri, gropi, pietre și crăci uscate transformau cursa într-un adevărat slalom de coșmar.

Tânărului Hastor Venti i se puse un nod în gât, acea călătorie era prea ciudată și plină de neprevăzut. Cu vântul în față nu izbutea să țină ochii bine deschiși, iar patinele păreau să urmeze un traseu deja stabilit. Geno trebuia să fie calm, dar în acea împrejurare nu-i era deloc ușor. Cărarea începu să coboare, iar băiatul, simțindu-și corpul proiectat cu totul înainte, reuși cu greutate să își mențină echilibrul și, când se aștepta mai puțin, patinele se opriră din alergat.

Geno căzu pe pământ printre frunze și pietre. Cam terfelit, se ridică scuturându-și pământul și rămurelele care i se agățaseră de haină. Ridică ochii și în față îi apăru un peisaj incredibil: *La Vallée des Pensées.* Munții, înalți și înzăpeziți, înlănțuiau valea secretă. Întoarse spatele pădurii și privi pajiștea întinsă: în centru se afla un promontoriu deasupra căruia se înălța maiestuoasă o construcție enormă. Un castel ciudat, o fortăreață străveche, cu ziduri groase și înalte. La poalele colinei, de jur împrejur, curgea o apă albastră-verzuie care se vărsa în lacul în forma unui S mare. Pentru a pătrunde în

fortăreață trebuia traversat un pod mobil ce îngăduia intrarea în acel loc extraordinar.

Fortăreața era minunată, părea castelul unei lumi fermecate: turnuri de argint și cupole de aur străluceau în soare, iar sute de păsări din fiecare specie zburau libere în aer. La un moment dat, zări zburând ceva nemaivăzut: un om pedala fericit, dar bicicleta nu era ca a lui. Avea aripi de liliac pe laturi! Era un Psiof pe Bi-Flap-ul său!

— Extramagic! exclamă Geno rămânând cu gura căscată.

— E Arx. Arx Mentis! strigă omul privind fortăreața.

În castelul aurit erau secretele Magipsiei, zidurile adăposteau mistere neatinse și trista poveste a răpirii Corinei și a lui Pier. Tânărul Hastor Venti rămase împietrit în fața acestei minuni, dar gândul la părinții săi îi tulbură toate emoțiile.

În timp ce se apleca pentru a-și controla patinele, își dădu seama că nu era singur. În stânga lui era un băiețel, iar de partea cealaltă, în dreapta, o fetiță. Și ei abia ieșiseră din pădure și amândoi aveau Scăpărători în picioare.

Înfricoșat, nu știa dacă să se încreadă în ei și să-i cheme sau nu. Apoi își aminti că madame Crikken, când îi vorbise despre Antei, îi spusese că alți doi trebuiau să sosească pentru prima oară împreună cu el la Arx. Deci, ei erau noii lui colegi.

Băiatul din stânga, extrem de slab, purta o haină de stofă mov și pantaloni largi, gri. Trăsăturile feței erau neobișnuite, orientale: păr negru tuns foarte scurt și ochi migdalați. Nu îl privi pe Geno, își scoase patinele și, fără a face vreun gest de binețe, se îndreptă către podul mobil, în timp ce fetița părea dezorientată. Ținea în mână un baston alb pe care îl mișca de colo-colo.

— Cine ești? Cine sunteți? urlă fata, care purta un palton lung roz, cam jerpelit.

— Mă numesc Geno. Dar tu cine ești? răspunse din instinct, pe când celălalt băiat nu se întoarse și își continuă drumul către fortăreață.

— Mă numesc Suomi. Te rog, vino aici, m-am lovit, spuse ea agitând bastonul.

Geno își scoase patinele și îi veni în întâmpinare. Când fu lângă ea, își dădu seama că ochii mari, verzi ai lui Suomi aveau ceva ciudat.

— Nu-ți fie teamă, sunt oarbă din naștere, exclamă fetița fără să-i dea timp lui Geno să spună ceva. Am căzut și mă doare spatele. Acești Scăpărători sunt chiar periculoși.

Accentul lui Suomi era puțin caraghios și Geno înțelese că nu era italiancă, deși se străduia să vorbească corect.

— Oarbă? Îmi pare rău, spuse tânărul Hastor Venti.

— Și mie. Te asigur însă că reușesc să văd mult mai bine ca tine, răspunse ea scoțându-și patinele.

— Cum adică? întrebă Geno.

— Cu mintea! Desigur! replică fetița surâzând.

Nepotul lui Flebo rămase înmărmurit. Acea fetiță blondă era, neîndoielnic, foarte deșteaptă și avea puteri mentale rafinate. Asta îl stingheri, chiar dacă, privind-o cu atenție, nu părea rea deloc. Din contră, era dulce și foarte drăguță.

— Ești italian, nu-i așa?

Întrebarea îl puse în încurcătură pe Geno, care știa că n-ar fi putut povesti prea multe despre familia sa. Madame Crikken fusese foarte clară în această privință.

— Da, vin din Italia. Tu? întrebă el timid.

— Sunt finlandeză, însă verișoara mea, Dorathea, care are treisprezece ani, a trecut cu bine acum o lună Nivelul Trei și Contra Unico devenind Psiofă, m-a învățat foarte bine limba ta. Pe de altă parte, pentru a frecventa Arx, italiana este obligatorie. Tu ești norocos, răspunse Suomi atingându-și spatele care o durea.

— Vrei să te sprijini de mine?

Geno făcu pe galantul și o luă la braț.

— Mă numesc Suomi Liekko și vin din Kemi, un port finlandez unde iarna se construiește un minunat castel de zăpadă. Dacă ajungi pe acolo, îl poți vedea. Eu mi l-am imaginat încă de când eram mică și sunt convinsă că este așa cum îl văd eu în mintea mea.

— Interesant. Eu vin din Clopotul de Jos și numele meu este Hastor Venti, răspunse Geno sperând să nu fi spus prea multe.

— Hastor Venti? Ce nume frumos. Ai tăi sunt Psiofi sau Sapientes? Poate verișoara mea Dorathea îi cunoaște, precum ți-am spus și-a terminat ultimul Intercanto cu o lună în urmă.

Întrebarea îl îngheță pe Geno, care nu știa ce să zică și ocoli răspunsul.

— Știi că nu suntem singuri? Mai este un băiețel care a luat-o înainte, fără a se fi prezentat.

— Da... Am simțit vibrații. Ai să vezi, îl vom cunoaște curând, răspunse Suomi liniștită.

— Vibrații? repetă Geno.

— Fiind nevăzătoare, mi-am ascuțit mult celelalte simțuri și percep prezențele din preajma mea, răspunse Suomi.

— Îți pot spune că în fața noastră este o priveliște minunată. Arx Mentis este străveche și se află așezată pe un promontoriu, explică delicat Geno.

— Mi-o imaginez și abia aștept să intru, răspunse fetița, aranjându-și paltonul rupt în cădere.

Geno și Suomi se îndreptată încet către podul mobil care traversa șanțul cu apă și, în sfârșit, îl întâlniră pe cel de al treilea Anteu.

Suomi vorbi prima:

— Bună, cum a mers cu Scăpărătorii?

Băiatul cu ochi migdalați îi încadră cu privirea pe cei doi și, cu un aer superior, spuse:

— Sunt japonez, mă numesc Yudi Oda și n-am chef de vorbă.

Geno făcu o strâmbătură pe care desigur Suomi nu o văzu. Fetița însă îi dădu un cot tânărului ei prieten, care o susținea, și spuse cu glas melodios:

— Bine, atunci să nu ne pierdem în vorbe și să intrăm. Summus Sapiens Yatto Von Zantar ne-a transportat desigur toate lucrurile cu forța gândului său.

— Da, confirmă Geno, care nu voia să explice faptul că pentru el treburile se desfășurau puțin diferit.

— Este un pod mobil de traversat și alături văd vreo douăzeci de Bi-Flap-uri parcate ordonat, explică tânărul nepot al lui Flebo Moleculă făcând un pas înainte, în timp ce Yudi o luase la picior.

— Bi-Flap-urile sunt ale Psiofilor. Le lasă aici înainte de a urca în Arx. Verișoara mea Dorathea mi-a povestit că-i minunat să zbori cu ele, răspunse Suomi abia trăgându-și sufletul.

— Ei ajung zburând, iar noi rostogolindu-ne cu Scăpărătorii. Ciudată, foarte ciudată această lume, bombăni băiatul.

— Ciudată? repetă curioasă fetița. Dar e de la sine înțeles că ei vin așa și noi nu. Îmi pare că ciudatul ești tu, adăugă finlandeza surâzând.

— Verișoara ta Dorathea este aici? întrebă curios Geno.

— Nu, este prinsă într-o cercetare de magie în Finlanda. Sper să vină la Arx ciclul următor. De data aceasta nu va participa la GalApeiron. Sunt foarte mândră de ea, răspunse Suomi, zâmbind, și, pentru o clipă, uită de durerile pe care le avea.

Podul scârțâia din încheieturi la fiecare pas, dar părea solid; jos curgea apa albastră-verzuie și se zăreau nenumărați peștișori colorați. Dintr-odată, ieși din apă o enormă lebădă albă. Foarte frumoasă! Pe spatele ei era un om masiv îmbrăcat cu Salopeta de Lac albastră, la fel cu cea pe care Geno o văzuse în Sigiliul Negru. Omul râdea fericit și ținea în gură două tubușoare prinse de gulerul salopetei. Ținea în mâini frâie legate de căpăstrul de piele al lebedei. Omul și pasărea rămaseră numai câteva secunde la suprafață, apoi lebăda își scufundă iarăși capul și gâtul, dispărând împreună cu călărețul ei printre peștii colorați.

Înmărmurit în fața acestui spectacol, Geno spuse:

— N-am mai văzut așa ceva!

— Ce? întrebă fetița.

— O lebădă uriașă călărită de un om. Împreună înoată la suprafața și în adâncul apei, explică Hastor Venti.

Suomi râse cu gura până la urechi.

— Păi, este un Subcando călărit de vreun Înțelept sau Psiof. Împreună se scufundă în minunatele adâncuri ale șanțului cu apă ce coboară din Lacul Strâmb.

— Subcando? Lacul Strâmb?

— Nu-mi spune că nu știi nimic despre Subcandi! Că n-ai citit nimic despre Lacul Strâmb, lacul enorm din Arx, în forma literei S.

— Eu, de fapt... Geno chiar nu știa ce să zică.

— Subcandi sunt lebede mari albe cu ajutorul cărora se poate înota. Te fac fericit. Transmit seninătate. Îmi pare că va trebui să înveți multe lucruri, dragă Hastor Venti, răspunse finlandeza ușor iritată.

El ridică din umeri și o luă înainte. Curios, privea zidurile care înconjurau fortăreața și, din când în când, se uita spre șanțul împrejmuitor ca să vadă dacă Subcando apărea din nou la suprafață. I se părea caraghios să se găsească în acel loc secret, și abia aștepta să o întâlnească pe madame Crikken. Voia să îi ceară informații despre Yudi, acel băiat care îi era într-adevăr antipatic.

Și tocmai tânărul japonez, odată trecut podul mobil, fu primul care să urce pe scara lungă săpată în piatră. Nu era ușor să ajungi sus la poarta de intrare în Arx.

— De ce nu luăm liftul? întrebă cu nevinovăție Geno, care ochise cabina din fier și aramă pregătită de folosință.

Acest lift original era susținut de cabluri groase de oțel care se desfășurau paralel cu zidurile.

Suomi și Yudi răspunseră în cor:

— Liftul? Vrei să spui SUS-JOS! Dar poate fi folosit numai de Psiofi!

Hastor Venti își dădu seama că iarăși greșise ceva; într-adevăr, Antea finlandeză înfipse bastonul alb în pământ și zise:

— Nu știai?

Geno se scuză, spunându-i că era un pic obosit și, ajutându-și noua prietenă, urcă cele 500 de trepte care duceau spre Arx Mentis.

În *Vallée des Pensées,* trei copilași de naționalități diferite se pregăteau să intre pe tărâmul secret dominat de Summus Sapiens, neamțul Yatto Von Zantar.

• Capitolul cinci •

Spionii invizibili din Arx

Soarele apunea în spatele Fortăreței Minții, scara săpată în stâncă era deja în umbră, iar temperatura scădea cu repeziciune. Yudi Oda ajunsese sus, în timp ce Geno, suflând din greu, o trăgea cu dificultate pe Suomi care era foarte obosită.

— Curaj, mai sunt doar câteva trepte, spuse Hastor Venti în timp ce fetița, ajutându-se și cu bastonul, abia își târa picioarele.

— Mă doare groaznic spatele, se căina Suomi aproape plângând.

Anteul japonez ajunsese în fața porții masive și o cerceta cu atenție: era de formă arcuită și avea un inel roșu în relief pe care erau gravate literele de aur ale Arx Mentis – „A.M.” La fel cu cele de pe Sigiliul Negru.

Yudi Oda tocmai voia să tragă coarda împletită care pendula lângă poartă, dar ezită câteva secunde.

Urcați pe ultima treaptă, Suomi și Geno se așezară să își tragă sufletul. Finlandeza urlă, intuind ceea ce avea japonezul de gând:

— Nu! Nu trage coarda, așteaptă-ne.

Fără a se întoarce, Yudi răspunse acid:

— Zăpăcită oarbă. Aici se intră unul câte unul. Pendulul Uscat așa funcționează. Învață bine *Regulamentul Inițiatic:* RI-AM.6a.

— Pendulul Uscat, repetă Geno fără a pricepe nimic.

Yudi ridică din umeri, trase coarda și activă astfel Pendulul Uscat, marele orologiu așezat în interior, care arăta zilele și orele la care intrau și ieșeau Anteii și Psiofii. Nu numai că activa mecanismul de deschidere al porții, dar era și un foarte important instrument de control.

Numai ce fu trasă coarda, că se auziră muzica unei orgi și un cor de copii care râdeau. Era semnalul că un Anteu intra în Arx. Poarta arcuită se deschise și japonezul înaintă de unul singur.

Geno se ridică în picioare îngrijorat. O privi pe Suomi și o întrebă:

— Cunoști Regulamentul? Și cum ai reușit să-l citești dacă… în fine, tu ești…

— Oarbă! Da, însă și noi orbii putem citi folosind alfabetul Braille. Toți nevăzătorii citesc cu mâinile. Nu știai nici măcar asta? se enervă fetița.

— Da, scuză-mă. Este adevărat, bombăni Geno rușinându-se.

— Nu face nimic. În orice caz, nu am citit tot Regulamentul. Sunt o grămadă de RI-AM, spuse ea puțin îngrijorată.

— RI-AM?

Băiatul nu știa ce sunt astea.

— Dar sunt regulile! pufni Antea, de astă dată chiar enervată. Sunt o mulțime și, ca să-ți spun adevărul, nu mi-o aminteam pe cea a Pendulul Uscat. Cred că are dreptate Yudi: este RI-AM.6a, face parte dintre Regulile Timpului. La Arx se intră unul câte unul, încheie ea cu o voce suferindă.

— Dar… Regulamentul l-ai găsit într-o ladă? întrebă Geno sperând într-o confirmare.

— Desigur! În Sigiliul Negru! Ca toți ceilalți, exclamă fetița din ce în ce mai surprinsă.

— Da, ce tâmpit! spuse băiatul înroșindu-se pentru a nu știu câta-i gafă.

Geno își aminti cuvintele doamnei Crikken. Toți Anteii au un Sigiliu Negru. Și Yudi și Suomi trecuseră și ei prin Amăgire și prin Cerul Reflexiv. Pe de altă parte, acela reprezenta examenul pentru a putea ajunge în Arx.

Exact în clipa aceea un freamăt atrase atenția celor doi copii, care priviră în jos, către podul mobil. Sus-Jos era în mișcare: cabina urcă în mare viteză. Ajutându-se cu bastonul, Suomi se ridică greu și, sprijinindu-se de Geno, spuse:

— Sosește un Psiof.

Hastor Venti deveni foarte serios și avu o tresărire: nu mai întâlnise un Psiof.

Când ascensorul ajunse la nivelul porții, din el coborî un om slab, cu plete roșcate, lungi până peste umeri. Purta o haină albă lungă, ce atingea pământul, cizme și mănuși, iar pe cap avea o tocă de mătase cenușie cu formă rotunjită, asemănătoare celor pe care Geno le văzuse după ce trecuse de cea de-a treia ușă din Sigiliu.

Omul avea o privire mândră; își îndreptă atenția către cei doi Antei și schiță un zâmbet spunând:

— Sunteți în întârziere.

Apoi trase de șnurul gros și iarăși se auzi orga urmată de cântecul unui tenor care însoți deschiderea porții. Psioful intră, lăsându-i afară pe cei doi copii.

Geno tremură. Era total zăpăcit. Când intrase Yudi auzise un cor de copii, acum cânta un tenor. Suomi îl luă de mână.

— Ți-e frică? întrebă mirată.

— Oarecum. Aici totul este atât de neobișnuit, murmură tânărul Hastor Venti.

Fetița dădu din cap.

— Îmi pare că nu prea ești în largul tău. Nu-i nimic ciudat. Și pentru mine este prima oară, dar abia așteptam să vin la Arx. Tu nu?

— Deh, da... desigur. Dar nu mă așteptam să fie așa, încercă să explice Geno.

— Ciudatul ești tu.

— Da, așa îmi spun toți, replică el necăjit.

— Hai, trage de coardă, de data asta intru eu, spuse Suomi.

Geno o ascultă, apucă de coarda groasă și o smuci cu putere. Sunetul orgii și corul de copii veseli se înălțară încă o dată: poarta se deschise. Antea oarbă intră ținând cu o mână patinele, iar cu cealaltă agitând bastonul alb.

Întunericul serii făcu minunat peisajul mai degrabă mohorât. De la înălțimea zidurilor, Geno Hastor Venti privi în jos și văzu în penumbră pajiștea pe care o traversase. Simți o durere în inimă. Singur și înfrigurat, îi veniră în minte unchiul Flebo și bătrâna casă dărăpănată din Clopotul de Jos. Niciodată nu tânjise într-atât după patul său, grinzile mâncate de cari și chiar după colegii lui de clasă și după fața grăsună a lui Nicosia. Dorința de a-și regăsi părinții era însă mare. Mai mare decât teama. Își dădu curaj gândindu-se la fotografia tatălui său, apoi luă sub brațul stâng rotilele și, pe când voia să tragă de coardă, văzu Jos-Sus coborând și urcând repede. Sosea încă cineva. De data aceasta era o Psiofă. O femeie cam de douăzeci de ani ieși din ascensor. Nu era prea înaltă și purta o pelerină neagră. Pe cap avea o tocă de mătase portocalie și purta mănuși și cizme asortate.

— Bună, norocul tău că ai folosit Scăpărători, eu m-am congelat zburând cu Bi-Flap, spuse ea pe un ton prietenos și adăugă: Ești în întârziere!

Psiofa trase de coardă și, spre deosebire de celelalte dăți, după muzica de orgă se auziră sunete de soprană. Poarta se închise iarăși și Geno, din ce în ce mai înfricoșat, rămase aproape pe întuneric. Fortăreața era de-abia luminată de lună. Chiar dacă nu citise Regulamentul, un lucru înțelesese.

Pendulul Uscat suna în mai multe feluri: pentru Antei, izbucni un cor de copii, pentru Psiofi cânta un tenor și pentru Psiofe, o soprană. Pentru toți era numai muzica puternică de orgă. Controlă în haină dacă avea harta Arx pe care i-o dăduse madame Crikken; în buzunar găsi vreo doi biscuiți F.N. și mâncă unul. Își făcu curaj și trase de coardă.

Răsună muzica răscolitoare a orgii și imediat după aceea se auzi puternic corul de copii. Poarta se deschise încă o dată. În sfârșit, Geno pășea în Arx Mentis.

Intrarea pătrată era vastă, tavanul de sticlă verde și pereții construiți din cărămizi mari nivelate aveau diverse nuanțe. Zeci de becuri galbene răsfirate în toate părțile luminau tablouri bizare: scene de luptă între giganți, dansuri lascive de femei acoperite numai cu văluri și desene înfățișând animale monstruoase. În mijlocul încăperii se ridica o gigantică sculptură din marmură care înfățișa un minunat cal înaripat negru care părea să își ia zborul.

Tânărul Hastor Venti rămase cu gura căscată în fața acelei figuri maiestuoase. Calul avea o foarte prețioasă șa de aur, iar aripile păreau puternice precum cele de vultur și ușoare ca aerul.

Îndată ce se sfârși corul de copii care râdeau, Geno își luă privirea de la statuie și se răsuci iarăși către poarta acum închisă. Încerca să înțeleagă de unde proveneau corurile și muzica.

De orgă nici urmă, dar văzu o piesă de mobilier extravagantă, lungă și strâmtă, pe centrul căreia se afla un orologiu enorm, oval, de lemn, cu limbi de aramă. Mecanismul orologiului era legat de o bară de aur cu vârful rotunjit care se clătina ritmic la dreapta și la stânga. Era Pendulul Uscat!

De la baza mobilei, ieși în afară un sertăraș ce conținea o foaie de hârtie. Geno se apropie cu teamă, luă foaia de culoare cenușie și văzu că avea pe ea inelul roșu-auriu al Arx Mentis, aceeași emblemă pe care o văzuse pe poartă. Lăsă pe jos patinele și, cu mâinile tremurânde, citi repede textul.

IDENTITATE

Poziție: Anteu
Nivel: 1
Prenume: Geno
Nume: Hastor Venti
Vârsta: 11 ani
Naționalitate: italian
Capacități: Telecineză
Zi de intrare: 21 decembrie
Oră: 19:33
Zi de plecare:…
Oră:…

Geno zâmbi citind Telecineză și, cu voce scăzută, murmură:

— Da, Cercurile Sofiei. Meritul doamnei Crikken.

— Ești în întârziere, Geno Hastor Venti, spuseră la unison două voci.

Băiatul, care se credea singur, se răsuci înspăimântat. În fața lui erau un bărbat și o femeie cu trei câini baset, dintre care un cățelandru. Bărbatul, între două vârste, era foarte slab, cu fața prelungă încercănată și îmbrăcat tot în negru: purta o pereche de pantaloni strânși pe picior, o cămașă cu trei nasturi și o haină care îi stătea lăbărțată. La gât avea un colier lung de care era agățat un medalion strălucitor.

Femeia, cam de treizeci de ani, era înaltă și îmbrăcată cu o rochie lungă decoltată, de culoarea cafelei. Părul castaniu-deschis era adunat într-o bogată coadă de cal legată cu o panglică de argint. Ochii mici și negri scânteiau ca două ace pe fața rotunjoară. Niciunul nu purta tocă. Cei doi câini mari, un mascul cu blana neagră și o femelă maro-închis, erau așezați lângă picioarele femeii și îl priveau pe Geno cu limba scoasă, în timp ce micuțul, maro-deschis cu o pată albă pe piept, se învârtea în jurul cozii.

Tânărul Hastor Venti nu știa pe cine avea în față. De bună seamă cei doi nu erau Psiofi și aveau un aer amenințător. Singurii simpatici erau câinii. Patrupezi cu aer caraghios și totodată serios: pleoape căzute, corp alungit, labe scurte și urechi lungi care atingeau pardoseala.

— Scuzați-mă, nu știam că e târziu, spuse tânărul Anteu, agitat, înghițind în sec.

Omul înaintă privindu-l țintă pe băiat.

— Nu știai? Ar fi trebuit să știi! Nicio scuză! spuse el bombănind și reîncepu să vorbească pe un ton rece. Mă numesc Pilo Magic Brocca, sunt un Sapiens italian. Mă ocup cu Levitația, Bioenergia și sau lecții de călărie cu Hipovoli. Sunt Maestrul de Ceremonii la Arx Mentis și-ți voi da sfaturi prețioase despre cum trebuie să te porți în diferite împrejurări.

Geno rămase cu foaia de hârtie în mână și, privind cele două persoane care îi stăteau în față, gândi:

„Sunt Sapientes ca și madame Crikken. Iar Maestrul de Ceremonii e italian."

Imediat simți o senzație pe care o cunoștea: vâjâit în urechi și gust de biscuiți F.N. și de ceai T.S. în gură. Nu prea înțelesese ce spunea Pilo Magic Brocca, mai ales habar nu avea ce erau Hipovolii, dar, pentru a nu se face de râs, preferă să tacă.

— Bine, Geno Hastor Venti, ți-o prezint pe miss Butterfly O'Connor, și, zicând acestea, Magic Brocca luă mâna doamnei care făcuse doi pași către băiat, urmată de câini.

Femeia îl privi curioasă pe tânărul Anteu și, dregându-și vocea, exclamă cu accent tipic irlandez:

— Italian, așa-i?

— Da, miss O'Connor, italian, răspunse prompt Geno.

— *Very good.* Sunt Sapiens expertă în de Telecineză, Fantasme, Telepatie și Telempie. Mă ocup de logistica din Arx Mentis, de fapt sunt Guvernanta, spuse doamna arătând imediat după aceea spre câini. Aceștia sunt basetii mei. Mama se cheamă Ofelia, tatăl, Otto, iar acela este micuțul Oscar. Sunt foarte blânzi, dar nu vreau să-i mângâie nimeni. Ai înțeles? – Miss O'Connor fusese foarte clară și Geno dădu afirmativ din cap. Strânge-ți rotilele, te voi însoți în camera ta, spuse femeia Sapiens ocolind statuia calului înaripat.

Oscar mirosi cizmele lui Geno și strănută scuturându-și urechile, în timp ce Ofelia și Otto țopăiră leneși urmându-și stăpâna.

Maestrul de Ceremonii o salută și, întorcându-se către băiat, spuse:

— După cină, la 21:30 fix, Summus Sapiens, Yatto Von Zantar, te așteaptă în Camera de Primire, la etajul trei. Pune-ți Tonca

neagră și mănușile de Nivelul Întâi. Nu întârzia. Aici nu este permis să se glumească cu timpul.

Geno încuviință și înțelese imediat că Pilo, deși italian, nu-i va face viața ușoară. Perplex și înfricoșat, o urmă pe miss O'Connor care trecuse de statuia calului și străbătea un coridor larg.

„Tonca neagră? O fi bascul acela în formă de castronel", gândi îngrijorat tânărul Anteu, care își imagina deja scena cu Summus Sapiens.

Perfidul Von Zantar ar fi încercat să-i citească gândurile pentru a ști ce-i poate pielea. Pe de altă parte, cum ar fi putut tânărul Hastor Venti să nu se gândească la părinții lui și la modalitatea de a-i căuta? Se temea foarte mult de această confruntare și de aceea spera din tot sufletul să poată vorbi cu madame Crikken înainte de întâlnire, însă nu știa unde să o caute.

Otto mergea fără chef, iar Ofelia, mamă atotștiutoare, îl observa pe Oscar: puiul încerca să țină pasul, dar uneori se împiedica de propriile-i urechi. Până într-atât încât miss O'Connor decise să îl ia în brațe. Odată străbătut coridorul nu prea luminat, ajunseră în marele Salon cu Flamingi. Podeaua era roz-palid, pereții albaștri și verzi, iar cele patru ferestre aveau somptuoase draperii de catifea roșie. Pe tavan era o frescă ce înfățișa în toată splendoarea lor doi mari flamingi roz.

În mijloc era atârnat un gigantic candelabru din cristale azurii care reflectau lumina dând divanelor și fotoliilor de damasc un aspect elegant. Scaune și măsuțe din lemn de nuc erau ordonat aranjate. Lângă o bibliotecă încărcată de volume stăteau în picioare un grup de Psiofi care vorbeau între ei. Femeile purtau pe cap acoperământul portocaliu, iar bărbații, pe cel cenușiu.

Unii semănau cu niște sfinți cu barbă lungă și albă, alții aveau o înfățișare neliniștitoare și purtau ochelari de soare, chiar dacă era seară. Două femei cu pielea neagră și lucioasă, cu minunate colane de scoici la gât, strângeau în mâini pene și bucăți de lemn pe care le mișcau prin aer. Sigur erau șamane.

Geno rămase câteva secunde înmărmurit: acea lume, într-adevăr ciudată, nu îl lăsa să se simtă în largul său. Privi după Suomi și Yudi, dar în acel salon văzu numai Psiofi. Într-un colț, așezat într-un fotoliu comod roșu-aprins, lângă un simpatic cămin stil Liberty, observă un băiat concentrat să citească o carte. Avea părul blond și cârlionțat, nu purta pe cap niciun

acoperământ în formă de castronaș și era îmbrăcat cu o tunică lungă până la pământ, de culoarea aurului. Cu îngâmfare, ridică ochii mari ca două perle negre și îl privi pe Geno. Tânărul Hastor Venti fu scuturat de un fior, se opri, își înclină capul și respiră adânc. În mai puțin de o secundă simți o ușoară mișcare a aerului, înălță privirile și realiză că băiatul acela se ridicase din fotoliu și trecuse foarte aproape pe lângă el.

— E târziu! Pregătește-te! strigă miss O'Connor, răsucind clanța uneia din cele două uși albe din peretele din stânga al salonului.

Geno, încă nedumerit, se grăbi, dar numai ce făcu un pas și văzu venind din fundul sălii o minge de lemn deschis la culoare care alerga sunând asemeni unui carilor. „E identică celei care se găsește în ghiozdanul din Sigiliu", gândi el.

Mingea se îndreptă către grupul Psiofilor și se opri în fața unuia dintre ei. Omul, destul de în vârstă, avea părul complet violet și lung până în pământ. Când văzu mingea sosind, spuse:

— Oh, o Vorbminge pentru mine. Desigur o fi vreun nătărău care-mi scrie pentru a-și bate joc de mine. Minciuna pe care am spus-o astăzi în timpul probelor de Fandonfie mi-a făcut părul în halul ăsta...

Se apleca, ridică sfera, trase de o clapă și o deschise. Băgă mâna înăuntru și scoase un bilețel. Lăsă iarăși pe pământ mingea de lemn, care se rostogoli fără să mai cânte, și citi mesajul. Apoi salută grupul și, în mare grabă, se îndreptă către ieșire.

Tânărul Hastor Venti era din ce în ce mai zăpăcit, privea totul în jur cu mare curiozitate. Pe colțul peretelui din față citi o plăcuță pe care se afla o săgeată cu dublu sens ce indica „Sublima Hrană" și „Vorbe Răsucite". Se opri o clipă și se gândi că poate la Sublima Hrană va fi fiind madame Crikken. Într-adevăr, numele acesta te ducea cu gândul la materia preferată a bătrânei doamne, și anume Bucătăria Metafizică.

Însă un al doilea strigăt al domnișoarei O'Connor îl făcu din nou să tresară. Ușa prin care treceau domnișoara și câinii ducea spre latura vestică din Arx. Pentru a pătrunde aici trebuia să străbați un coridor foarte îngust inundat de luminițe albastre. Peretele de pe mâna dreaptă era gol, pe când cel de pe partea opusă avea una lângă alta o serie de uși lăcuite cu un azuriu decolorat.

De un cui ruginit era agăţată o plăcuţă cu două indicaţii: drept înainte se mergea spre camerele Anteilor, iar la dreapta către Camera Rotundă.

Ofelia şi Otto se duseră ţintă şi se întinseră în faţa camerei cu numărul 5. Domnişoara O'Connor băgă cheia în broască şi descuie.

— Acesta este locul tău. Aminteşte-ţi că la ora 21:30 fix trebuie să te prezinţi dinaintea lui Summus Sapiens, la etajul trei, repetă ea cu obişnuita mină serioasă.

Geno tocmai voia să îi mulţumească, dar un fluierat puternic venit de cine ştie unde îl înspăimântă de moarte. Oscar lătră, Ofelia şi Otto îşi acoperiră capul cu labele, iar miss O'Connor exclamă fără să clipească.

— Este Sucfluierul. Peste câteva minute îşi vor aduce cina.

Expresia băiatului trădă neştiinţa.

— Văd că nu ai citit *Regulamentul Iniţiatic*! Nu cunoşti regulile RI-AM? Ar trebui să ştii cum funcţionează Arx Mentis. Pari înspăimântat, spuse femeia ţinându-l încă în braţe pe micuţul Oscar.

Geno îşi plecă privirea şi, în clipa aceea, Guvernanta făcu un semn către cei doi câini, care, plictisiţi, o urmară pentru a nu ştiu câta oară.

Băiatul întrebă cu voce tare:

— Dar cheia camerei?

— Toate cheile le ţin eu. Uşile rămân deschise. Citeşte *Regulamentul Iniţiatic*: RI-AM.14a, răspunse acră miss O'Connor, îndepărtându-se.

Hastor Venti rămase împietrit în prag şi apoi se hotărî să intre. Din fericire, camera era foarte drăguţă şi mirosea a ienupăr. Patul era lângă o fereastră mică cu geamuri groase şi fără perdele. Mai încolo – masa, patru scaune din răchită, un şifonier înalt până în tavan, o comodă stil baroc, un divan cu două locuri de culoarea smaraldului şi, aproape de o uşiţă verde-deschis, un birou cu toc şi călimară. Geno deschise uşiţa şi intră în baie: foarte curat, cu faianţă aurită şi o oglindă cu ramă de aramă.

Pe pat, deasupra a trei perne mici de în alb, erau Tonca: beretele în formă de castronaş – neagră, albastră şi roşie – cu respectivele mănuşi asortate. Jos, în ordine, cizmele albe şi roşii. Ţinând încă Scăpărătorii în mână, băiatul privi în jur curios, iar alături de birou văzu lăzile. Puse patinele pe un scaun şi,

deschizând repede prima ladă, scoase *Regulamentul Inițiatic din Arx Mentis.*

Oftă din greu. Trebuia fără doar și poate să citească acel tom pentru a nu mai face alte gafe. Își întoarse privirea către fereastră și zâmbi: agățate pe un mâner de fier încastrat în perete erau frâiele, șaua și căpăstrul de piele, în timp ce Salopeta de Lac și ghiozdanul atârnau de un cârlig. Madame Crikken sosise deci și-i adusese toate hainele și obiectele găsite pe cel de-al treilea tărâm al Sigiliului.

Geno tocmai își scotea haina când cineva bătu la ușă.

— *Bienvenu* Geno, iată-ți cina, spuse Margot Crikken intrând cu o tavă pe care erau farfurii de argint pline cu mâncare, o carafă de apă și un pahar de sticlă de culoarea paiului.

— Madame! În sfârșit! strigă băiatul bucuros.

Bătrâna doamnă rămase însă impasibilă și, cu o privire elocventă, îl făcu pe Geno să înțeleagă că nu trebuia să fie prea prietenos, chiar dacă erau singuri.

În Arx Mentis și pereții aveau urechi, și nu era numai un fel de a spune. Într-adevăr, în pereții camerelor și coridoarelor erau împrăștiate Timpantuburi: instrumente confecționate din fibră cauciucată de forma unor mici urechi care luau culoarea zidurilor. De fapt, spionau discuțiile Psiofilor și pe cele ale Anteilor, și totul era auzit de Von Zantar care, în circumstanțe suspecte, deschidea Scantopiile, niște cutii sonore rotunde și metalice poziționate numai în încăperile sale.

Scantopiile erau conectate la Timpantuburi printr-o rețea de fire și tubulețe care împânzea pereții, tavanele și podelele, sfârșind în apartamentul lui Summus Sapiens.

Geno, asemenea Anteilor, Psiofilor și a celorlalți Sapientes, nu știa nimic despre rețeaua de spioni invizibili. Numai madame Crikken o descoperise, dar nu avusese timp să-i explice înainte de plecare.

După ce lăsă tava pe masă, bătrâna doamnă se apropie de birou, luă toc și călimară și scrise pe o foaie:

Citește imediat spatele hărții.

Geno se căută în buzunarul gecii, scoase harta îngălbenită a Arx Mentis, o despături și o privi pe dos. Văzu cu mare surpriză că întreaga suprafață era plină de fraze scrise în caractere

minuscule. Cu arătătorul drept, Margot îi indică rândul în care era explicată existența Timpantuburilor și a Scantopiilor.

Numai ce apucă să-i arate ceea ce trebuia să citească și auzi sunând Toaca Tremurătoare, clopotul din Arx Mentis.

Băiatul avu o tresărire și numără douăzeci și una de bătăi.

— Este ora 21:00! exclamă el privind-o.

Ea surâse, luă foaia pe care scrisese și o băgă sub delicata pălărioară roz pe care o purta, pentru a nu lăsa nicio urmă, apoi, arătând spre tavă, zise cu voce tare:

— Cu această hrană se deschide noul ciclu de Intercanto pentru voi, Anteii de Nivelul Întâi, Doi și Trei. La începutul fiecărei noi perioade de Intercanto se schimbă meniul și litera alfabetului. Este clar semnalat în RI-AM.12a. Acum este rândul literei „F” care vine de la cuvântul „Forță”. Forța este în minte. Amintește-ți că la 21:30 te așteaptă Summus Sapiens. Poftă bună!

Femeia ieși lăsându-l pe tânărul Hastor Venti fără cuvinte. Avea numai jumătate de oră la dispoziție pentru a citi, a mânca și a-și pune mănușile și Tonca neagră.

Puse harta Arx pe masă și, fără măcar să privească în farfurie, duse la gură o furculiță cu paste fusilli. Mestecând, simți un gust deosebit. Privi iar farfuria aburindă și, lângă pahar, văzu lista de bucate.

Camera 5

21 decembrie – cina
În onoarea literei F
Fusilli cu Țelină Russeliană
Feta Etică
Fasole Kafkiană
Foetaj cu Crema Empirică

— În onoarea literei F? Ce-o fi asta? zise el uitându-se în diferitele farfurii.

Dădu apoi din umeri: „Da, uitasem: Bucătărie Metafizică!”

Gustă Fasolea Kafkiană și o bucată de Feta Etică. De fapt, erau bune. Ca să nu mai vorbim de dulce: delicios!

Pe când savura cina metafizică, citea cu nesaț spatele hărții. În sfârșit, descoperi existența spionilor invizibili. Aflând de

Timpantuburi și de Scantopii, înțelese că era mai bine să nu vorbească prea mult. Aprinse toate luminile din cameră și pipăi pereții încercând să găsească un Timpantub, însă, din păcate, urechile spion erau bine mascate. Iar în Arx Mentis capcane erau încă destule.

„Capcane de-ale lui Von Zantar pentru a putea controla discuțiile oricui”, gândi Geno amintindu-și ceea ce îi spusese madame Crikken. Își aminti că bătrâna doamnă îi povestise despre cât de divers era în Arx pe când trăia Riccardo Del Pigio Ferro, precedentul Summus Sapiens.

Reflectând la acestea, își puse cizmele negre și ciudata beretă de mătase. Dădu fuga în baie să se privească în oglindă, cu Tonca pe cap: era chiar ridicol. Își scoase bereta în formă de castronel și făcu o strâmbătură:

— Nu! N-am să mi-o pun niciodată! Aici sunt cu toții nebuni!

Își clăti mâinile și auzi bătăi în ușă. Cu apa picurându-i pe mâini, alergă să deschidă: era Suomi. Foarte frumoasă! Purta o fustă scrută roșie, mănuși, cizme și Tonca neagră cu inițialele ei: „S.L.” Ciorapii groși negri și un pulover gri-închis îi dădeau un aspect foarte plăcut. În plus, își împletise și codițe.

— Bună cina, nu-i așa? În onoarea literei F mi-a plăcut foarte mult, spuse Suomi privind în gol cu ochii ei mari și verzi.

— Da, excelentă. Cât ești de… drăguță, spuse încurcat Geno.

— Mulțumesc. Ai lăsat însă robinetul deschis în baie. Grăbește-te, în curând sună Toaca Tremurătoare.

— S-a făcut nouă jumătate? întrebă Geno în timp ce clopotul suna punctual.

Tânărul Hastor Venti își puse Tonca pe cap, își trase mănușile și plecară împreună.

— Dar, de unde știai că sunt în camera numărul 5? întrebă Geno bănuitor.

— Am auzit când îți aduceau cina. Eu sunt la 8, explică liniștită Suomi.

— Cum stai cu durerea de spate? întrebă el privind-o îngrijorat.

— Mi-au adus o infuzie contra durerilor. Mă simt mai bine, spuse fetița zâmbind.

Geno privi de jur împrejur.

— Încotro trebuie s-o luăm?

— Bună întrebare! În Regulament nu-i scris chiar tot. Ar trebui să avem o hartă, dar este interzis. Singura copie o are Von Zantar, și verișoara mea Dorathea mi-a explicat că nu este admis s-o vezi, spuse Suomi puțin nemulțumită.

— Harta! urlă Geno amintindu-și că o lăsase pe masă la venirea fetiței.

— De ce țipi? Ești nebun? se enervă finlandeza.

Hastor Venti nu-i putea povesti despre madame Crikken și despre hartă. Nu era, desigur, cea originală, dar, dacă Von Zantar ar fi descoperit că o furase cineva din Arhiva Gânditoare, ar fi dat toți de belea. Geno ar fi trebuit să se întoarcă în camera lui, însă era târziu și nu o putea lăsa acolo pe Suomi.

Cei doi Antei se îndreptară către Salonul cu Flamingi. Nu era nimeni. Nici măcar un Psiof. Îi ajunse din urmă Yudi Oda și, ca să treacă, o împinse pe Suomi care se dezechilibră sprijinindu-se în bastonul ei alb.

— Ce maniere! exclamă Geno.

Și, chiar dacă Yudi se arătase prost-crescut, ceva bun tot făcuse, indicându-le drumul către etajul al treilea, la Von Zantar.

Geno și Suomi îl urmară prin coridoare și odăi întunecate, dar, ajunși în fața a două scări largi de marmură roșie susținute de gigantice coloane violet, nu știură pe care să urce. Yudi dispăruse. Patru candelabre, fiecare cu câte zece lumânări aprinse, împrăștiau o lumină neliniștitoare.

Pe laturile scărilor, pe pereți, răsăreau două guri mari negre. Păreau basoreliefuri din sticlă mată. Pe neașteptate, gura din stânga începu să vorbească înspăimântându-l de moarte pe Geno.

— Dreapta, dreapta. La dreapta trebuie s-o luați, spuse cu glas adânc gura neagră.

— Nu asculta. Aceea este o Vorbă Răsucită. De cele mai multe ori, gurile nu spun adevărul. Trebuie s-o iei în sens contrar, explică hotărâtă tânăra oarbă.

— Vorbă Răsucită?

Geno era dezorientat și privea cu scârbă acele buze groase de sticlă neagră care se mișcau ca și cum ar fi fost vii.

— În fine! Nu știi nimic! pufni Suomi, plictisită să-i explice orice lucru.

Fetița mișcă bastonul spre stânga și începu să urce scara, urmată de Geno.

— Dacă-mi amintesc bine, în RI-AM.14a scrie că la etajul întâi sunt încăperile Psiofilor și ale femeilor Sapientes. Acolo își desfășoară experimentele de Telecineză miss O'Connor, explică fetița urcând scările.

— Da, da… așa mi se pare, adăugă Geno ca și cum ar fi știut.

— Apoi, la etajul doi, ar trebui să fie încăperile bărbaților și Aula Imponderabilității unde se experimentează Levitația, pe care noi nu o putem frecventa pentru că suntem de Nivelul Întâi. Urmează apoi camerele lui Nabir Kambil, Aula Uitării, unde se face Meditație, și Aula Limbică, unde se fac exerciții de Vise Vii. Dar și această probă magipsihică este numai pentru Anteii de Nivel Trei, explică Suomi. Hastor Venti o asculta încercând să memoreze tot ceea ce spunea.

Ajunși la ultimul palier, la etajul trei, întâlniră o femeie foarte frumoasă cu piele arămie, păr lung roșcat, ochi albaștri, înaltă și slabă. Purta o fustă lungă de catifea roz antic, asortată cu o bluză albă de dantelă.

— Sunteți în întârziere, spuse ea cercetându-i.

— Știm, răspunse Suomi și imediat după aceea întrebă: Sunteți o Psiofă?

— Nu. Nu port Tonca. Mă numesc Ranja Mohaddlina. Sunt o Sapiens arabă, expertă în Fandonfie, o ajut pe Margot Crikken în Bucătăria Metafizică, explică ea surâzând.

— O cunoașteți pe madame Crikken, izbucni cu ingenuitate Geno.

— Desigur! Când doriți, puteți veni să încercați să gătiți. Aula este la parter. Nu puteți greși, săgeata indică Sublima Hrană, răspunse Ranja.

Suomi îl luă de braț pe Geno și îi dădu un cot.

— Hai, să mergem. E târziu.

— Urmați acel coridor. Micul pod mobil e pregătit să vă lase să intrați. Ceilalți sunt acolo, spuse înțeleapta arabă înainte de a se îndepărta.

— Pod mobil? Dar câte or fi oare?

Geno nu reuși să se abțină și Suomi răbufni:

— De unde vii, că nu știi nimic? Ești sigur că trebuia să urmezi cursuri la Arx?

Tânărul Hastor Venti tuși fără să răspundă. Se simțea stingher și mereu o dădea în bară. Gândul că îl va întâlni pe răpitorul părinților săi îl agita și mai mult.

Cei doi ajunseră la baza grațiosului pod mobil din fier forjat și aur care urma să-i poarte către Summus Sapiens. Pilo Magic Bocca, Maestrul de Ceremonii, îi aștepta. Părea nervos.

— Hai, hai, e târziu. Ceilalți au ajuns deja, spuse el împingându-i pe cei doi.

Suomi și Geno se treziră în fața unei uși deschise; sus, la vedere, era o inscripție argintată: „Camera de Primire”. De acolo se putea pătrunde către Loggia Psiche care era împărțită în două: de o parte era Aula Bilocației Închise și a Bilocației Transversale (materii pe care copiii le puteau urma numai cu permisiunea lui Von Zantar), iar de cealaltă parte se afla Aula Materializării și Biosmiei.

Din Camera de Primire se auzea forfotă. Acolo era zona privată unde Von Zantar își primea oaspeții. Cei doi tineri Antei intrară împinși pentru a doua oară de către Maestrul de Ceremonii.

În mijlocul camerei era un vas cu jăratic, mare, de bronz, susținut de trei dragoni de aur masiv. Bucăți de lemn și cărbune ardeau mocnit și emanau un puternic miros de tămâie.

Yatto Von Zantar se ridică din fotoliul său de catifea roșie și se opri lângă vasul încins. Summus Sapiens avea pielea netedă și albă ca laptele, ochi metalici și păr în două culori: la stânga alb, iar la dreapta, negru. Era mai curând înalt și robust, purta pantaloni largi negri și o haină fără nasturi de un verde strălucitor, peste o cămașă căzăcească de culoarea chihlimbarului. La mâna stângă, pe degetul mijlociu, purta un inel mare, prețios și roșu, care reproducea însemnele Arx Mentis, la fel cu cele pe care Geno le văzuse la intrare încrustate pe poartă. Cele două litere A.M. erau de aur și străluceau de fiecare dată când Summus își mișca mâna.

Von Zantar întinse brațele și spuse:

— Înfățișați-vă, tineri Antei!

Geno era cu inima cât un purice, iar Suomi se clătină pentru o clipă. Împreună, își făcură drum printre cei prezenți și înaintară către vasul înfocat.

— Scuzați-ne pentru întârziere, șopti fetița, adresându-se lui Von Zantar.

Geno nu reuși să îl privească în ochi pe omul acela, îi inspira prea multă teamă. Fixă podeaua, albastră ca adâncul mării, și așteptă.

Summus Sapiens făcu trei pași, mângâie căpșorul fetiței și pe urmă, spre nedumerirea celorlalți, îl îmbrățișă pe tânărul Hastor Venti.

O îmbrățișare prefăcută. Geno simți imediat.

— *Willkommen.* Bine ați venit. Aceasta este o zi importantă. Este intrarea voastră în Arx Mentis. Sper că ați citit *Regulamentul Inițiatic*. Fiecare dintre voi are înzestrări mentale prețioase și noi, Sapientes, vom încerca să vă ajutăm să vi le îmbunătățiți. Aici nu sunt învățături, ci numai ocazii de prins din zbor. Puterile voastre se vor ascuți prin cercetări de magie, dar să știți că nu veți reuși nimic dacă nu veți ști să vă folosiți mintea. Magipsia este un lucru foarte serios. Dacă, odată cu trecerea timpului, veți deveni Psiofi sau Sapientes bravi, aceasta depinde numai de voi, spuse el aproape emoționat, pe când îl ținea încă strâns pe Geno.

Băiatul simți inima lui Yatto bătând normal. Asta însemna că Von Zantar nu era deloc emoționat, iar purtarea sa era numai teatru. Un recital searbăd pentru a se arăta bun și înțelegător. Un adevărat înțelept.

Suomi mișcă bastonul alb lovind ușurel unul dintre dragonii de aur ai vasului. Summus Sapiens, ținându-l încă strâns pe Geno, întoarse capul spre fetiță și, cu voce melodioasă, îi spuse:

— Ochii tăi sunt umbriți, dar mintea ta trăiește în cea mai strălucitoare lumină. Capacitățile tale mentale sper să se manifeste cu toată puterea lor.

— Vă mulțumesc, am aceeași speranță, răspunse tânăra finlandeză.

Geno abia își mai trăgea suflarea și aștepta nerăbdător ca Von Zantar să se desprindă de el. Îmbrățișarea aceea era negativă. Corpul acelui om atât de puternic emana o energie malefică. Geno se temea că i-ar putea pătrunde în cap și că l-ar face să explodeze.

— Tremuri. Respiri greu. Ești prea încordat. Relaxează-te, aici ești la tine acasă. Înțelegi?

Vocea lui Yatto era mieroasă, dar disprețuitoare. Nu își folosise încă niciuna din armele lui mentale, dar, mai devreme sau mai târziu, avea să o facă.

— Da. Mă voi calma, răspunse printre dinți Hastor Venti, care nu se simțea deloc acasă la el.

În clipa aceea se gândi cu părere de rău la școala din Caribonda de Sus și chiar la severul profesor de matematică. Speră din toată inima ca biscuiții F.N. să își fi făcut efectul – dacă într-adevăr în sângele său era încă vreo rămășiță de ClonaFort, poate ar fi reușit să-și întărească puterile minții și să-și regăsească părinții.

Deodată, Summus Sapiens îi dădu drumul lui Geno din îmbrățișare, ca și cum i-ar fi înțeles gândurile, și se reașeză în fotoliul său, mișcându-se cu încetineală.

Geno privi în jur dezorientat și văzu că alături de o draperie de catifea neagră care îmbrăca peretele din dreapta al camerei era un grup de adulți. În mijloc, impasibilă, o zări pe madame Crikken. Stătea între miss Butterfly O'Connor și Pilo Magic Brocca. Mai încolo era un om chel, cu trăsături orientale și piele gălbuie. Purta un fel de *saio* portocaliu și părea un sfânt fără barbă. Alături se afla o femeie cu părul ca pana corbului, adunat într-o coadă groasă, nu prea înaltă și care avea un tic nervos neplăcut – clipea fără încetare din ochiul stâng. Lângă ea, în văzul tuturor, era un bătrân mustăcios și simpatic, îmbrăcat cu un halat alb și cu o căciulă rusească pe cap. Era omul pe care Geno îl văzuse înotând cu un Subcando.

Toți purtau centura cu Vertiliu, ciudatul obiect triunghiular pe care Geno îl cunoștea, dar încă nu îl folosise.

Vocea lui Von Zantar tună iarăși. Citi unul câte unul numele nou-veniților:

— Să fie bine-veniți noii antei: Yudi Oda, 11 ani, născut la Tokio. Priceput în Magie Albă, dar slab la Meditație. Este găzduit în camera numărul 2. Suomi Liekko, 11 ani, născută la Kemi. Mare intuiție și capacitate telepatică. Trebuie să se exerseze însă la Bucătăria Metafizică. Ocupă camera numărul 8. Geno Hastor Venti, 11 ani, născut la Clopotul de Jos. Se descurcă la Telecineză, dar este slab la celelalte materii. Este în camera numărul 5.

Trei băieți puțin mai mari, care făceau parte din Nivelul Doi și Trei, aplaudară, iar Von Zantar le făcu semn să se apropie unul câte unul.

— Apropie-te, drăguță, spuse Summus Sapiens trăgându-și degetele peste buzele subțiri.

Păși înainte o tânără cam urâțică și cu un aer snob. Își aranjă ochelarii, își trecu mâinile prin părul castaniu și aspru, își aranjă Tonca albă cu inițialele A.W.

— Mă numesc Agatha Woicik, am 12 ani și sunt născută la Varșovia. Sunt de Nivel Doi și-mi perfecționez tehnicile de Magie Albă. Abia aștept să înot pe sub apă cu Subcanti. Ocup camera numărul 1.

Yatto surâse arătându-și oribilii dinți de aur.

— *Ja, ist Achat gut.* Da, Agata e bună, spuse el privind-o pe miss O'Connor care încuviință, acea fetiță era preferata ei.

Von Zantar însă nu o lăudă prea mult:

— Ai citit *Regulamentul Mediu*?

— Da, nu-l știu încă pe de rost, răspunse Antea poloneză.

— Te rog insistent, știi bine că la Nivelul Doi e necesar să aprofundezi cunoașterea noilor reguli pentru că *Regulamentul Inițiatic* nu mai este suficient, adăugă sever Yatto.

— Da, știu. Promit să învăț totul în scurt timp, încheie Agata oarecum nervoasă.

— Bine, în orice caz, trebuie să te străduiești mai mult cu Salutria, afirmă Summus privind-o drept în ochi.

Imediat după aceea înaintară ceilalți doi Antei, care erau de Nivel Trei. Primul dintre ei era frumos de pica. Înfățișarea era mândră, ochii scânteiau curaj, pletele lungi și negre îl făceau să apară total diferit de ceilalți. Purta cizme, mănuși și Tonca roșie, și era gol până la brâu. Avea un colier cu un talisman de lemn. Pe spate purta un mic rucsac din sfori împletite în care își ducea săgețile și un mic arc.

— Numele meu este Anoki Kerioki, zis Lupul Roșu, am 13 ani. Sunt indian din tribul Sioux și vin din Dakota, America de Nord. Am ajuns la Nivelul Trei. Zbor ca vântul când încalec Hipovolii. Mă descurc bine în Meditație și am asistat deja la două probe de Bilocație Închisă. Sunt însă slab la Psihofonie. Stau în încăperea cu numărul 2.

Anoki se retrase elegant și, îndepărtându-se de vasul cu jăratic, dădu cuvântul celuilalt tânăr, un flăcăiandru mai curând arogant, puțin grăsuț și cu părul ca morcovul, care nu prea se asorta cu Tonca roșie.

— Bob Lippman, 13 ani, Nivel Trei. M-am născut în marele New York. Sunt foarte bun în Telecineză și mă perfecționez în

Levitație. Am învățat deja pe de rost *Regulamentul Extins.* Ocup camera numărul 4.

— Excelent. *Regulamentul Extins*, pentru voi cei de Nivel Trei, este fundamental, adăugă Yatto agitându-și mâinile.

Geno nu se simțea în largul lui: va reuși vreodată să învețe cele trei Regulamente indispensabile pentru cele trei nivele diferite?

Summus termină de vorbit, iar un strănut puternic îi făcu pe toți să se întoarcă spre grupul de înțelepți. Omul cu halat alb și fața mustăcioasă se scuză scoțând din buzunar o batistă enormă.

— Doctor Nas Bendatov, tocmai dumneavoastră ați răcit? întrebă supărat Von Zantar.

— Da, chiar dacă nu am răcit când am înotat cu Subcandi și nici măcar călărind cu Hipovolii în incursiunile mele prin văzduh. În orice caz, nu-i nimic grav, răspunse stingherit medicul din Arx Mentis.

Scena părea aproape caraghioasă și pentru că, strănutând, căciula îi alunecase acoperindu-i toată fruntea.

Geno zâmbi; comportamentul puțin împiedicat al lui Nas Bendatov îi amintea prea bine de unchiul Flebo, insuflându-i o simpatie imediată.

— De fapt, este curent în mai multe camere. Și eu sunt puțin răcită, explică Sapiens cu coadă neagră, în timp ce continua să clipească din ochiul stâng.

— Nici dumneavoastră Eulalia Strabikasios nu vă simțiți bine? Îmi pare rău, sper însă că cercetările dumneavoastră despre Retrocunoaștere, Magie Albă și Clarviziune nu vor fi întrerupte din această cauză. Poate este cazul ca miss O'Connor să controleze toate ferestrele, spuse Summus Sapiens privind-o pe Guvernantă, care încuviință imediat.

— Permiteți-mi Von Zantar, se amestecă Sapiens chel, cu rasa de sfânt, cred că aerul cald amestecat cu cel rece din Aula Uitării unde-mi desfășor eu experimentele nu are nevoie de nicio intervenție. Deci miss O'Connor poate evita să vină la mine.

— De acord, Nabir Kambil, măcar dumneavoastră nu vă plângeți, răspunse Marele Înțelept ridicându-se iarăși din fotoliul său.

Întâlnirea se terminase.

Pilo Magic Brocca și miss O'Connor se apropiară de Von Zantar. Domnișoara irlandeză își drese vocea:

— Tineri Antei, mergeți în camerele voastre. Mâine dimineață la șapte fix voi suna Trompeta. Veți găsi micul dejun în fața ușii. Fiecare dintre voi va citi Programul lunii. Peste treizeci de zile vor începe Intercanto. Apoi elevii de Nivel Trei vor înfrunta Contra Unico. *Good night.* Noapte bună tuturor.

Agata Woicik ieși împreună cu Guvernanta. Nas Bendatov, medicul rus, plecă trăncănind cu tibetanul Nabir Kambil, pe când Sapiens grecoaică, Eulalia Strabikasios, traversă podul mobil de una singură. Câteodată ticul nervos o făcea nesuferită.

Geno aruncă o privire întrebătoare doamnei Crikken care stătea nemișcată în fața draperiei de catifea neagră. Când bătrâna îl salută de complezență pe Summus Sapiens și se îndreptă către ieșire, tânărul Hastor Venti se simți pierdut.

Arogantul Bob Lippman se apropie de antipaticul Yudi Oda și îi strânse mâna. Între cei doi se crease deja o înțelegere tacită. Anoki Kerioki îi privi pe toți, salută politicos și se îndepărtă cu mândrie.

Geno era încă lângă Suomi, care încerca să se orienteze spre ieșire, când Maestrul de Ceremonii o prinse de braț.

— Vino, domnișoară Liekko, te însoțesc eu în camera ta.

Tânărul Hastor Venti rămase lângă vasul cu jăratic, singur cu Von Zantar. Într-o clipită, Camera de Primire se cufundă în tăcere și mirosul de tămâie deveni din ce în ce mai puternic. Draperia de catifea neagră se ondula odată cu mișcarea aerului provocată de ieșirea Înțelepților și Geno observă în spatele ei un perete colorat, poate un mozaic.

Summus Sapiens se învârti în jurul băiatului ca pentru a-l analiza prin intermediul energiei sale. Hastor Venti avea gura uscată de emoție și ochii îi urmăreau fiecare mișcare a omului.

— Știu totul despre tine. Și tu știi că știu, șopti Von Zantar.

— Nu... eu... eu nu știu, se bâlbâi băiatul.

— *Das false nich sagen.* Nu minți. Eu văd și simt ce gândești.

Omul își lăsă mâna pe capul băiatului și începu să râdă.

— Sunt aici pentru că unchiul meu Flebo Moleculă ți-a promis, răspunse Geno încercând să fie politicos.

— *Ja,* este adevărat. Madame Crikken a făcut o treabă foarte bună. Acum vom vedea dacă vei deveni un bun Anteu, și, cine știe, poate un Psiof. Poate chiar un Sapiens. Să iei cele trei

probe de Intercanto nu-i ușor, iar la sfârșit, când te vei prezenta la Contra Unico, atunci... deh, atunci vom vedea cât de puternic ai reușit să devii – vocea lui Von Zantar se aspri.

— Unde sunt părinții mei? întrebă pe neașteptate Hastor Venti.

— Bună întrebare! Complimente! Ai puține puteri, dar mult curaj, băiete, spuse Summus continuând să râdă.

— Să nu-mi faceți vreun rău. Eu vreau doar să mă întorc acasă împreună cu mama și tatăl meu, replică Geno.

— Știu, știu. Nu te voi împiedica! exclamă neamțul retrăgându-și mâna și trăgând ușor părul cârlionțat al băiatului.

— Într-adevăr? întrebă cu nevinovăție Hastor Venti.

— Fără doar și poate, însă cu o singură condiție, șuieră omul.

— Care? întrebă înfricoșat Geno.

— GĂSEȘTE-I TU! urlă Von Zantar, izbucnind în râs.

O pală de vânt ridică draperia neagră, care rămase suspendată în aer, ca și cum ar fi fost împietrită de un farmec. În dreptul peretelui acoperit complet de mozaicul multicolor, care înfățișa în mărime naturală imaginea lui Yatto și a celor șapte înțelepți din Arx, apăru tânărul pe care Geno îl văzuse în Salonul cu Flamingi. Era în picioare, drept ca un fus, cu tunica aurită care fâlfâia și atingea pământul.

— Ce faci aici? îl întrebă Yatto vizibil surprins.

Băiatul blond nu răspunse, își ridică mâna dreaptă și își îndreptă arătătorul către două scaune care începură să se învârtească precum un titirez.

Geno se dădu înapoi înspăimântat și o luă la goană către ieșire. Von Zantar trase de pârghia care se afla alături de fotoliul său de catifea roșie și micul pod mobil se ridică imediat împiedicându-l pe Hastor Venti să plece.

Băiatul cu tunică aurită înaintă câțiva pași și, fixându-și privirea pe pârghie, o aduse la poziția de dinainte.

Podul coborî, iar Geno rămase câteva secunde ca o stană de piatră – asistase la o impresionantă demonstrație de Telecineză. Băiatul blond reușise să învârtească scaunele și să coboare pârghia numai cu privirea.

Hastor Venti simți în urechi un vâjâit puternic. Cuprins de panică, o luă la goană ca un iepure. Coborî scările aproape rostogolindu-se și se găsi iarăși în fața gurilor negre care, ciudat, rămaseră tăcute. Nu își mai amintea cum să se întoarcă în

camera sa. Cele patruzeci de flăcărui care dansau pe candelabre începuseră să se stingă una câte una și, în penumbră, o mână îl bătu pe umăr.

Geno se sperie și făcu un salt.

— Nervos? spuse Anoki Kerioki, retrăgându-și mâna.

— Lupul Roșu... tu ești. Da, de fapt sunt un pic nervos, răspunse gâgâind tânărul Hastor Venti.

Indianul îi arătă coridorul care ducea spre camere și Geno găsi în sfârșit numărul 5. Intră și rămase câteva scunde cu spatele lipit de ușă. Privi masa și văzu că tava cu cina era încă acolo, dar harta dispăruse.

Neavând cum să închidă ușa cu cheia, oricine ar fi putut intra. Simți cum îl năpădea supărarea.

Închise ochii și plânse. Frică și teroare, păreri de rău și nostalgie galopau în inima lui. Prea multe lucruri ciudate se întâmplaseră în scurt timp. Se lăsă să alunece pe jos și rămase așezat cu mâinile în părul negru și cârlionțat. Nu știa ce să facă. Se simțea nelalocul lui și se gândi că s-ar fi putut să nu-și revadă părinții niciodată și nici măcar pe unchiul Flebo. Că Arx Mentis era un loc imposibil și că n-ar mai fi ieșit viu de acolo nicicând. Se gândi apoi la acel tânăr cu tunică aurită care îl înfruntase pe Von Zantar.

„Desigur! E René! E băiatul despre care mi-a vorbit madame Crikken. El, poate, mă va ajuta. Poate...”

• Capitolul șase •

Cuvântul-Stavilă

Așezat pe pardoseala camerei sale, Geno nu reușea să se gândească la altceva. Spera din toată inima că René l-ar fi putut ajuta. Ceea ce văzuse el între Von Zantar și băiatul blond fusese o înfruntare violentă și de neînțeles. Tânărul cu haină aurită îl apărase atrăgându-și mânia lui Summus Sapiens, își folosise tehnicile mentale sfidându-și soarta.

Când René apăruse dintr-odată, din spatele draperiei negre, Geno observase că partea de sus a peretelui schița o figură neterminată, dar, în graba și penumbra aceea, nu reușise să vadă bine întregul mozaic.

De ce se ascunsese René acolo? În spatele draperiei negre auzise desigur tot ceea ce se spusese, și asta demonstra că între Von Zantar și René raportul nu era dintre cele mai strălucite.

Geno își punea întrebări și faptul că nu reușea să aibă răspunsuri sigure îl dezorienta tot mai mult. Nu avea niciun chef să doarmă, mai ales că ideea fixă că îi furase cineva prețioasa hartă îi rodea sufletul.

Toaca Tremurătoare, marele clopot din Arx Mentis, bătu o singură dată. Era unu noaptea.

În clipa următoare, Geno auzi de pe coridor o melodie ciudată și ceva lovindu-se de ușă. Băiatul se ridică încet de pe podea și, în întuneric, se apropie de clanță, deschise încetișor ușa și aruncă o privire afară. Pe coridorul luminat numai de luminițele albastre, nu era nimeni. Pe când închidea ușa, văzu pe jos o sferă de lemn. Era o Vorbminge, identică cu cea pe care o văzuse rostogolindu-se către un Psiof în Salonul cu Flamingi.

Carilonul se oprise din cântat și Geno decise să ridice sfera de jos, dar nu avu timp să închidă ușa, că o văzu pe Suomi ieșind din camera cu numărul 8. Era în pijama!

— Am auzit carilonul. Cine îți trimite mesaje? întrebă fetița șoptind curioasă.

— Nu știu. Du-te să te culci, îi răspunse el nervos.

Suomi însă înaintă grăbită, folosindu-și obișnuitul baston alb.

— Hai, n-am chef să dorm, și, zicând acestea, îl împinse pe tânărul Hastor Venti în cameră.

— Lasă-mă singur. Nu insista.

Geno nu voia să fie nepoliticos, dar nu-i putea povesti toate necazurile lui. Pufnind, Suomi se întoarse în camera ei, gândind că Anteul italian avea prea multe secrete.

Tânărul Hastor Venti închise ușa sperând ca Von Zantar să nu asculte cu ajutorul spionilor invizibili. După tot ce se întâmplase, cu siguranță chiar la acea oră târzie Timpantuburile și Scantopiile erau deschise.

Răsuci sfera de lemn și găsi clapa. O ridică, băgă mâna înăuntru și scoase o scrisoare.

Era din partea doamnei Crikken.

> *Am aflat despre înfruntarea dintre Von Zantar și Bene. Trebuie să-ți vorbesc imediat. Când vei auzi Toaca Tremurătoare sunând de două ori, ieși din cameră și ia harta cu tine. Străbate coridorul și du-te către Vorbele Răsucite, arde această scrisoare deasupra lumânărilor. Urcă apoi scara din stânga până la primul etaj și caută UffioServo. Harta ți-l indică bine. De vei întâlni pe cineva, nu te opri. Nu vorbi. Nu răspunde. Acum scoate din camera ta Vorbmingea.*
>
> *Madame Crikken*

Tânărul Hastor Venti citi scrisoarea de două ori ca să înțeleagă ce avea de făcut. Nervos, mototoli foaia și murmură:

— N-o mai am. Ce mă fac acum?

Fără hartă, era foarte greu să găsească UffioServo. Aproape imposibil.

Cu un gest rapid, Geno rostogoli Vorbmingea afară din camera lui. Se plimbă nervos înainte și înapoi între șifonier și pat. Toaca Tremurătoare avea să bată de două ori cât de curând.

Se apropie de fereastră și privi peisajul slab luminat de luna acoperită de un strat subțire de nori. Nimic nu-i aparținea în lumea aceea. Până și munții și pădurile, câmpurile și pietrele aveau un aspect neprietenos. Fereastra camerei dădea în spatele Arx și văzu pe întinderea din jur, chiar către orizont,

cuburi mari de piatră de care erau agățate frânghii ce urcau către cer, în vârful cărora pluteau zmee ciudate de diferite forme. Curios, privi scena câteva minute. „Zmee? La ce or folosi? Poate ne vor lăsa să ne jucăm”, gândi el stupefiat.

Cine știe dacă în Arx ai fi putut și să te distrezi? Pe față îi apăru un surâs abia schițat, dar gândurile ușoare în acel moment nu puteau să-și ia zborul. Se așeză pe pat și se gândi că nu va putea lipsi de la întâlnire.

Clopotul bătu sec de două ori.

Venise momentul.

Ieși din cameră cu scrisoarea în mână și traversă coridorul, ajunse cu pași mici până la Vorbele Răsucite și se opri. Trosnetele de la flăcările lumânărilor din candelabre păreau să anunțe pericole și ciudățenii. Micuțele focuri formau umbre și jocuri pe pereți semănând cu fantasme și monștri, mâini gigantice și ochi diabolici. Picioarele începură să-i tremure, dar acum nu se mai putea întoarce.

Cele două mari guri negre care țâșneau din pereții laterali își mușcară buzele și vorbiră:

— La stânga, la stânga trebuie să te duci.

De astă dată spuneau adevărul. De fapt, și în scrisoare scria că trebuie să urce pe treptele din stânga.

Hastor Venti puse biletul de la doamna Crikken deasupra flăcărilor lumânărilor și o lăsă să ardă. Înainte de a urca treptele, văzu lângă gura neagră de pe peretele din stânga o plăcuță pe care stătea scris „Clinica Vagă”.

„În partea aceea este camera doctorului Bendatov sau Infirmeria”, gândi Geno care, în acel moment, nu avea timp să controleze. Urcă treptele în vârful picioarelor, pentru a nu face zgomot. Ajuns la primul etaj, privi în jur. Nu știa pe ce coridor să o apuce. Era cu sufletul la gură. Puținele lămpi aprinse dădeau locului un aer înfricoșător.

Citi plăcuța agățată de perete: „Camere Psiofe și Sapientes”. Își aminti că Suomi îi explicase. Era acolo și Aula Gândului Subtil, a domnișoarei O’Connor. Fără a se gândi prea mult, se hotărî să meargă înainte și intră pe coridorul cel mai larg, sperând s-o întâlnească pe madame Crikken, având în vedere că etajul era rezervat camerelor pentru femei. Poate UffioServo era aproape.

Se trezi într-o nișă de formă circulară. Avea trei uși arcuite. Trase cu urechea, dar nu auzi voci. Era liniște totală. Pe prima ușă era o plăcuță cu inscripția: „Aula Gândului Subtil”.

„E odaia lui miss O’Connor. UffioServo nu poate fi aici”, gândi el.

Apăsă deci pe clanța celei de a doua uși: era încuiată! La fel cea de a treia. Deziluzionat, se întoarse, dar auzi voci pe scară. Se așeză cu spatele la zid și așteptă. Soseau doi Psiofi împreună cu Nabir Kambil.

— Sper ca în noaptea aceasta să visați ceva interesant. Ultima oară m-ați plictisit, spuse Kambil trecându-și mâinile peste chelie.

Magicienii râseră, iar cel mai tânăr spuse:

— Mă voi concentra mai mult în cea de-a doua parte a Somnului-Vis. Dumneavoastră însă, stimate Kambil, transmiteți-ne mai multă energie pozitivă. Altfel, experiența nu reușește.

Cei trei urcară la etajul doi și Geno avu un suspin de ușurare. Băiatul înaintă câțiva pași și se îndreptă spre un alt coridor, cu pereți galbeni și podea neagră. Găsi două ușițe și două ferestre. Numai ce încercă să deschidă prima ușă și simți un curent de aer în ceafă. Se răsuci fără să vadă nimic. Una dintre ferestre se deschise brusc și băiețelul se îngrozi. Păși înapoi și dădu peste ceva… peste cineva.

— *Tokiyla la*? întrebă Anoki Kerioki.

Geno îl privi îngrozit pe indianul gol până la brâu. Pentru a doua oară, Lupul Roșu îl surprinsese pe la spate.

— Ce-ai spus? îl întrebă Geno înfricoșat.

— *Tokiyla la* înseamnă unde te duci? Eu vorbesc lakota, limba mea maternă. Voiam doar să știu dacă te-ai pierdut din nou. Camera ta este la parter, la numărul 5, sublinie Anteul de Nivel Trei.

Hastor Venti încuviință din cap.

— Ți-ai pierdut glasul? insistă Anoki.

Geno negă din cap.

— Ești ciudat. Eu mă duc la etajul al doilea la Nabil Kambil. Am cerut să particip la experimentul Somn-Vis și deja am văzut-o urcând pe Agata Woicik. Tu unde te duci? întrebă amabil Lupul Roșu.

— Nicăieri, reuși să îngaime Geno, care observă că talismanul pe care îl purta băiatul reproducea un totem în miniatură.

Anoki dădu din umeri și urcă scările. Hastor Venti îl opri cu o întrebare:

— Știi unde-i UffioServo?

Indianul se opri. Îl privi pe Geno drept în ochi și întrebă serios:

— UffioServo? Ce-i aia?

— Nimic... nu lua aminte, răspunse Geno căruia îi părea rău că vorbise cu Lupul Roșu. Doamna Crikken fusese destul de clară în scrisoare: nu trebuia să vorbească cu nimeni.

Indianul coborî iarăși scările, întinse brațul drept și își puse palma pe fruntea lui Hastor Venti.

— Minți. Te simt. Nu știu pentru care motiv cauți tu UffioServo. În orice caz, știu să păstrez un secret, și, zicând acestea, se îndepărtă, lăsându-l pe Geno mai curând stânjenit.

De pe scara de sus coborî madame Crikken, însoțită de nelipsitul ei Napoleon. În spatele ei era miss O'Connor, urmată numai de Otto, care stătea la oarecare distanță de felină.

— Hastor Venti! Ce faci aici? Vrei să participi la experimentul Somnului-Vis al lui Kambil, întrebă bănuitoare Sapiens irlandeză.

Înainte de a-i răspunde domnișoarei O'Connor, Geno o privi pe madame Crikken, implorând în van ajutor. Ea se îndreptă către camere, lăsându-l singur cu Guvernanta. Napoleon fornăi deranjat și Otto își agită urechile lungi și se așeză căscând pe o treaptă.

— De fapt, domnișoară O'Connor, aș fi vrut să particip, dar mi-am amintit că, fiind de Nivelul Întâi, nu pot. Acum sunt obosit și mă voi întoarce în camera mea, bâlbâi Geno.

Femeia își mângâie basetul și spuse:

— *Very good.* Atunci, îți doresc noapte bună, și plecă la rându-i către încăperi.

Băiatul trase cu ochiul și îl văzu pe Napoleon întorcându-se. Îl urmări încet-încet și motanul, după ce parcurse o serie de coridoare înguste, se opri în fața unei statui ce înfățișa o femeie cu un vas mare de porțelan roșu pe cap.

Geno privi statuia și, în timp ce se gândea la ce să facă, o văzu venind în grabă pe madame Crikken.

Bătrâna Înțeleaptă îl fulgeră cu privirea. Își puse mâinile pe vasul roșu al statuii, răsucindu-l spre dreapta. Statuia se mișcă și în perete apăru o intrare.

Pisica intră, madame Crikken îl luă pe Geno de o mână și îl trase înăuntru.

Statuia se mișcă iarăși închizând pasajul secret.

— Ai citit bine scrisoarea? Îți scrisesem să urmezi cu atenția indicațiile hărții! N-a lipsit mult ca miss O'Connor să descopere totul, spuse ea cam necăjită.

— Mi-au furat-o, răspunse Geno rușinându-se.

— *Mon dieu de la France*! Când s-a întâmplat?

Margot își puse mâinile pe pălărioară.

— Când m-am întors în cameră nu mai era. Ușa trebuie lăsată deschisă, după cum spune Regulamentul, iar eu lăsasem harta pe masă, explică băiatul stingherit.

— Foarte rău! Acum să încercăm să nu ne pierdem cumpătul. Vino cu mine!

Madame, urmată de Napoleon, o luă înainte.

UffioServo era un loc oarecum bizar. Camera, de formă hexagonală, nu era mobilată. Erau numai rogojini de paie și câteva perne pe jos. Pereții erau lambrisați cu hexagoane mici și mari din lemn, mai mult de o sută, din care ieșeau mici mânere de aramă, ca și cum ar fi fost multe sertare unul peste altul, fiecare numerotat.

În mijlocul tavanului negru tăciune, un singur lampadar de forma Soarelui lumina cald încăperea.

— Avem foarte puțin timp la dispoziție. Ascultă ceea ce-ți voi spune, zise femeia cu seriozitate, pe când Napoleon se întinse pe cea mai moale pernă.

Hastor Venti o întrerupse cu o mărturisire.

— L-am întrebat pe Anoki Kerioki unde se găsește UffioServo.

— *Malédiction*! Ai greșit! Lupul Roșu e nepot al Ursului Taciturn, cel mai mare șaman sioux în viață! exclamă îngrijorată bătrâna franțuzoaică.

— Ursul Taciturn? Se află aici în Arx? întrebă agitat Geno.

— Nu. Trăiește în Dakota, însă uneori noi, Înțelepții și Von Zantar însuși, ne adresăm lui ca să ne rezolve unele probleme magipsihice, explică Margot în grabă.

— Și Anoki va deveni un șaman? întrebarea o făcu pe madame Crikken să râdă.

— Nu știu. De fapt, Lupul Roșu seamănă mult cu bunicul său. E înțelept și nu cred că va spune cuiva ceva. Știe să țină un secret. Totuși, ți-am spus să nu stai cu nimeni de vorbă! Ești chiar imprudent. Acum, problema este să găsim harta.

Bătrâna doamnă se așeză pe o rogojină și dădu cu pumnii în podea speriindu-l până și pe Napoleon, care, deranjat, se dădu mai încolo.

— Mă vor omorî? întrebă Geno așezându-se în genunchi în fața doamnei Crikken.

— Nu! Problema e că Von Zantar este îngrozitor de supărat pe tine și pe René, spuse Margot aranjându-și pălăria de care erau cusute șuvițe groase de lână roșie.

— Da, René. A făcut ceva nemaipomenit, îngăimă Geno.

— Faptul că l-a înfruntat demonstrează că lucrurile între ei nu merg prea bine. Și aceasta nu-i rău, afirmă Margot.

— Von Zantar s-ar putea însă răzbuna, sublinie tânărul Anteu.

— Într-adevăr. De aceea te-am adus aici. În UffioServo nu există Timpantuburi. Este o cameră secretă. O știu numai eu. Este un loc drag mie, unde vin să-mi adun gândurile. Odinioară aici venea Riccardo Del Pigio Ferro, explică agitată madame Crikken.

— Și nu ne poate auzi nimeni? întrebă Geno îngrijorat.

— Nu. Este o cameră izolată fonic, ca toate celelalte aule, răspunse grăbită Margot.

— Ce trebuie să facem? întrebă Geno temător.

— Trebuie să închizi ochii, spuse femeia.

— Ce?

Geno se îndepărtă puțin de femeie.

— Închide ochii și deschide-ți mintea. Îți voi da Cuvântul-Stavilă. Altfel nimeni, nici măcar Von Zantar, nu-ți va mai putea pătrunde gândurile. Am decis să fac asta pentru că este singura noastră scăpare. Ești mult prea nevinovat și neștiutor. Trebuie să mai înveți multe lucruri și să-ți folosești conștient darurile psihologice și mentale. Biscuiții F.N. și ceaiul T.S. te pot ajuta, dar nu-i de ajuns – explicația nu-l liniști cu nimic pe Geno.

— Cuvântul-Stavilă? Este periculos? întrebă copilul.

— *Oui.* Da. Este periculos. Acum trebuie să-mi leg mintea cu a ta, și asta ar putea să te facă să-ți pierzi cunoștința mai multe zile sau chiar ani. Dar nu avem altă alegere. Dacă vrei să-ți regăsești părinții, nu te poți lăsa prins de Von Zantar și nici măcar de vreun Înțelept sau Psiof isteț. Știi bine că sunt numeroase tehnici de a intra în mintea cuiva și de a o controla, iar aici, în Arx, toți știu mai mult sau mai puțin să le folosească,

sfârși madame Crikken, după care își drese glasul și întinse mâinile către Hastor Venti.

Băiatul începu să tremure.

— Cuvântul-Stavilă poate declanșa forța ClonaFort-ului pe care l-am băut? Voi înnebuni?

— Acest experiment te va face mult mai sigur pe tine. Ai nevoie de timp, pe urmă însă mintea ta se va elibera de orice barieră, iar energiile te vor face să înțelegi ceea ce acum nici nu-ți poți imagina. Când vei folosi Cuvântul-Stavilă, nimeni nu-ți va mai putea citi gândurile.

— Mi-e frică, spuse Geno cu ochii ațintiți la acea femeie care îl atrăsese într-o aventură prea mare pentru el.

— *Je comprend.* Știu. Simt. Dacă aș fi în locul tău, și mie mi-ar fi teamă. Însă trebuie să ai încredere în mine. Nu doresc decât să-ți regăsești părinții. Cuvântul-Stavilă îl cunosc de la Riccardo Del Pigio Ferro, a fost ultima lui descoperire rafinată și mi-a dezvăluit-o cu puțin înainte de a muri. Numai eu știu să folosesc această tehnică – și, spunând acestea, madame se ridică și deschise cel de-al patruzeci și doilea sertar hexagonal, de unde luă o baghetă veche, din bambus, lungă de circa 30 de centimetri. Apoi deschise un altul, pe al treisprezecelea, din care începu să iasă un fum roșu-purpură foarte parfumat. În sfârșit, se opri la al șaptezecilea: acesta conținea o clepsidră dublă plină cu nisip de aur.

Se întoarse să șadă în fața lui Geno, care observa cu mare curiozitate obiectele ciudate. Margot îi spuse să își ia pe rogojină două perne, în așa fel ca, odată așezat, capul băiatului să ajungă la înălțimea ei. Geno o ascultă imediat. Madame puse clepsidra pe jos, nisipul începu să coboare, pe când fumul purpuriu se împrăștia prin tot UffioServo. Așeză bagheta între fruntea ei și cea a lui Hastor Venti. Fețele lor erau foarte apropiate. Geno reuși să vadă ridurile adânci ale doamnei Crikken și simți că trebuia să aibă încredere în ea.

— Închide ochii și nu te mișca. Bagheta nu trebuie să cadă, spuse bătrâna Sapiens abia șoptit.

Femeia respiră adânc și își ridică brațele spre înălțimi, ținându-și tot timpul capul drept pentru ca bagheta să nu cadă. Respirația lui Geno se încetini și ea și, pentru câteva secunde, simți obișnuitul vâjâit în urechi, apoi un fulger îi traversă ochii și pleoapele începură să i se miște ritmic.

Simți că i se învârte capul și, chiar dacă era așezat, avu senzația că va cădea într-un abis necunoscut și întunecat.

Fumul roșu ce ieșea din al treisprezecelea sertar cuprinsese întreaga încăpere și, când nisipul de aur din clepsidră umplu prima sferă de sticlă, bătrâna doamnă intră în transă. Ținând tot timpul brațele înălțate, își mișcă buzele murmurând Cuvântul-Stavilă: CUM IMPERIO ESSE.

Fără a-și da seama, Geno lăsă capul pe spate și căzu lat pe rogojină. Leșinase, iar bagheta îi rămăsese lipită de frunte.

Margot se clătină și, cu un gest încetinit, își coborî brațele ducându-și mâinile către tâmple. Fumul roșu reintră în sertar, ca și cum ar fi fost atras de o forță obscură. Respirația Înțeleptei reveni la normal și, cu ochii plini de speranță, îl privi pe tânărul Anteu care zăcea întins pe rogojină. Era nemișcat. Îi desprinse bagheta de pe frunte, îi frecă cu degetele pielea încă transpirată și așteptă ca a doua sferă a clepsidrei să se umple de nisip.

Coborî și ultimul grăunte, dar Geno nu se deșteptă.

Napoleon mieună și, apropriindu-se de corpul băiețelului, îl mirosi zburlindu-și mustățile.

Madame Crikken îi puse mâinile pe piept: căldura emanată de puternica energie a bătrânei Sapiens aproape îi arse hainele, dar nici de data aceasta băiatul nu se trezi.

Femeia se îndreptă spre sertarele hexagonale, îl deschise pe cel de-al o sută șaizecilea, de unde luă o cutiuță cu Arborea Pervinca, o plantă medianică specială care creștea numai în *Vallée des Pensées.* O plantase cu jumătate de secol în urmă miticul Riccardo Del Pigio Ferro.

Firele de iarbă erau uscate, se sfărâmau în mii de bucățele la cea mai mică atingere. Ținând în mână bucățile de Arborea Pervinca, se reîntoarse la Geno și i le împrăștie pe fața palidă și rece.

În clipa aceea, mintea băiatului era altundeva. Departe. În trecut, în prezent și în viitor.

Geno Hastor Venti vedea trecându-i prin față imagini decolorate: figura înspăimântată a mamei sale pe când era răpită de Von Zantar. Țipa și se zbătea nevrând să părăsească farmacia din Clopotul de Jos. Alături de tejgheaua cu medicamente era Flebo Moleculă care ținea în brațe un omuleț înfășat. Între scutece era el: micuțul Geno. Dinaintea unchiului, cu o figură tristă și îngrijorată, madame Crikken. Imaginea se

pierdea și se înfiripa alta, aceea a tatălui său. Pier era disperat și încerca să-i explice lui Summus Sapiens că nu voiseră să inventeze un sirop periculos. ClonaFort trebuia să fie utilizat ca o super-vitamină. Pier ținea pe cineva de mână, dar Geno nu mai reuși să vadă altceva. Imaginile erau neclare. Poate era mâna mamei sale sau a unchiului Flebo... sau a doamnei Crikken.

Vocile nu se distingeau bine, iar Geno, în starea de inconștiență în care se afla, nu înțelegea ce se întâmplă. Pe neașteptate, se succedară alte imagini, alte scene. Colegii lui de școală. În prim-plan apărea fața antipatică a Mirtei Bini, care râdea deformându-și gura ca și cum ar fi fost de cauciuc. Alături de ea, se aflau celelalte două puștoaice: Gioia și Marlonia, care mâncau prăjituri cu cremă. Verii Fratti stăteau deoparte. Galimede era serios și nici Nicosia nu râdea defel, își scărpina burta și-și scutura capul mișcându-și bretonul care îi acoperea ochii.

Ca ștearsă cu un burete de pe tablă, scena se schimbă din nou. Geno nu mai vedea trecutul și nici prezentul. Era în viitor.

Pe cerul tern și senin al *Vallée des Pensées* văzu zburând un minunat șoim cu penele aurite. Aripile se mișcau ritmic urmând curenții de aer. Mândru și elegant, șoimul i se așeză pe umăr tânărului Hastor Venti. Pe gheara stângă purta un obiect strălucitor. Un inel identic cu cel pe care îl purta Von Zantar. Un inel cu emblema Arx Mentis.

Țipătul șoimului deveni ascuțit și, dintr-odată, Geno își simți iarăși corpul afundându-se în neant. Deschise gura gemând.

Margot îi ridică capul.

— Geno, Geno... răspunde-mi. Deschide ochii.

Tânărul Anteu clipi. Privirea îi era schimbată. Ochii îi exprimau mirare, dar amestecată cu cunoaștere.

Margot surâse, iar ridurile adânci ce îi brăzdau chipul părură ușoare cute superficiale care îmbrățișau cu drag deșteptarea acelui băiețel sensibil, dar curajos. Îl sărută pe frunte, se ridică lăsând să-i treacă emoția și spuse:

— Acum ești în siguranță. Nimeni nu-ți va putea citi gândurile.

— Am văzut când tu și Von Zantar mi-ați răpit părinții. Tatăl meu ținea pe cineva de mână... erați dumneavoastră, madame? întrebă încă buimăcit tânărul Anteu.

— Eu și tatăl tău de mână? Nu-mi pare!

Bătrâna Sapiens se încordă. Scena neterminată văzută de Geno o nelinişti în aşa măsură că se schimbă la faţă.

— Ce altceva ai mai văzut? întrebă ea bănuitoare.

— Pe prietenii mei de la şcoală şi un şoim. Un şoim foarte frumos, spuse el rar şi clar.

— Un şoim? întrebă Margot surprinsă iarăşi.

— Da, chiar un şoim. Îmi pare identic cu cel pe care l-am văzut în noaptea în care dumneavoastră aţi sosit la Clopotul de Jos, explică convulsiv.

— Ciudat. L-ai văzut vreodată în realitate? întrebă din ce în ce mai neîncrezătoare Înţeleapta franţuzoaică.

— Nu, niciodată. Şi apoi, purta un inel pe gheara stângă. Un inel asemenea celui pe care-l poartă Von Zantar, spuse Geno ridicându-se cu greutate.

Madame Crikken îşi scoase ochelarii şi îşi trecu mâna peste frunte. Apoi şi-i repuse şi, privindu-l pe băiat, explică:

— Este o imagine a viitorului. Chiar dacă mă străduiesc s-o înţeleg, nu reuşesc. Nu eram pregătită pentru asta. Nu mă aşteptam la aşa ceva.

— Dar Cuvântul-Stavilă a funcţionat? întrebă puştiul scărpinându-şi capul plin de cârlionţi.

— Cu siguranţă. Acum eşti protejat. Chiar dacă vor fi foarte puternice capcanele psihologice pe care le va folosi Von Zantar. Ori de câte ori vei vrea să-ţi închizi mintea ca pe un scrin, va trebui numai să repeţi: *Cum Imperio Esse* şi nimeni nu va reuşi să-ţi citească gândurile, spuse Margot punând la loc în sertare clepsidra şi bagheta.

Napoleon mieună, era obosit să tot stea acolo înăuntru. Într-adevăr, trecuseră două ore. Toaca Tremurătoare bătu în momentul acela de patru ori.

Bătrâna doamnă se duse spre ieşire, atinse peretele şi astfel pasajul secret se redeschise. Odată ajunşi afară, împrăştie peste tot în jur Stejar-Ştie, un praf străvechi, negru, obţinut din rădăcini de stejar şi Cenuşă Pietroasă, după care îi explică lui Geno că aceea era unica substanţă ce putea să şteargă orice urmă a trecerii lor pe acolo. Nimeni nu putea să descopere că fuseseră în UffioServo, nici măcar dacă ar fi folosit prima tehnică de Telempie.

— Haide, te conduc în camera ta. Voi descoperi cine a furat harta, spuse madame Crikken, lăsându-l pe Geno cu gura căscată.

Hastor Venti o urmă încercând să nu facă niciun zgomot, traversă coridoarele, coborî scările, trecu de Vorbele Răsucite și, în cele din urmă, ajunse la ușa camerei sale.

Pe coridorul luminat de obișnuitele lumini albastre totul părea liniștit. Anteii dormeau, lipseau numai Anoki Kerioki și Agata Woicik, ocupați încă cu Nabir Kambil.

Vorbind în șoaptă din cauza Timpantuburilor, madame Crikken îi spuse că avea să folosească prima din cele două tehnici de Telempie, și anume aceea care îți dădea posibilitatea să afli cine a frecventat un loc în ultimele ore. Numai așa s-ar fi putut afla imediat cine intrase în camera cu numărul 5 în absența lui Geno, și furase harta.

— Ei drace! E frumoasă Telempia, răspunse excitat tânărul Hastor Venti. Numai noi avem prăfulețul negru care șterge orice urmă, nu-i așa?

Margot îi astupă gura, vorbea prea mult și Timpantuburile era sigur în ascultare. Bătrâna se apropie de urechea băiatului și îi șopti:

— Da, numai noi. Nu știe de ea nici măcar experta în Telempie, miss O'Connor. În zilele următoare, vei participa la probe telempatice cu ea. Citește Regulamentul, RI-AM.8d. Acum privește și învață.

Înțeleapta franțuzoaică închise ochii și atinse numai cu cele două arătătoare ușa camerei 5. Trupul începu să-i vibreze făcând să danseze rochia lungă pe care o purta. Geno rămase nemișcat să o privească. Experiența fu însă oprită pe neașteptate. Luminile albastre se stinseră și un curent de aer provocă un vârtej pe coridor. O prezență misterioasă înainta în tăcere. Becurile se aprinseră în câteva secunde și apăru René. În mână ținea strâns harta. Madame Crikken își desprinse degetele de pe ușă și îl privi uluită. Geno, de spaimă, deschise gura parcă pentru a urla.

Băiatul blond aruncă prețiosul document care rămase plutind în aer. Bătrâna Sapiens întinse o mână, dar foaia zbură către Geno, care, neîndemânatic, nu reuși să o prindă!

Harta căzu la picioarele sale. Se aplecă s-o culeagă, după care se răsuci către René, privindu-l cu mare admirație. Pupilele

băiatului cu tunică aurită erau negre, mari și lucioase. În spatele acelor ochi era o lume secretă bogată în mistere și dureri. Era bunătate amestecată cu hotărâre. René zâmbi și, pentru prima oară, i se adresă lui Geno:

— Folosește-o. Sper să-ți fie de ajutor. Mintea ta este gata să înfrunte viața din Arx. Madame Margot Crikken știe multe. Trebuie să-și dreagă greșelile și va reuși să-și obțină iertarea.

Tânărul cu haină aurită era sigur că acea conversație nu fusese ascultată de Yatto Von Zantar, pentru că el însuși închisese Scantopiile. René știa de existența spionilor invizibili, dar nu știa că, tocmai în acel moment, Summus Sapiens le redeschisese și asculta.

Curând avea să se împlinească răzbunarea lui chiar dacă Von Zantar nu reușise să înțeleagă ce îi înmânase René lui Geno. Cuvântul „hartă” nu fusese rostit, dar Summus Sapiens intuise perfect că între cei doi băieți și Înțeleapta franțuzoaică era o înțelegere. Și, pentru el, asta era ceva de neacceptat. Avea proiecte precise cu Geno și, dacă băiatul s-ar fi împrietenit cu René, acestea s-ar fi putut destrăma. René cunoștea multe secrete, pe care Geno și doamna Crikken nu trebuiau nici măcar să le bănuiască.

Băiatul cu plete blonde cârlionțate plecă iute ca vântul, lăsându-i împietriți. Madame Crikken își trecu mâna prin părul alb ciufulit de vârtejul de aer, încercând să-și potrivească pălărioara cu ciucuri roșii. Era foarte tulburată. Cuvintele lui René erau adevărate. Se apropie de Geno care rămăsese nemișcat în mijlocul coridorului și, arătându-i harta, spuse:

— Acum pune-o bine. René te va ajuta, sunt sigură. Și-i adevărat, te ajut ca să-mi capăt iertarea. Nu mi-aș fi imaginat niciodată că răpirea părinților tăi ar fi putut să provoace atâta durere. Știi bine, nu-i așa? spuse ea cu multă demnitate.

— Da, știu. Și o știe și René, răspunse Hastor Venti.

— Fii atent însă și nu te încrede în ceilalți Antei. Cineva te-ar putea spiona și ar putea deveni mai rău decât Agata Woicik, aceea de Nivel Doi.

Margot nu mai adăugă nimic. Ieși de pe coridor urmată de Napoleon.

Băiețelul intră în cameră, ascunse harta într-una din patinele Scăpărători și se aruncă pe patul moale, gândindu-se la neobișnuita forță mentală a lui René. Abia închise ochii și îi

apăru o imagine clar conturată: aceea a șoimului cu inelul lui Summus Sapiens. Dacă șoimul reprezenta viitorul, atunci mai erau multe lucruri pe care Geno trebuia să le înțeleagă.

•

Dimineața sosi scăldând în trandafiriu pajiștile și munții Văii Gândurilor, primele raze de soare mângâiau cupolele aurite și turnurile din Arx Mentis, pe când un vânt tăios și rece aluneca ușor printre copacii pădurilor. La șapte fix, miss Butterfly O'Connor luase deja Trompeta, giganticul trombon care îi trezea pe toți oaspeții. Otto și Ofelia, care nu mai suportau diferitele zgomote de clopote și fluierături ce răsunau la ore fixe în Arx, se ascunseseră sub unul dintre divanele Salonului cu Flamingi. Micuțul Oscar își băgase botul sub covor.

Cu toată forța ce-o avea în plămâni, Înțeleapta irlandeză suflă în Trompetă: sunetul se auzi ascuțit și foarte puternic, făcând să tremure ferestre și sticlărie. Prima zi a noului ciclu de Intercanti începuse.

Tăvile de argint cu micul dejun erau deja în fața fiecărei încăperi. Psiofi și Antei deschiseră ușile, cu aer somnoros, își luară fiecare propria tavă și reintrară în camere. Ceaiuri și dulciuri, turtă dulce și marmeladă cu diferite arome te invitau parcă să guști produsele originale și unice din Arx.

Ranja Mohaddina pregătise un mic dejun cu adevărat energizant. Suc Anaximandric, Lapte Heraclitic, Ceai Junghian, Cremă Filosofică, Unt Logic, Marmelade cu gust hegelian, popperian și cartezian, Pâine Aristotelică și Socratică. Fără îndoială, o încărcătură de calorii mentale care l-ar fi pus pe picioare până și pe cel mai obosit dintre oaspeți.

Pilo Magic Brocca nu uitase să pună pe fiecare tavă programul experimentelor ce trebuiau să se desfășoare de-a lungul întregii luni. Chiar dacă Maestrul de Ceremonii era mai curând antipatic, avea calitatea de a controla buna desfășurare a procedurilor. Pe de altă parte, Regulamentul trebuia respectat și orarul de intrare în diversele aule unde predau Sapientes trebuia comunicat.

Când Yudi Oda, cu Tonca lui neagră, ieși din camera cu numărul 3 pentru a-și lua tava, nu catadicsi nici măcar să îl privească pe Hastor Venti care și-o lua pe a sa.

Geno pufni deranjat de lipsa de educație a Anteului japonez. În același timp, se înfățișă și Suomi și, simțind prezența cuiva, spuse:

— Bună ziua. Cine-i prin preajmă?

— Sunt Geno, vrei să știi programul lunii? răspunse el vesel.

— OK, vin să iau micul dejun la tine, astfel mi-l citești, și, spunând acestea, Suomi se strecură în camera numărul 5.

Geno luă o felie de Pâine Aristotelică, o unse cu Marmeladă Carteziană și începu să citească orarul cu voce tare, arătându-și astfel disponibilitatea față de noua prietenă cu care nu se purtase prea bine cu o seară înainte:

PROGRAMUL LUNII

ATTO VON ZANTAR

Loggia Psihe

MATERIALIZATE ȘI BIOSMIE

Orarele vor fi comunicate telepatic sau cu Vorbmingi. – Acces liber Psiofilor. Pentru Antei este necesar un permis.

BILOCȚIE ÎNCHISĂ

Nicio probă. Sapientes nu pot beneficia de această tehnică pe durata întregului ciclu, deoarece Roata Conică este stricată.

BILOCȚIE TRANSVERSALĂ

Numai cu aprobarea lui Von Zantar pentru Sapientes.

Pajiștea vălurită

ZBURĂTORI

Pot fi utilizați numai de Anteii Nivelului III.

Probele sunt temporar suspendate pentru întreținere.

MADAME MARGOT CRIKKEN Și RANJA MOHADDINA

Aula Sublimei Hrane

De la 8:00 la 12:.00: **BUCĂTĂRIE METAFIZICĂ** – Acces liber

De la 15:00 la 16:00: **CONTROFISCA** – Acces liber

De la 18:00 la 19:00: **FANDOFIE** – Acces liber

EULALIA STRABIKASIOS

Aula Hipnozei

De la 8:30 la 11:30: **CLARVIZIUNE** – Pentru Antei de Nivel III.

De la 15:00 la 18:00: **RETROCUNOAȘTERE** – Pentru Antei de Nivel II și III

De la 22:00 la 24:00: **MAGIE ALBĂ, ARCOLORAȚIE, ODORAȚIE** și **VENINAȚIE** – Acces liber

MISS BUTTERFLY O'CONNOR

Aula Gândului Subtil

De la 9:00 la 13:00: **TELEMPIE** – Acces liber

De la 15:00 la 16:00: **TELECINEZA** –

Acces liber De la 17:00 la 19:00: **TELEPATIE** – Pentru Antei de Nivel II

De la 22:00 la 2:00: **FANTASME** – Pentru Antei de Nivel III

PILO MAGIC BROCCA

Herghelia Riccardo Del Pigio Ferro

De la 13:00 la 15:00: **HIPOVOLI** – Acces liber

Aula Imponderabilității

De la 16:00 la 18:00: **LEVITAȚIE** – Pentru Antei de Nivel II și III

De la 21:00 la 23:00: **BIOENERGIE** – Pentru Antei de Nivel II și III

NABIR KAMBIL

Aula Uitării

De la 14:30 la 17:00: **MEDITAȚIE** – Acces liber

Aula Limbică

De la 2:00 la 8:00: **VISE VII** – Pentru Antei de Nivel II și III

NAS BENDATOV

Lacul Strâmb

De la 14:00 la 16:00: **SUBCANDI** – Pentru Antei de Nivel II și III

Clinica Vagă

De la 17:30 la 18:30: **SALUTRIA** (facultativ) – Acces liber

Megasuflu
De la 21:00 la 24:00: **PSICOFONIE** – Acces liber

— Psiofii pot frecventa orice materie.
— Numai cu permisiunea înțelepților toți Anteii pot frecventa cursurile din afara orarului.
— Libera folosință a Subcandi și Hipovolilor pentru Psiofi și Antei de Nivel III.

Summus Sapiens Yatto Von Zantar

Suomi termină de băut Sucul Anaximandric și, strâmbând din nas, observă:
— După părerea mea, astăzi Von Zantar ne va trimite o Vorbminge pentru a ne înștiința că nu avem voie să frecventăm orele de Materializare și Biosomie.
Geno zâmbi și se gândi că materiile de Magipsie erau într-adevăr dificile.
— Având în vedere că sunt slabă la Bucătăria Metafizică, mă voi duce la Ranja Mohaddina. Cu Hipovolii voi zbura săptămâna viitoare, spuse fetița cu un aer mulțumit.
Hastor Venti, care tocmai gusta un linguroi de Cremă Filosofică, aprobă alegerea prietenei finlandeze cu mici modificări pentru el: știa deja să facă Telecineză și se hotărî să participe la experimentele de Telempie. Era sigur că, având Cuvântul-Stavilă, nici măcar miss O'Connor nu i-ar fi putut citi gândurile. Curios mai mult ca oricând, îi ceru lui Suomi alte lămuriri cu privire la Hipovoli și Zburători.
Fetița finlandeză zâmbi ironică.
— Geno, dar nu știi chiar nimic! Familia ta sau cine te-a ajutat să vii aici a cântărit cam rău lucrurile. După mine, nici n-ai deschis măcar Regulamentul. Într-o bună zi, îmi vei explica povestea ta și de ce ai venit aici. Ești sigur că ai puteri mentale?
Geno luă un aer serios și nu răspunse.
— Nu te necăji, n-am vrut să te jignesc. Numai că ești un tip ciudat și plin de secrete. În aceste privințe eu nu greșesc niciodată. În orice caz, stai liniștit, acum îți voi explica totul. Hipovolii sunt minunații cai negri înaripați. Nu-i ușor să-i călărești. Zburătorii sunt zmee de Transhârtie, un material rezistent și transparent. Zboară dacă reușești să-i menții la

înălțime cu gândul. Se folosesc numai la Nivelul Trei sau în timpul Contra Unico. Zburătorii reprezintă probele cele mai grele și însuși Von Zantar ține lecțiile. Ți-e clar acum? și, fără să aștepte răspuns, Suomi se ridică și ieși din cameră luându-și tava.

Geno rămase mirat de explicații și mai ales de intuiția fetiței oarbe. Exista într-adevăr riscul să descopere adevărul. Se uită distrat pe fereastră: zmeele erau acolo. Unele sfori erau pe pământ și altele se înălțau la cer.

„Să faci zmeele să zboare cu gândul... ce lucru neobișnuit”, își spuse el fermecat de Zburători. Luă Regulamentul și îi răsfoi repede. Ceea ce citi corespundea exact cu ce-i spusese Suomi. Realiză că trebuia neapărat să studieze cartea întreagă! Descoperi astfel că, pentru a studia Telempia, trebuia să poarte centura cu Vertiliu, triunghiul ce se afla în prima ladă. Îl luă și, cu aer neîncrezător, și-l prinse de centură.

Niciodată Hastor Venti nu ar fi crezut că ar putea trece de la viața liniștită și puțin plicticoasă din Clopotul de Jos la cea incredibilă și extraordinară din Arx Mentis.

Dimineața începuse frenetic, numeroase Vorbmingi se răsuceau alergând pe coridoare, săli și scări. Mesajele și neîntreruptele scrisori erau de bun augur. Unii Psiofi își puseseră Salopetele de Lac și erau gata să facă o baie fericită cu Subcandi în Lacul Strâmb.

Toaca Tremurătoare bătu de opt ori, iar Geno decise să iasă afară în așteptarea probei de Telempie. Își puse Tonca neagră, mănușile, cizmele și luă harta în buzunar. Voia să vadă Hipovolii despre care auzise vorbindu-se atâta.

Drumul până acolo nu era întortocheat: trebuia doar să traversezi Salonul cu Flamingi, să urmezi coridorul care mărginea Aula Sublimei Hrane și să ieși pe latura estică din Arx, unde se aflau Grajdurile care purtau numele miticului Riccardo Del Pigio Ferro.

Când ajunse înaintea Sublimei Hrane, văzu un grup de Antei și Psiofi care o așteptau pe Ranja Mohaddina. Printre ei erau și Agata Woicik și Bob Lippman, care îl salutară numai dând din cap. Suomi însă nu venise încă.

Geno ajunse la ieșirea estică din Arx și îl văzu pe micuțul Oscar care se îndrepta spre el. Cățelușul dădea din coadă și

lătra bucuros. Îl mângâie pe cap, dar fu imediat certat de miss O'Connor, care apăru de după colț.

— Am spus că nimeni nu are voie să-mi atingă câinii! zbieră ea, agitând o cravașă.

— Scuzați-mă. N-am s-o mai fac, spuse Geno plecându-și privirea.

Oscar însă avea chef de joacă și se așeză cu burta în sus. Hastor Venti izbucni în râs, dar Guvernanta șfichiui ușor cățelul care schelălăi.

Geno o privi cu ură. Sapiens irlandeză îi întoarse privirea cu una extrem de severă. Cu capul sus spuse:

— La nouă începe experimentul de Telempie. Nădăjduiesc că întreaga săptămână vei dori să-ți probezi forța mentală.

— Desigur. Chiar aveam intenția, răspunse cu ton adecvat băiatul, îndreptându-se spre Grajd.

Construcția, din cărămidă netencuită și cu acoperișul din lemn masiv, era destul de mare și se afla cam la o sută de metri de Arx.

Peste tot în jur erau pajiști verzi acoperite de brumă, o cărare șerpuitoare și abruptă cobora către pădurile văii. Geno alerga, dar se opri brusc pentru a privi spre cer. Un Hipovol plana elegant. Marile aripi se mișcau lent, iar călărețul striga fericit ținând hățurile.

Era Lupul Roșu, indianul cu bust impunător.

Hastor Venti rămase fermecat, cucerit de spectacol. Ajunse repede în curtea grajdurilor, unde văzu alți nouăsprezece Hipovoli. Coamele și cozile erau bine pieptănate, iar pielea neagră strălucea în soare în nuanțe de albastru și violet. Pe laturi se observau cu claritate aripile strânse. O pereche de Psiofi tocmai înșeuau doi dintre ei, pentru a-i călări. Anoki, în schimb, descălecă de pe calul înaripat și îi mângâie botul.

— Vrei să încerci? îi strigă indianul lui Geno.

Însă băiatul italian zâmbi.

— N-am mai călărit în viața mea. Imaginează-ți cum aș arăta acolo sus.

— Ai să înveți repede.

Surâsul lui Anoki îl înveseli și pe Hastor Venti, care se și vedea încălecat pe unul din caii extraordinari.

— Nu ți-e frig? îl întrebă Geno.

— Nu. Sângele meu este foarte cald. Sunt un sioux, un trib puternic, obișnuit cu temperaturile scăzute, răspunse indianul trecându-și o mână peste umeri.

— Nu-ți scoți niciodată talismanul? întrebă Geno curios.

— Nu, în el este spiritul strămoșilor mei. Ei mă ajută întotdeauna.

Indianul zâmbi și își strânse la piept talismanul de lemn.

Toaca Tremurătoare sună de nouă ori. Hastor Venti îl salută în grabă pe Lupul Roșu și alergă în Aula Gândului Subtil, la miss O’Connor.

După ce trecu de Vorbele Răsucite și urcă scara din dreapta, ajunse la etajul întâi. Merse drept, își amintea deja unde era aula. Traversă coridorul și se trezi în spațiul circular: două uși erau închise, pe când cea a Gândului Subtil era deschisă.

Intră. Camera era mare, foarte înaltă și patru lampadare din fier forjat luminau blând spațiul. Pe pereți erau agățate mici aplice din ceramică. Într-un colț, Geno văzu o oglindă ciudată, cam de doi metri înălțime, cu suprafața moale și ondulată. Nu reflecta imaginea reală a sălii cu persoanele din ea, ci numai aula goală. Geno rămase uluit.

Vreo douăzeci de mediumuri, senzitivi și șamani erau așezați în fotolii comode de catifea violet și sporovăiau liniștiți. Fiecare își pusese centura și ținea în mână Vertiliul. Două scaune erau așezate aproape de cămin lângă o fereastră largă și lungă. Unul era ocupat de Yudi Oda. Geno se așeză alături fără să i se adreseze. Numai ce intră miss O’Connor, și Psiofi încetară din vorbă. Două mediumuri se apropiară de ciudata oglindă din colț cerându-i Înțeleptei permisiunea de a invoca două fantasme pentru a experimenta câteva fluxuri mentale.

— Nu poate fi folosit acum Hiatusul. O veți face mai târziu, când se vor retrage ateii, răspunse irlandeza.

Geno privi îngrozit spre Hiatus, niciodată nu își putuse imagina că dintr-o oglindă ar putea ieși spectre și stafii. Își aminti că Von Zantar inițiase studiul unor tehnici noi în legătură cu aceste entități înspăimântătoare și cu siguranță miss O’Connor îi împărtășea părerile.

Sapiens avea o rochie lungă verde-închis, își desfăcuse părul, dar înfățișarea sa plăcută contrasta cu expresia severă. Mai întâi se apropie de cei doi Antei și ceru să le vadă Vertiliile:

— Fiți bineveniți la prima noastră probă în Arx. Amintiți-vă că Vertiliile scânteiază numai dacă experimentul de Telempie reușește. Odată ce ați învățat această tehnică, trebuie să țineți triunghiul prins la centură, altfel nu veți putea trimite mesaje. Nu faceți caz de prezența Psiofilor. Ei își vor executa probele obișnuite.

Yudi mulțumi și Geno încuviință, își puse bine mănușile negre și apucă delicat triunghiul de metal între arătătorul și degetul mare al mâinii drepte.

— După cum bine știți, spuse miss O’Connor îndreptându-se către un tablou enorm ce reprezenta un om și un copil în fază de concentrare, Telempia este mult diferită de Telepatie. De fapt, prin intermediul Telepatiei se pot citi gândurile tuturor fără probleme, pe când Telempia îți permite să contactezi mental alte persoane, fără a le putea citi toate gândurile. Este vorba de un simplu raport mental care cere însă un mare consum de energie. Așadar, nu vă sfătuiesc să o practicați de mai multe ori în aceeași zi. De aceea folosim în Arx Vorbmingi. Mesajele ajung repede și fără probleme. Însă, în lumea reală, mesajele telempatice sunt foarte importante. Telempia are multe funcții: putem controla cine și când anume a trecut printr-o cameră sau printr-un loc care ne interesează pe noi, de exemplu, dar astăzi vă cer numai să probați contacte mentale. Micul dejun metafizic pe care l-ați servit în această dimineață v-a încărcat cu destulă energie.

Geno înghiți și făcu ochii mari. Chiar nu știa cum să facă. Îl privi pe Yudi care, nepăsător, răsuci Vertiliul în mână.

Miss O’Connor trase perdeaua ferestrei, își arătă triunghiul și, adresându-se Psiofilor, anunță începutul probei spunând:

— Tăcerea să domnească suverană. Acum numai gândul vorbește.

Toate luminile se stinseră. În beznă, Geno văzu strălucind, pe ici, pe colo, triunghiurile Psiofilor care deja erau în acțiune. Cei mai activi se dovedeau a fi patru bărbați și două femei care, luându-te după îmbrăcăminte, erau în mod evident șamani și alchimiști. Aula era un loc unde se mișcau în perfectă sincronie lumini și scântei. Nu se auzea niciun zgomot, nici măcar un cuvânt, ci numai flash-uri mici de energie mentală care se descărcau din Vertili. Tânărul Hastor Venti simți în cap o ușoară scurtcircuitare. Închise ochii și înțelese că Yudi încerca să-i

transmită un mesaj telempatic. Își lăsă liberă mintea și, fără teamă, îi dădu voie să intre.

— Nu-mi ești simpatic, spunea gândul Anteului japonez.

Prima reacție a lui Geno fu să se ridice de pe scaun. Ar fi vrut să-i spună câteva, dar își păstră calmul. Voia și el să reușească în încercarea sa. Se simți puternic, pentru că prin intermediul Telempatiei băiatul nu putea să-i citească toate gândurile. Cuvântul-Stavilă era o pavăză sigură.

Se concentră și dădu drumul unui mesaj către Yudi. Un gând scurt și clar.

— Nici tu mie!

Vertiliile celor doi Antei străluciră. Proba reușise pentru amândoi.

Geno înțelese din zbor că, de fapt, Telempia este practicată de toate ființele umane, fără ca să își dea seama măcar. De câte ori, privind-o pe urâcioasa Mirta Bini, nu-i trimisese gânduri legate de comportamentul ei antipatic. Și, cine știe? poate ea chiar le recepționase. Telempia era deci tehnica prin care senzațiile puteau să se transforme în opinii clare, comunicate fără cuvinte.

Geno începu să se distreze, în gură simți gustul micului dejun metafizic: ingredientele filosofice funcționau într-adevăr. Nu mai rămânea decât să persevereze.

— Ești slab! fu cel de-al doilea mesaj al lui Yudi.

— Încearcă să-mi furi gândurile și ai să vezi tu, fu răspunsul sec al lui Geno, care, imediat, activă Cuvântul-Stavilă sperând să funcționeze.

Anteul japonez acceptă provocarea și încercă. Nu reuși nici pe departe. Vertiliul i se aprinse pe dată, desprinzându-i-se din mâini și zburând ca un titirez înnebunit în mijlocul sălii întunecate. Cuvântul-Stavilă își făcuse datoria. Miss O’Connor realiză imediat ceea ce se întâmplase și nu pregetă să-i dojenească.

— Terminați cu Telepatia! Am spus că nu trebuie să se capteze gândurile altora. Încă o greșeală ca asta și vă dau afară din sală.

Triunghiul înțeleptei străluci orbitor și mințile celor doi fură străbătute de un fluid energetic asemănător unui val uriaș.

Yudi Oda însă nu se potoli. Nu putea tolera o înfrângere din partea lui Geno. Se ridică de pe scaun și își recuperă triunghiul:

era încă încins. Se ghemui pe jos încercând să nu îi deranjeze pe ceilalți Psiofi, iar Geno profită trimițându-i cel de-al treilea mesaj:

— Oare cine-i cel mai slab? Eu sau tu?

Anteul japonez se răzvrăti și strigă:

— Gata acum, ești numai un țânc italian tâmpit!

Luminile se reaprinseră, spre marea dezamăgire a Psiofilor, și miss O'Connor se apropie de Yudi Oda și Hastor Venti vorbind cu voce tare:

— Ce-nseamnă această dezordine? Unde vă treziți? N-ați citit Regulamentul Inițiatic?

Geno nu spuse nimic, pe când Yudi, foarte jignit, o zbughi din sală.

Sapiens, ciufulită și cu fața lungă, îl privi pe Anteul italian și îi făcu semn să se reașeze. Întunericul puse din nou stăpânire pe toți, iar triunghiurile Psiofilor reîncepură să strălucească, se reluară conversațiile lor telempatice, complicate și utile.

Din fundul sălii, miss O'Connor îi trimise lui Geno un mesaj:

— Crezi că ești foarte puternic?

Băiatul fu surprins de asemănarea gândurilor Înțeleptei cu cele ale lui Yudi. Răspunse deci cu băgare de seamă:

— Nu. Învăț.

Femeia irlandeză vru să meargă mai departe și să înțeleagă ce provocase în Yudi Oda acea reacție. Trecând peste regulile pe care ea însăși le impusese, intră în mintea lui Geno pentru a-i capta gândurile cele mai ascunse. Însă Cuvântul-Stavilă o opri. Geno se simți curentat și începu să tremure fără a se mai putea controla. Bariera lui mentală era așa de înaltă încât Înțeleapta simți că se sufocă și respirația îi deveni grea. Încercă iarăși, pentru că nu putea crede că un simplu Anteu de Nivelul Întâi avea asemenea puteri. Dar, în cele din urmă, și Vertiliul său se aprinse rotindu-se în mijlocul Psiofilor.

Cele patru lampadare se reaprinseră. Geno, care din cauza șocului căzuse de pe scaun, era întins pe podea cu ochii deschiși țintuiți în tavan. Trei Psiofi alergară la el pentru a-l reanima. Interveni prompt miss O'Connor care, zăpăcită și supusă, îl așeză la loc pe scaun.

— Psiofi, vă cer să părăsiți aula și să-l chemați pe doctorul Nas Bendatov. Acest Anteu nu se simte bine deloc, spuse ea cu o voce subțire, abia șoptită.

Femeile și bărbații ieșiră înțelegători din Aula Gândului Subtil și, în câteva minute, își făcu apariția medicul din Arx Mentis.

Geno îl zări și în figura lui păru a-l recunoaște pe unchiul Flebo Moleculă, încât îl și strigă astfel:

— Unchiule Flebo, du-mă acasă!

Medicul rus zâmbi și, adresându-se învățatei, spuse:

— Acest băiat este în stare de totală confuzie, dar își va reveni curând. Îl duc în Clinica Vagă. În câteva ore se va însănătoși.

Bendatov își aranjă căciula, îl luă în brațe pe Hastor Venti și, liniștit, îl duse în infirmerie. Priveliștea nu era dintre cele mai plăcute: rafturile erau pline cu vase de sticlă, care conțineau ciudate bucăți de carne, creieri, urechi, nasuri și ochi.

Într-un colț era un schelet uman și, ceva mai încolo, câteva capete de animale îmbălsămate. Pe o masă lungă, sprijinită de perete, erau munți de pastile de toate culorile, cutii cu alifii și sticle pline cu lichide divers colorate. Paturile erau cinci cu toatele, însă numai unul era ocupat de un pacient foarte tânăr, Bob Lippman, care se arsese la mână în timpul probei de Bucătărie Metafizică.

Pradă delirului, Geno nu își dădu seama de nimic. Nas Bendatov îi făcu o injecție cu Mega Coralină, un activator destul de puternic, și îl lăsă să se odihnească.

• Capitolul șapte •

Salvat de un Hipovol

Miss O'Connor era foarte agitată și nici măcar Pilo Magic Brocca nu reuși să o țină pe loc.

— Trebuie să-l văd imediat pe Summus Sapiens, lasă-mă să intru, spuse ridicând glasul femeia irlandeză, cu fața îmbujorată și abia trăgându-și sufletul: urcase până la etajul trei alergând.

— Nu e cu putință. Von Zantar meditează în camera sa. Și tu ar trebui să fii în Aula Gândului Subtil! răspunse Maestrul de Ceremonii ținând-o de braț.

— Lasă-mă! Trebuie să-i vorbesc! Este ceva urgent! urlă miss O'Connor.

— Trimite-i un mesaj telempatic sau, dacă vrei, folosește Telepatia sau o simplă Vorbminge. Știi că nu se pot întrerupe exercițiile spirituale. Ar trebui să cunoști foarte bine norma RI-AM.14a din *Regulamentul Inițiatic*, răspunse Magic Brocca impunător.

Înțeleapta îi dădu un brânci și acesta căzu pe jos.

— Dacă vrei să-ți păstrezi funcția de Maestru de Ceremonii, să nu te mai bagi niciodată între mine și Yatto. Fă ceea ce ți se spune, fără să comentezi, altfel vei avea probleme, zbieră femeia.

Pilo se ridică brusc și, pipăindu-și medalionul pe care îl avea la gât, dădu din cap. Nu spuse nimic. Știa că nu se poate împotrivi, altfel și-ar fi pierdut postul.

Despletită, cu părul fluturându-i încoace și încolo, irlandeza traversă podul mobil și, ajungând la draperia de catifea neagră a Camerei de Primire, o trase. Dinaintea ei apăru marele mozaic care reprezenta grupul de Sapientes, tabloul în parte necompletat, căruia îi lipseau câteva piese. Miss O'Connor știa bine cum să deschidă acel mozaic: își lipi mâna exact deasupra figurii care o reprezenta pe ea însăși și peretele se deschise.

În mijlocul camerei, luminată de zeci de lumânări și parfumată cu uleiuri esențiale, stătea în poziție de yoga Summus Sapiens, în centrul unui mare covor roșu.

— Butterfly! Ce faci aici? întrebă surprins Von Zantar, văzând-o pe Înțeleapta lui preferată.

— Dragă Yatto, iartă-mă, n-aș fi vrut să te deranjez. S-a întâmplat însă ceva grav, explică femeia cu vocea întretăiată de neliniște.

— Trebuie să fie într-adevăr ceva foarte grav, ca să mă întrerupi în acest fel! replică Summus Sapiens ridicându-se.

— Anteul italian este periculos. Ești sigur că madame Crikken ți-a urmat poruncile când s-a dus să-l aducă?

Întrebarea domnișoarei O'Connor îl nelinişti și mai mult pe Von Zantar.

— *Nein*! Nu! Madame Crikken i-a explicat puțin cam multe acelui băiețaș. Cred că au pus la cale un plan! spuse Summus încrețindu-și fruntea.

— Împotriva ta?! exclamă femeia.

— *Ja*! Da, și cu complicitatea lui René! explică cu răceală Von Zantar.

— René? Dar nu-i controlat de tine? întrebă înspăimântată Guvernanta.

— A devenit prea obraznic. Ieri-seară și-a permis să mă sfideze în fața lui Geno și apoi a încercat chiar să închidă Scantopiile pentru a mă împiedica să aud ceea ce se întâmpla în fața camerei lui Hastor Venti. Era acolo și madame.

Cele spuse o încremeniră pe irlandeză.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă ea agitată.

— Nu știu exact. Am încercat să intru în mintea lui René, dar reușește să reziste și nu lasă să-i scape niciun gând. Desigur, nu puteam să intru în mintea lui madame. M-ar fi descoperit! În orice caz, viziunile nu mă ajută. Sunt prea nervos. Spune-mi însă: ce i s-a întâmplat lui Geno? întrebă Von Zantar, atingându-și inelul cu pecetea Arx Mentis.

— Am dovada că sângele lui conține ClonaFort, afirmă irlandeza apropiindu-se de fața lui Yatto.

Von Zantar holbă ochii. Răutatea și invidia îi invadară privirea răutăcioasă.

Miss O'Connor îi explică tot ce se întâmplase în timpul probei de Telempie cu Yudi Oda și îi mărturisi că folosise Telepatia pentru a-i citi gândurile lui Hastor Venti.

— Mintea lui este capabilă să blocheze orice intrare. Până și pe a mea! Ceea ce înseamnă că Geno are mari puteri

psihologice și medianice. Margot nu ne-a semnalat aceasta. Este o trădătoare! explică irlandeza plimbându-se înainte și înapoi între marele pat circular al lui Von Zantar și lumânările ce se aflau de cealaltă parte a camerei.

— N-ar fi putut să fie o intervenție externă din partea lui René care să provoace rezistența mentală a lui Geno? întrebă bănuitor neamțul.

— N-am simțit nicio interferență între gândul meu telepatic și mintea lui Geno, spuse femeia aprinzându-și o Țigacromă, un trabuc lung și subțire din Relaxofrunze.

— *Ich verstehe.* Înțeleg. Însă trebuie să fim siguri că Geno își manifestă darurile minții datorită ClonaFort-ului. Dacă-i într-adevăr așa cum bănuiesc, atunci Geno Hastor Venti este copilul pe care îl așteptam. Totuși, madame Crikken va avea de-a face cu mine! Vrea să facă aici un balamuc, bătrâna aia nebună! și, spunând acestea, își aprinse și el o Țigacromă.

— Te avertizasem că nu poți pune nicio bază pe franțuzoaică. Este încă mult prea legată de logica defunctului Riccardo Del Pigio Ferro. Nu ți-a fost niciodată devotată. Este pricepută în tehnicile de Magipsie. Dar nu a fost niciodată cu adevărat de partea ta. Dacă ar ști că eu știu… Înțeleapta făcu o mică pauză, după care își continuă vorba. Cunoaște în amănunt toată povestea familiei Hastor Venti și știe prea multe și despre René, încheie ea.

Fumul trabucului făcu un norișor în jurul figurii lui miss O’Connor, care apăru mai perfidă ca niciodată.

Von Zantar murmură:

— Familia Hastor Venti… da. Dar nu-ți face probleme, René nu va mai fi un pericol. În scurt timp nu ne va mai putea face niciun rău. Am să-l opresc eu. După care ne vom ocupa de Geno. Cu el va fi interesant să faci experimente. Oricum, trebuie să frecventeze diferite aule fără a bănui nimic. Nu-i putem alarma pe ceilalți Înțelepți. Să-l lăsăm pe Hastor Venti să facă alte experiențe, fără a-l pedepsi.

Privirea lui Yatto se pierdu în ochii mici și negri ai lui Butterfly. Summus voia să și-l atragă de partea sa pe Geno. Voia să îl modeleze. Să îl convingă. Să îl modifice. Cu René reușise, nu însă pe de-a-ntregul. De aceea, acum băiatul cu păr auriu trebuia să fie oprit.

— Dar Yatto, ceilalți Înțelepți își vor da seama că Geno are puteri foarte mari și vor deveni bănuitori, adăugă femeia.

— *Brunnen*! Bine! Dacă vor descoperi, va fi distractiv să le urmărim reacțiile. Mai ales pe aceea a lui madame, care nu știu cum va face să nu ia aminte. Poate reușim să declanșăm un flux de spectre și fantasme, ca să urmărim reacțiile băiatului. Oare cum ar înfrunta ochii de gheață ai Froderilor, capabili să-i blocheze gândurile. Sau măcar pune-l față în față cu Olleni, Spectrele violet cu guri galbene cu puterea de a-i aspira forța psihică. Ăștia pot fi într-adevăr… instructivi! Sau, mai bine, cu Ifidele, minunate figuri de femeie capabile să-ți fure sentimentele… spuse chicotind perfidul Summus, care abia aștepta să își pună în practică nebuniile magice.

Butterfly își ținu respirația.

— Vorbești serios?

— *Sicher*! Desigur! afirmă Marele Înțelept.

— Numai noi Sapientes și câțiva Psiofi credincioși, știm de existența acestor făpturi periculoase. Majoritatea au avut de-a face numai cu fantasme și spectre obișnuite. Nu știu cam ce reacție ar putea avea madame Crikken. Știi bine, ca și mine, că ea nu este deloc de acord cu experimentele noastre magipsihice, insistă miss O’Connor.

— Știu foarte bine. O vom face însă cu precauție. Dacă Geno depășește anumite faze traumatice, putem acționa cu experimente mai complexe. Pe de altă parte, Geno trebuie să-și înfrunte destinul. Nu mai pot conta pe René, răspunse Yatto chicotind.

— Da, destinul lui. M-aș bucura să nu mai provoace alte accidente, spuse în șoaptă Guvernanta.

— Vom controla totul cu minuțiozitate. Și mă voi uita și în Sfericunda, afirmă Yatto, indicând cu degetul scrinul așezat pe o prețioasă măsuță veche de stejar.

— Vrei să deschizi scrinul și să folosești Sfericunda? întrebă Butterfly mirată.

— *Sicher!* Desigur! Știu bine că-i periculos s-o folosești, dar o voi face, de va fi nevoie.

Von Zantar era hotărât.

— Îmi amintesc când ai folosit-o pentru prima oară. Era pentru a vedea… miss O’Connor se abținu, nu voia să-l enerveze pe marele Summus.

— Da, am folosit-o chiar acum unsprezece ani pentru a vedea ce s-ar fi putut întâmpla la Clopotul de Jos și ce-ar fi putut pune la cale Corina și Pier Hastor Venti dacă ar fi continuat să folosească ClonaFort. Sfericunda a fost de mare ajutor! I-am oprit pe cei doi farmaciști și mi-am început experimentele în Arx. Acum cei doi sunt inofensivi! Și, mai apoi, sfera de cristal mi-a arătat foarte bine cum puteam să-l manipulez pe micul René. Îți amintești?

Pe când vorbea, Von Zantar se delecta cu fumul de trabuc. Lumea malignă pe care o crease în paralel cu cea din Arx era cu adevărat înspăimântătoare. Butterfly o cunoștea în parte și devenise sclava gândurilor creatorului ei.

— Îmi amintesc foarte bine. René a învățat repede. Din fericire, Margot nu a reușit să-ți împiedice experimentele făcute pe el. Și apoi, franțuzoaica nu știe nimic despre Sfericundă. Nu-i așa? întrebă Guvernanta.

— *Nein*! Nu. Numai eu și cu tine cunoaștem secretul acelei sfere. Am adus-o în Arx când am fost numit Summus Sapiens, explică Yatto mângâind lădița care conținea ciudatul obiect.

— Trebuie însă folosită cu precauție, insistă miss O’Connor.

— Știu foarte bine ce fac. Am încredere în tine. Ești perfectă pentru spectre și fantasme. Aș spune, de nedepășit! Acum întoarce-te în Aula Gândului Subtil, n-aș vrea ca Psiofii și Anteii să intre la bănuieli, încheie Yatto pe un ton aspru.

— *Good.* Bine. Îl poți găsi pe Geno în Clinica Vagă. După experiența de azi-dimineață și-a pierdut cunoștința, spuse miss O’Connor înainte de a ieși din cameră.

— Astăzi va fi o zi grea în Arx. Pregătește-te pentru orice.

Von Zantar râse arătându-și oribilii dinți de aur. Își mângâie părul alb și negru, și o privi pe femeia irlandeză care se îndepărta agale.

Cei doi complici erau legați printr-un pact malefic și prin intenții haine: împreună aveau să încerce să o prindă în capcană pe madame Crikken și să îl subjuge pe tânărul Anteu italian.

Dar, acum mai mult ca oricând, țineau secretă această înțelegere, ascunzându-și intențiile în spatele unei atitudini binevoitoare față de ceilalți locatari din Arx.

Când miss O’Connor coborî scările, pe palierul primului etaj o întâlni pe bătrâna franțuzoaică. Îl strângea în brațe pe Napoleon.

Margot vorbea cu un vrăjitor african care îi povestea ce se întâmplase în Aula Gândului Subtil.

Sapiens irlandeză le întrerupse conversația:

— Nimic îngrijorător. Anteul italian se va însănătoși în scurt timp. Era la prima lui probă și nu sunt toți atât de buni ca să poată depăși obstacolele inițiale.

Margot îl lăsă jos pe Napoleon, își aranjă pălărioara roșie bătută cu nasturi albaștri și, netezindu-și rochia de lână albastră-verzuie, spuse:

— *Oui*, miss O'Connor, sunt lucruri care se mai întâmplă.

Psioful se liniști și o urmă pe irlandeză, lăsând-o impasibilă pe Margot. Madame înțelesese că Guvernanta urcase la etajul trei la Von Zantar, și nu-i plăcuse defel.

Toaca Tremurătoare sună de unsprezece ori. La indicația irlandezei, Magic Brocca expedie douăzeci de Vorbmingi Psiofilor care așteptau urmarea probei de Telempie. În câteva minute, miss O'Connor reîncepu experimentul cu Vertilii, liniștindu-i astfel pe participanți.

Madame Crikken se duse la Clinica Vagă, urmată de nelipsitul motan alb. Când intră, îl văzu pe Nas Bendatov masând capul lui Geno cu Uleicantru, un lichid uleios special care reactiva circulația capilarelor cerebrale.

— *Da, da*... ce surpriză! Experta în Bucătărie Metafizică în infirmerie! exclamă vesel medicul rus răsturnând fără să vrea un vas ce conținea ochiul unui elefant.

Bob Lippman o privi chiorâș pe madame care, în schimb, îi răspunse cu un surâs de complezență, exclamând:

— *Parbleu*! Bob Lippman, și tu ești aici? Sunt mirată. Văd că ai mâinile bandajate.

— E vina focului și a hranei metafizice, răspunse supărat americanul.

— Îmi pare că trebuie să te grăbești să faci progrese. Peste patru săptămâni va trebui să înfrunți ultimul Intercanto și Contra Unico, punctă acidă Margot, care nu suporta aroganța americanului.

Bob se răsuci pe partea cealaltă, pufnind. Geno însă avea și acum privirea pierdută, și nu scotea un cuvânt.

— Cum se simte Anteul italian? îl întrebă Sapiens pe Nas Bendatov, ocupat să pună ochiul de elefant la loc în vas.

— *Harașo.* Foarte bine. Peste câteva minute va fi ca nou. Are capul tare acest tinerel, răspunse medicul strănutând.

— Răceala nu te lasă deloc, dragă Nas. Însă curând va veni Guvernanta să controleze ferestrele. Într-adevăr, aici e un curent de te ia pe sus. Desigur, miss O'Connor va rezolva problema, spuse ea, dar în timp ce vorbea îl privea îngrijorată pe Geno.

Poate din cauza injecției cu MegaCoralină sau a Uleicantrului, sau datorită zgomotului provocat de strănutul puternic al lui Bendatov, băiatul scoase pe neașteptate un urlet:

— Ahhhh… capul meuuuu!!

Napoleon scuipă și se ascunse sub pat, înfoindu-și coada stufoasă.

Doctorul rus o privi pe Margot, bucuros că băiatul se trezise oarecum bine. Sapiens schiță un zâmbet și, apropiindu-se de tânărul Anteu, zise:

— Sănătos?

Geno fu fericit să o vadă pe madame Crikken și, cu un gest instinctiv, ridică mâinile ca pentru a o îmbrățișa, dar bătrâna doamnă îi aruncă o privire cu înțeles și el se sperie: din buzunar îi ieșea harta. O puse la loc și își coborî privirea, cerându-și parcă iertare pentru neatenția sa.

Îngrețoșat de scena mult prea siropoasă, Bob Lippman chicotea ducându-și mâinile bandajate la gură și ferindu-se de privirile celorlalți.

— Acum du-te afară în aer liber, Geno Hastor Venti. Vreo două ore de aer curat, și te vei putea întoarce la probele tale. Nu vei fi pedepsit. Regulile RI.AM un prevăd nimic în astfel de cazuri, explică Nas Bendatov.

Băiețelul coborî din pat, se îmbrăcă repede punându-și Tonca și centura cu Vertiliu. Trecu prin fața lui Bob care își bătu joc de el imitându-i grimasa de durere. Geno ridică din umeri și, când trecu prin dreptul celor doi înțelepți, întrebă:

— Pot face alte probe magipsihice?

Doctorul îl bătu ușor pe față.

— Cu siguranță, și sper să fie mai bune decât cea pe care ai înfruntat-o azi-dimineață.

Urmărit de privirea atentă a lui Bob Lippman, Geno ieși din Clinica Vagă, urmat de Margot și Napoleon.

Madame își potrivi centura cu Vertiliu și, cu un aer serios, îi trimise lui Geno un mesaj telempatic.

— Ce s-a întâmplat?

Băiatul nu se întoarse, chiar dacă fu mirat de intrarea neașteptată a doamnei în mintea sa. Își privi Vertiliul, îl văzu scânteind și-i răspunse imediat cu gândul.

— Totul s-a întâmplat din cauza Cuvântului-Stavilă. Miss O'Connor cred că și-a dat seama.

Răspunsul ajunse instantaneu la doamna Crikken, iar aceasta reacționă imediat.

— Imposibil! S-o fi gândit că probabil ai o minte sprintenă. Știam că, mai devreme sau mai târziu, s-ar putea întâmpla. Du-te unde se găsesc Zburătorii și așteaptă-mă!

Gândul telempatic al Înțeleptei încheie conversația, iar Geno își continuă drumul către Vorbele Răsucite. Ar fi vrut să se întoarcă și să vorbească, dar știa bine că spionii invizibili erau în funcțiune.

În clipa aceea, de pe scara din dreapta coborî Von Zantar: purta pantaloni gri și o cazacă albă de mătase, sub braț ducea o șa splendidă și în mână strângea frâiele.

— Geno Hastor Venti, văd că te simți bine, spuse el vesel, mascându-și cu artă mânia.

Margot își activă Cuvântul-Stavilă. Situația era mai degrabă ciudată și se temea că Summus i-ar putea citi gândurile. Nu se întâmpla de obicei, dar nu era momentul să riște.

Cei doi schimbară priviri grăbite, Yatto schiță chiar și un zâmbet. Un surâs răutăcios de ciudă și ură. Madame își dădu seama și, fără să scoată un cuvânt, trecu mai departe salutându-l din cap, îndreptându-se către Aula Sublimei Hrane.

Tânărul Anteu se găsi singur, în fața Vorbelor Răsucite, cu perfidul Yatto, care încă mai zâmbea.

— Te simți bine? îl întrebă Yatto privindu-l în ochi.

— Foarte bine, mulțumesc. Acum mă duc să fac o plimbare așa cum m-a sfătuit doctorul, răspunse Geno fără să-și plece privirile.

Summus mișcă frâiele făcând să-i strălucească marele inel de aur, ce reflecta luminile lumânărilor. Nu încercă să intre în mintea băiatului. Nu era momentul potrivit: îl măsură însă din cap până în picioare cu insistență, punându-l în încurcătură.

— Nu sări multe probe, altfel vei ajunge rău la primul Intercanto. Mi-am pus multe speranțe în tine, spuse Yatto ca și cum nimic nu se întâmplase și își continuă drumul către Grajduri.

Și Geno urmă același drum, dar imediat ce ieși afară își aruncă un ochi pe hartă pentru a nu greși drumul. Înconjură zidurile fortăreței și merse spre latura de vest, unde dădea fereastra camerei lui, și ajunse pe Pajiștea Vălurită. Acolo erau Zburătorii.

Așteptă fără rost, Margot nu sosi. Fiind Yatto afară din Arx, nu era înțelept să se arate împreună.

Nu era nimeni pe Pajiștea Vălurită, asta și pentru că era specificat clar în program că Zburătorii nu erau în stare de funcționare. Cele mai multe corzi erau abandonate pe pământ și numai câteva, bine împletite, se ridicau spre înălțuri făcând să fâlfâie câteva zmee.

Tânărul Hastor Venti se așeză pe un bloc de ciment și respiră adânc aerul proaspăt și tare de munte. Fixă cerul alb-albăstrui și urmări cu privirea înclinându-și capul după mișcarea Zburătorilor legănați de curenții de aer. Zmeele aveau forme de giganți și căpcăuni, dragoni și stele. Erau transparenți și foarte colorați. Geno se pierdu în gânduri privind dansul acelor obiecte extraordinare din Transhârtie. Știa că, pentru a le face să zboare, trebuie să-ți folosești mintea, chiar dacă nu cunoștea cu adevărat tehnica exactă.

Cu Zburătorii se dădea o probă fizică și psihologică extrem de grea și numai odată ajuns la Nivelul Trei se putea încerca această întrecere, înainte de a înfrunta Contra Unico. Chiar dacă nu citise tot Regulamentul, își amintea explicațiile lui Suomi. Acele corzi erau făcute din materiale extrem de sensibile la starea emotivă a celor care le atingeau. Agitația și teama provocau înălțarea bruscă a zmeului, care, fără control mental, putea pleca cu viteza unui bolid. Numai după multe încercări, Anteii erau capabili să le controleze deplasarea și, făcându-se una cu zmeul, reușeau să-l conducă cu artă, strângând în pumni corzile, cu hotărâre și forță.

Pe când urmărea cu privirea Zburătorul în formă de dragon, văzu plutind la aceeași înălțime un Hipovol. Îl încăleca René.

Aripile minunatului animal negru sfidau vântul, iar tânărul cu tunica aurită părea că vrea să atingă soarele. În tării, în spațiul

albastru, René lăsă frâiele, se ridică în picioare și, stând într-un echilibru perfect pe spatele Hipovolului, întinse brațele lateral și opri astfel înaintarea. Aripile animalului rămaseră ca brațele copilului: oprite, imobile. Cal și călăreț păreau să plutească fără greutate. Era ca și cum în mijlocul cerului plutea o statuie ecvestră.

— Cum e cu putință?! exclamă Geno cu gura căscată.

Proba de nivel foarte înalt pe care o executa René nu era altceva decât meditația profundă executată în aer. Mulți Psiofi știau să o facă, dar nimeni nu egala măiestria lui René. Scena era, într-adevăr, de necrezut. Geno se temea ca René și calul să nu se prăbușească în gol. Pe neașteptate, văzu galopând în aer un alt Hipovol: în șa se afla Von Zantar. Summus Sapiens ținea frâiele încordate și își mâna calul cu deosebită artă, pe când René, complet detașat de lumea înconjurătoare, continua să își țină brațele întinse asemeni unor aripi. Cu un viraj brusc, Yatto se alătură de calul băiatului. Von Zantar sări pe calul lui René, lăsându-l pe al său să zboare singur. Luă frâiele în mână, îndreptând maiestuosul animal spre pământ.

Băiatul blond, cufundat încă în meditație, nu se opuse, lăsându-se furat de celălalt fără a-și da seama de împrejurare.

Geno se agită văzând acea scenă nemaipomenită și, mișcându-se, trase din greșeală de coarda zmeului în formă de dragon, și îl desprinse de blocul de ciment. Băiatul fu tras în sus într-o clipită, picioarele i se desprinseră de la pământ și strigă după ajutor. Nimeni nu îl auzi, pentru că tocmai în acel moment Toaca Tremurătoare bătu de douăsprezece ori: era miezul zilei.

Zmeul cu înfățișare de dragon o zbughi spre înălțimi cu mare viteză și, chiar dacă Geno încerca să țină coarda strâns la piept, nu izbutea datorită mănușilor negre de mătase care nu-i îngăduiau să apuce bine coarda.

Cu cât mai sus se înălța dragonul de Transhârtie, de care era agățat, cu atât îi sporea lui Geno frica de a nu cădea. Privi în jos și ameți: cupolele și turnurile din Arx Mentis erau din ce în ce mai mici, iar copacii păreau de-acum tufișuri. Închise ochii, dar razele soarelui i se strecurau printre gene, orbindu-l. Curentul de aer îl trăgea cine știe unde. Își reaminti de tehnicile mentale folosite în cele două tărâmuri ale Sigiliului Negru, cel al Amăgirii și cel al Cerului Reflexiv, dar frica de a se zdrobi de pământ era

atât de mare încât orice încercare de a se concentra pierea imediat.

Pe neașteptate, fu împins de ceva, o lovitură rapidă care îi zbură Tonca neagră de pe cap. Înspăimântat, făcu ochii mari și în fața lui văzu un Hipovol. Era cel abandonat de Yatto. Calul avea niște ochi albaștri imenși. Cu aripa din dreapta lovi coada Zburătorului obligându-l pe Geno să-i dea drumul din mâini.

Dragonul de Transhârtie zbură departe către vârfurile înzăpezite ale munților, în timp ce băiatul căzu încetișor pe crupa calului care continua să își miște ritmic aripile. Se agăță din instinct de frâie, străbătut de aerul înghețat care-i trecea prin haine, și rămase cu corpul lipit de cel al calului. Hipovolul schimbă direcția, îndreptându-se în jos. Plană ușor readucându-l pe pământ pe tânărul Anteu, care nu se mai credea viu.

Geno rămase cu frâiele în mâini și respira ca și cum ar fi fost pe punctul de a se îneca.

— Ești nebun? vocea tunătoare a lui Pilo Magic Brocca îi săgetă urechile. Coboară imediat! Ți-ai riscat pielea degeaba! Dacă nici măcar nu știi să călărești, cum poți pretinde să îmblânzești un Hipovol fără să fi luat nici măcar o lecție! Chiar n-ai citit Regulamentul? RI-AM-10a vorbește clar, continuă Maestrul de Ceremonii din ce în ce mai enervat.

Din fericire, Pilo nu-l văzuse că se înălțase la cer cu un Zburător.

Geno ar fi riscat o pedeapsă grea. Să stea închis în Grajduri două nopți! Întinse o mână lăsându-se ajutat, sări la pământ și, privindu-l cu ochii înspăimântați pe Magic Brocca, nu știu ce să mai spună.

— Ține, pune-ți Tonca neagră! A zburat până aici. Puteai să te zdrobești de pământ, și n-ai fi fost nici măcar primul care să faci o asemenea figură, urmă cu severitate Maestrul de Ceremonii.

— Iertați-mă, n-aș putea nici măcar să vă explic cum s-a întâmplat, spuse temător Geno, privind Hipovolul care îl salvase de Zburătorul înnebunit.

— Cam multe nu știi tu! Sau poate știi mai multe decât noi toți la un loc și îți bați joc de noi? strigă la el Magic Brocca.

— Nu se va mai întâmpla niciodată, încercă să se scuze încă o dată Anteul italian, dar Maestrul de Ceremonii îl înspăimântă din nou spunându-i că din 1555, anul înființării Arx Mentis, muriseră mai bine de 150 de Antei și 40 de Psiofi folosind prost Hipovolii.

Hastor Venti își puse Tonca pe cap și își dădu seama că mănușile erau complet distruse. Cu capul plecat, se îndreptă către Arx și se întâlni pe drum cu un grup de Psiofi care îl priviră curios.

În acest timp, Maestrul de Ceremonii îi trimise lui Von Zantar un mesaj telepatic informându-l despre cele întâmplate, dar Summus îi spuse să nu îl pedepsească pe Geno, ba chiar să îl lase să frecventeze cursurile altor materii magipsihice. Planul pe care îl studiase cu miss O'Connor era deci în plină desfășurare.

Geno îl văzu venind pe Yudi Oda împreună cu Bob Lippman, care părea să aibă mâinile vindecate, și Agata Woicik. Când Agata fu în dreptul lui, îl privi și spuse cu aer disprețuitor:

— Voiai să ne demonstrezi că ești cel mai bun, zburând cu un Hipovol fără să fi încercat măcar o dată cu Magic Brocca?

Bob și Yudi scuipară pe jos și se îndreptară spre Grajd.

Geno o privi drept în ochi pe Antea poloneză și spuse:

— Sigur nu trebuie să-ți cer ție permisiunea pentru a călări un Hipovol.

Agata se strâmbă, își aranjă mănușile albe și-i ajunse din urmă pe ceilalți. Proba cu Maestrul de Ceremonii tocmai începea. După câțiva pași, fetița se răsuci și îi spuse strigând:

— Dacă vrei să înveți, privește-mă. Ești un italian prostovan și nu cunoști Regulamentul. Îmi doresc să fii pedepsit.

Geno nu o băgă în seamă și intră în Arx sperând să o întâlnească pe madame Crikken, pentru că voia neapărat să-i povestească de René și Von Zantar, dar Sapiens nu era prin apropiere. Pe coridor o găsi însă pe Suomi care mergea fără țintă, mișcându-și obișnuitul baston alb.

— Cum a mers proba de Bucătărie Metafizică? o întrebă Geno luând-o de braț.

— Binișor. Ranja e foarte răbdătoare și chiar madame Crikken a avut pentru mine cuvinte de laudă. Doar că, nefiind obișnuită cu cratițe în formă de deșteptător și oale cubice, am încurcat de trei ori lingurile pe care trebuia să le folosesc. Mi-am cam stricat, la vârful degetelor, mănușile negre, răspunse Suomi.

— Știi unde s-a dus doamna Crikken? o întrebă puștiul.

— Nu știu. Eu acum mă duc să mă odihnesc. Dacă vrei să mănânci ceva, du-te în Sublima Hrană, sunt o sumedenie de lucruri bune pe care le-am pregătit și poate este încă acolo și doamna Crikken. Suomi însă luă un aer ciudat și atinse obrazul

lui Geno: E ceva ce nu merge? Te simt foarte tulburat. A ieșit rău proba de Telempie?

— Am avut probleme cu Yudi și miss O’Connor, răspunse în șoaptă Geno.

— Ce fel de probleme? se îngrijoră Suomi.

— Mi-am pierdut cunoștința și m-au dus la Nas Bendatov. În fine, e complicat să-ți povestesc acum totul. Mai apoi am zburat cu un Zburător, și un Hipovol mi-a salvat viața. A fost îngrozitor, credeam c-am să mor, îi spuse tânărul Hastor Venti, strângându-i mâinile. Pe urmă se îndepărtă fără a mai adăuga ceva.

Antea finlandeză rămase fără cuvinte, gândind că Geno era chiar un băiat de la care te puteai aștepta la orice.

Geno o văzu pe miss O’Connor coborând în fața Vorbelor Răsucite, urmată de cei trei baseți și de trei Psiofe. Înțeleapta și femeile îl priviră și plecară fără să zică nimic. Oscar se gudură și se împiedică în propriile urechi, rostogolindu-se pe ultimele trepte și sfârșind lat în fața lui. Atunci Otto și Ofelia o luară la goană spre puiul lor și îl linseră până când acesta se ridică și, cu o privire șmecheră, alergă iarăși în urma Înțeleptei irlandeze.

Exact în acel moment se auzi sunetul carilonului și apăru o Vorbminge în viteză și se opri în fața băiatului. Vorba Răsucită din stânga zise:

— N-o deschide, nu-i pentru tine! pe când cea din dreapta nu se lăsă mai prejos:

— Deschide-o! Deschide-o imediat!

Tânărul Hastor Venti prinse sfera de lemn și gândi: „Un mesaj. O fi de la madame.”

În schimb, înăuntru era o scrisoare de la Anoki Kerioki. Anteul de Nivel Trei voia să-i vorbească.

Hastor Venti rămase cu sfera în mână câteva secunde. Simțea că, deschizând acea sferă de lemn, va da iarăși de cine știe ce probleme.

• Capitolul opt •

Lupul Roșu în UffioServo

Vino imediat în Camera Rotundă!
Nu lua legătura cu mine Telepatic sau Telempatic.
Trebuie să-ți vorbesc de urgență.
Lupul Roșu

Geno lăsă jos Vorbmingea și avu o ezitare. „Ce o fi vrând de la mine indianul?” gândi el. Arse scrisoarea deasupra lumânărilor aprinse. Pe când hârtia era mistuită de flăcări, tânărul Hastor Venti își aminti că, în seara din ajun, Anoki îl întrebase despre UffioServo.

Poate indianul descoperise ascunzătoarea secretă.

— Ce faci? îl întrebă simpaticul Nas Bendatov ieșind pe neașteptate din Clinica Vagă. Ținea în mână un șarpe mort.

— Nimic! răspunse Geno răsucindu-se brusc.

— Nu minți! Aici sunt imediat descoperite minciunile. Te sfătuiesc să urmezi cursurile de Fandonfie. Dacă spui minciuni, părul îți poate deveni verde, mov sau roz, sau ar putea să-ți crească urechile ca niște gheare, sau... deh!... mai bine lasă, nu vreau să te înfricoșez, explică medicul mângâind capul șarpelui strivit.

Hastor Venti observă scârbit:

— Aici sunt și șerpi?

— Cum să nu?! Altfel, cum aș putea crea poțiuni medicamentoase? răspunse Nas foarte serios.

Deși, mai degrabă șleampăt, era totuși un Sapiens, și chiar unul foarte bun!

Geno încuviință și nu mai spuse nimic. Acolo, înăuntru, se tot petreceau lucruri nebunești și nu trebuia să se mai mire! Se îndreptă către Salonul cu Flamingi, unde era o mare forfotă de Psiofi care sporovăiau cu voce tare.

Băiatul pricepu că erau în așteptarea lui Von Zantar care trebuia să le dea semnalul de participare la probele de Materializare și Biosmie. Străbătu coridorul care ducea spre

ieșire și urmă săgeata ce arăta direcția spre Camera Rotundă, locul de întâlnire al Anteilor. Când intră, îl văzu imediat pe Lupul Roșu, în picioare, între masa rotundă plină de foi și creioane, și fântâna cu sculptură în fier, ce reprezenta un băiat pe patinele Scăpărători. Camera avea trei bazine pline cu apă clocotită: flăcările însă nu erau înalte.

Anoki își făcea de lucru cu Cercurile Sofiei; le mișca repede, doar privindu-le.

— Știu și eu să le folosesc foarte bine, spuse Geno.

Lupul Roșu le puse la loc în buzunar și zise:

— *Wociciyaka wacin,* vreau să-ți vorbesc.

Hastor Venti încuviință din cap, pregătit să-l asculte pe Anoki chiar dacă știa bine că erau spionați de vreun Timpantub.

— Te-am văzut înălțându-te ca o rachetă cu un Zburător și știu foarte bine că nu ai fi avut permisiunea să folosești zmeul pentru că ești de Nivelul Întâi. Ai riscat mult! Apoi a urmat scena cu Hipovolul care te-a salvat și m-am liniștit puțin. Însă ceea ce îmi pare îngrozitor este ce a făcut Von Zantar. L-a răpit pe René pe când era în meditație profundă pe Hipovol și nu-mi explic de ce. Am văzut totul, eram în Grajduri. Acum explică-mi. Ce legătură ai tu cu băiatul cu haina aurită? îl întrebă, privindu-l drept în ochi.

Anteul italian era pus în încurcătură. Desigur, nu-i putea explica indianului totul, și asta nu numai din cauza Timpantuburilor.

— Nu știu nimic de René. Și a fost greșeala mea să mă agăț de Zburător. Pe de altă parte, Von Zantar o avea motivele lui să-l fi luat cu sine pe René, fu răspunsul, prea puțin convingător.

— Spune-mi adevărul. Minți! reacționă iritat tânărul sioux.

Geno tăcu și Anoki se enervă:

— Niciunul dintre Antei nu a reușit vreodată să stea de vorbă cu René. E mereu singuratic și nu se încrede în nimeni. Se spune că ar putea fi chiar fiul lui Von Zantar pe care l-a crescut aici, în Arx Mentis. A făcut întotdeauna tot ce îi spunea Summus Sapiens, chiar dacă, lunile trecute, am observat o schimbare. Sunt îngrijorat pentru el. Tu știi ceva important. Simt. Vreau să te ajut. Vreau să-l ajut pe René. Atmosfera din Arx Mentis se schimbă, și nu în bine. Asta este senzația mea și nu cred să mă înșel.

— Nu știu ce să-ți spun, zise Geno acoperindu-și gura cu mâinile, ca pentru a-i da de înțeles prietenului că nu poate vorbi.

Anoki se dădu înapoi și, închizând ochii, încercă să intre în mintea lui Geno crezând că-i mai bine să-și vorbească prin intermediul tehnicilor mentale. Hastor Venti însă activă Cuvântul-Stavilă, iar indianul săltă înapoi făcând ochii mari.

— Ești puternic! Așadar, este adevărat că ai reușit s-o înfrângi până și pe miss O'Connor! *Nituwe*? Cine ești?

Văzând acestea, Geno luă de pe masa rotundă o foaie de hârtie și un toc, și scrise:

„Nu vorbi, locul acesta nu-i sigur”.

Anteul italian o luă la goană către camera sa și Anoki rămase cu hârtia în mână urmărindu-l cu privirea pe misteriosul băiețel care se îndepărta. Privi de jur împrejurul său, încercând să înțeleagă de ce Camera Rotundă n-ar fi fost un loc sigur unde să se poată vorbi liber, dar nu înțelese temerile lui Geno. Atunci își scoase arcul și săgețile și se așeză pe jos, își încrucișă picioarele și începu să mediteze. Voia să se liniștească.

Faptul că Geno Hastor Venti ar avea capacități mentale puternice îl recunoșteau toți în Arx Mentis. În câteva ore, cele două episoade care îl avuseseră protagonist își puseseră pecetea asupra lui. Originile tânărului italian, ca și cine îl adusese în Valea Gândurilor, rămâneau însă un mister. Unii chiar susțineau că ar fi fost o rudă îndepărtată a defunctului Riccardo Del Pigio Ferro, câtă vreme cei trei Antei antipatici, Lippman, Woicik și Oda, erau siguri că nu era nimic mai mult decât o cacealma. În fine, în ochii Anteilor și ai Psiofilor, Geno era un puști cu înzestrări magipsihice discutabile.

Încă o dată nepotul lui Flebo Moleculă era considerat diferit de ceilalți.

Destinul lui Hastor Venti părea asemănător cu cel al lui René: amândoi aveau un trecut neclar, o purtare anormală și un viitor misterios.

Anoki nu îl invidia pe Geno, dar nu reușea să îl înțeleagă. Meditând, spera măcar să reușească să înțeleagă ceva.

•

Când Hastor Venti intră în camera lui, găsi pe masă o tăviță cu obișnuiții biscuiți Fistic Nimic și o cană aburindă de ceai T.S., semn că Margot îl căutase. Spera să o întâlnească, așadar, cât mai curând. Situația era din ce în ce mai încurcată. Suomi și

Anoki aveau prea multe bănuieli în privința lui și trebuiau calmate apele, altfel căutarea părinților lui ar fi putut deveni și mai complicată. Pe de altă parte, răpirea lui René de către Von Zantar făcea ca totul să apară incert și periculos.

Geno nu avea niciun chef să urmeze alte cursuri, chiar dacă știa foarte bine că trebuia să o facă, mai ales că nu cunoștea cea mai mare parte din materiile magipsihice.

Luă Regulamentul și, nervos, citi câteva pagini. Învăță cum nu o făcuse nici la școală. Conținea foarte multe informații, și toate importante. Observă că unele reguli fuseseră subliniate de Von Zantar. Una din ele îi sări în ochi, RI-AM.3, care interzicea căutarea locurilor secrete din Arx.

„E la mintea cocoșului c-a introdus-o Yatto. Cine știe unde-mi ține ascunși părinții!” gândi Geno cu amărăciune. Își ridică privirile și repetă pe de rost nenumăratele RI-AM, dar, privind pe fereastră, văzu o pasăre minunată zburând printre puținii Zburători reparați: un șoim strălucitor, cu aripile aurite. Pasărea răpitoare se așeză pe o ramură a marelui copac și privi către fereastra lui Geno.

Băiatul se înfioră. Deschise fereastra, dar pasărea se îndepărtă. Pe gheara stângă, Geno văzu un inel ce strălucea reflectând razele soarelui.

„E cel pe care l-am visat. Acela pe care l-am văzut când madame mi-a dat Cuvântul-Stavilă!” gândi Geno cu mare surprindere.

Șoimul exista într-adevăr. Și în destinul lui Geno stătea scris că trebuia să-l întâlnească. Era un semn pentru a-și găsi părinții?

Poate că da, dar în acel moment era atât de zăpăcit încât i se păru că nu mai e stăpân pe gândurile și gesturile sale. Era ca și cum lumea s-ar fi răsturnat pe neașteptate. Închise ochii și începu să respire rar și adânc, își simți inima bătând încet. Din ce în ce mai încet. Apoi începu să bată iarăși, ca și cum ar fi fost o mică tobă înnebunită. În cele din urmă, reuși să-și vină în fire și, deschizând gura, urlă sec. Un urlet eliberator, care răsună în cameră.

Speriat și gâfâind, puse la loc Regulamentul, luă hârtie și călimară, și îi scrise un mesaj doamnei Crikken.

Am văzut șoimul cu aripile de aur.

Trebuie să vorbim.
Mă voi duce în UffioServo când va bate de 16:00.
Geno

Împinse afară din cameră Vorbmingea și sfera plecă rostogolindu-se în căutarea bătrânei Sapiens. Geno își scoase mănușile de mătase de-acum distruse după aventuroasa întâlnire cu Zburătorul, își răcori fața, mâncă vreo doi biscuiți F.N. și gustă ceaiul bun de Trandafir Severin. Se simți în stare să înfrunte alte necazuri și capcane. Șoimul acela îi dăduse un semnal pe care trebuia să îl priceapă. Își aranjă pe cap Tonca, își luă prevăzător în buzunar Cercurile Sofiei și ieși întâlnindu-se cu Suomi.

— Geno, unde te grăbești? întrebă fetița.

— Îți voi povesti diseară, răspunse el îndepărtându-se cu pas grăbit.

— Așteaptă-mă, te rog. Trebuie să-ți vorbesc, îl rugă Suomi.

Hastor Venti se opri și, dând din cap, o așteptă pe fetiță.

— Spune-mi ce vrei?

— Ești nervos și iritat. Spune-mi de ce? îl cercetă cu seriozitate Suomi.

— Îți promit că îți voi spune. Dar nu acum. Nu pot!

Geno încercă să plece, dar ea îl trase de un braț.

— Vin cu tine, spuse Antea finlandeză punându-l în încurcătură.

— Nu poți. Te asigur că nu poți veni unde mă duc eu, încheie Geno și, smucindu-se, o luă la goană.

Suomi își agită bastonul alb, lovind în dreapta și în stânga, bătând pereții coridorului.

— Te voi găsi. Mintea mea vede foarte bine!

Tânărul Hastor Venti urcă scările și, privind în jurul lui, se îndreptă către UffioServo. O umbră îl urmărea în tăcere.

Bătu de patru după-amiaza, iar în fața statuii femeii cu vasul roșu se afla Napoleon. Motanul mieuna, iar Geno, apropiindu-se, încercă să-l mângâie, dar felina scuipă, căscând botul și zbârlindu-și mustățile. Umbra misterioasă se oprise după colț. Geno își dădu seama că pisica era prea agitată și continua să privească spre colț. Băiatul auzi zgomote și, temându-se să nu fie surprins, făcu o sforțare și atinse cu vârful degetelor vasul roșu, îl răsuci și intrarea se deschise pe dată.

Mai întâi intră Napoleon, dar, imediat ce Geno făcu un pas, simți o mână pe umărul său.

— Acesta este unul dintre secretele tale? spuse vocea din spatele lui.

Hastor Venti se răsuci. În fața lui se afla Anoki. Îl urmărise ca o umbră.

— Pleacă! Nu poți intra aici. Te rog, nu-mi pune întrebări! îl imploră Geno.

În acel moment însă, o altă umbră se apropie. De după colț apăru un baston: era al lui Suomi.

— Oh, nu! Și ea! exclamă tânărul Hastor Venti strângând pumnii.

— Ești aici? În sfârșit te-am găsit, izbucni fetița.

Anoki râse și, întorcându-se către Geno, îi spuse în șoaptă:

— Înseamnă că aveai o întâlnire galantă cu această frumoasă *squaw.*

Cuvântul *squaw* o enervă pe Suomi.

— Cine ești tu? Spui numai prostii!

— Salut, Antee finlandeză, sunt Lupul Roșu de Nivel Trei. Am cunoscut-o pe verișoara ta Dorathea în ciclul trecut. Am aflat că a luat cu succes Contra Unico, răspunse prompt Anoki.

— O cunoști pe Dorathea? întrebă fetița holbând ochii mari, verzi.

— Da. O persoană foarte frumoasă.

Fâșâiala unor pași îi alarmă pe cei trei copii. Geno, care se temea că ar fi putut fi vorba despre vreun Psiof, îi împinse pe cei doi prieteni în UffioServo. Acei pași erau însă ai doamnei Crikken, care se opri în prag, lângă statuie, și îi fulgeră cu privirea pe toți trei. Închise intrarea secretă în spatele său și rămase nemișcată în fața celor trei copii care nu suflau. Numai Suomi continua să își miște încet bastonul, pentru a se lămuri în ce loc se afla și mai ales cine sosise.

— Geno Hastor Venti, sunt total deziluzionată! spuse cu voce seacă bătrâna doamnă, apropiindu-se câțiva pași.

— Să mă iertați, madame, dar nu știu cum au făcut ei…

Geno nu reuși să termine fraza pentru că Margot se apropie și trimise o descărcare puternică de gânduri în creierul băiatului. Hastor Venti simți un vuiet și apoi o groaznică durere în tâmple și în urechi. Îngenunche și își prinse capul în mâini.

Indianul nu mișcă un mușchi și, privind-o pe Înțeleaptă, își coborî ochii educat.

— Anoki Kerioki și Suomi Liekko, ce faceți aici? De ce l-ați urmărit pe Geno? întrebă Margot în timp ce le pătrundea în minte ca să vadă ce gândeau.

Amândoi Anteii își dădură seama, dar nu opuseră rezistență, lăsând-o pe Sapiens să cerceteze fără opreliști.

— Madame Crikken, voiam doar să știu dacă Geno era la ananghie. Am văzut ce i s-a întâmplat azi-dimineață cu Zburătorii și Hipovolul, explică Lupul Roșu ridicând cu mândrie capul.

— Eu, în schimb, l-am urmărit din instinct crezând că îmi ascunde ceva important, se justifică Antea finlandeză.

Madame Crikken era într-adevăr mâniată. Secretul UffioServo fusese dezvăluit!

— Așezați-vă pe pernele acelea! ordonă Sapiens sub privirea severă a lui Napoleon.

Geno încercă să vorbească, dar bătrâna doamnă îl reduse la tăcere imediat.

— *C'est moi qui parle*! Eu vorbesc. E nevoie să vă explic existența acestei încăperi secrete și câteva lucruri despre mine și despre Geno. Margot li se adresă lui Suomi și lui Anoki folosindu-și întreaga autoritate. Mai întâi de toate, UffioServo este un loc necunoscut lui Von Zantar și celorlalți Sapientes. Mi l-a arătat defunctul Riccardo Del Pigio Ferro, care venea aici să mediteze, explică nervoasă madame.

— Așadar, nu încălcăm niciuna dintre normele Regulamentului. Nici pe cel Inițiatic, nici Mediu, nici Extins, afirmă Anoki cu șovăială în glas.

— Încălcăm normele. Nimeni însă nu o va afla, răspunse plictisită madame Crikken.

În ciuda faptului că nu și-o dorise nicicum, femeia fu nevoită să spună aproape tot adevărul. Da, aproape. Acea parte de adevăr pe care Hastor Venti o cunoștea deja. Madame știa mult mai multe, dar rolul și destinul său o obligau să-și cântărească bine cuvintele. Scopul declarat era să-i găsească pe părinții băiatului italian. Dar acesta era poate doar mijlocul pentru a ajunge la altceva, diferit și neclar. Ceva ce numai Margot ținea ascuns în inima ei.

Toți știau în Arx că madame Crikken era o bătrână medium cu energii mentale extrem de înalte. Măcar că era experta în Bucătărie Metafizică, materie foarte folositoare în Magipsie, dar nu cea mai importantă, Psiofii și Sapientes, șamanii, vrăjitorii și magicienii care frecventau Valea Gândurilor o știau de frică, pentru abilitățile ei pe care, la nevoie, era în stare să le demonstreze. Nici Von Zantar nu contesta aceasta și de aceea o chemase pe ea, și nu pe alt Sapiens pentru răpirea Corinei și a lui Pier Hastor Venti. Astfel, Summus Sapiens încheiase cu ea un pact teribil, făcând-o părtașă la un sechestru de persoană. Numai că, odată cu trecerea timpului și văzând că perechea nu fusese eliberată, franțuzoaica nu a mai sprijinit experimentul lui Von Zantar, rupând astfel nesănătoasa lor alianță.

Madame Crikken voia să fie prima.

Și, de fapt, ar fi putut să fie o excelentă conducătoare a Arx Mentis, într-atât încât, la moartea lui Riccardo Del Pigio Ferro, părea că ea ar fi trebuit să preia conducerea vechii fortărețe, dar lucrurile nu se întâmplaseră așa: fusese numit neamțul Von Zantar.

Poate Margot Crikken nu înghițise niciodată această înfrângere, iar cazul ClonaFort, care o găsise aliată cu rivalul său, o dusese încă o dată spre culmi, deschizându-i astfel o nouă posibilitate de a-l submina pe perfidul Summus Sapiens. Sigur, nu le povesti tinerilor Antei amărăciunea ei, nici dorința de a se vedea așezată pe fotoliul roșu în locul lui Von Zantar, dar le explică adevăratul motiv pentru care Geno venise în Arx Mentis.

Lui Anoki și lui Suomi nu le-ar fi trecut niciodată prin cap că acel băiețel cârlionțat ar putea avea un necaz atât de mare. Cine știe în ce loc secret din fortăreață zăceau închiși părinții lui, dar niciuna din energiile mentale, nicio clarviziune, nicio magie nu le dezvăluise vreodată acest secret grozav.

Indianul îi strânse mâna Anteului italian și jură să-i stea alături pentru totdeauna. Suomi își întoarse fața spre Geno, deschise ochii mari, dar fără lumină, și, surâzându-i, spuse:

— Voi fi cu tine.

Tânărul Hastor Venti scoase harta cu Arx și, strângând la piept fotografiile Corinei și a lui Pier, afirmă încrezător că îi va regăsi:

— Sunt aici, în cine știe ce ungher din Arx. René m-ar fi putut ajuta, dar nu știu ce i s-a întâmplat. Azi-dimineață, când Von Zantar l-a tras după el pe Hipovol, am crezut că s-a împlinit răzbunarea lui Summus.

— Ai harta? Acum înțeleg de ce nu mi-ai spus în Camera Rotundă, căutarea părinților tăi nu va fi ușoară, zise Anoki bătându-l pe Geno pe umăr.

— Harta? repetă Suomi.

— Da, eu i-am dat harta lui Geno. Am furat-o din Arhiva Gânditoare. Nu este însă originalul și nu sunt însemnate pe ea toate locurilor secrete din Arx. Pe cea adevărată o are numai Von Zantar, răspunse repede madame.

— Înțeleg, chiar și așa însă ne va fi de folos. În orice caz, îmi pare rău pentru René. Vă temeți c-ar putea fi în pericol? întrebă Suomi strângând în mână bastonul alb.

— Poate, răspunse abia șoptit tânărul Hastor Venti.

— Verișoara ta îl cunoștea. Am observat că-l privea des, spuse Lupul Roșu.

— Dorathea e foarte serioasă. Nu cred să-și piardă timpul cu băieții. Este o Psiofă foarte bună și, ca să fiu sinceră, nu mi-a vorbit niciodată de René… aș vrea foarte mult ca Dorathea să fie aici. Dacă-i adevărat că are o oarecare simpatie pentru René… fetița finlandeză fu întreruptă de madame.

— Dorathea și René? întrebă uimită Margot.

— Da, doamnă, în timpul ciclului precedent am remarcat că schimbau priviri intense, adăugă Anoki.

— Dorathea este una dintre cele mai promițătoare Psiofe și știu c-ar fi prinsă într-o cercetare magică în Finlanda. Se va întoarce pentru ciclul următor și vouă, Anteilor, nu vă este permis s-o contactați telepatic sau telempatic. Este interzis prin Regulamentul RI-AM.8c și 8d, explică sever Înțeleapta franțuzoaică.

— Știu. N-aveți grijă, răspunse Suomi.

Madame Crikken își aranjă pălărioara, își atinse ciudații ochelari de argint și, tușind încetișor, vorbi din nou:

— *Bien*! Acum că știți cum stau lucrurile și ați descoperit UffioServo, existența Timpantuburilor și a Scantopiilor, trebuie să vă angajați să păstrați secretul. Singura modalitate pentru a-l garanta e ca eu să vă dau Cuvântul-Stavilă, același pe care îl cunoaște și Geno. Astfel, nimeni nu vă va putea citi gândurile.

Sapiens deschise sertarele hexagonale, luă bagheta de bambus, clepsidra dublă și iarba Arborea Pervinca. Cu aceste obiecte în mână, se așeză pe o pernă, în timp ce fumul roșu ieșea din al treisprezecelea sertar învăluind încăperea. Totul era gata.

Procedura dură mult și prima care se supuse experienței fu Suomi. Îi era frică, dar Geno îi mângâia mâinile încurajând-o că totul va fi bine. Și așa a fost. Fetița finlandeză trecu cu bine proba cu bagheta, iar, când își reveni din starea de transă, se simți puțin amețită, chiar dacă își dădu seama imediat că era mai puternică mental datorită Cuvântului-Stavilă.

— Ce-ai văzut? întrebă imediat Margot.

— Multe scene minunate din țara mea. Castelul din gheață, și pe părinții mei care râdeau fericiți. Apoi, imaginea a dispărut și am văzut o încăpere mare cu o orgă dezacordată. Mai erau și alți copii și doctorul Nas Bendatov care era foarte supărat, povesti extaziată Suomi.

— E Megasuflul! o întrerupse Sapiens.

— Megasuflu, repetă Geno înveselit.

— E auditoriul din Arx, răspunse prompt Anoki.

— Și pe urmă ce ai mai văzut? iscodi madame.

— Un șoim. Un șoim foarte frumos, cu aripi aurite. Zbura pe cer în Valea Gândurilor, și, în timp ce fetița sfârșea de vorbit, Geno o privi pe Margot.

— Șoimul! Iată, l-am văzut de-adevăratelea! exclamă băiețelul.

— Da, știu. Am primit Vorbmingea ta, confirmă bătrâna franțuzoaică.

Lupul Roșu rămase tăcut, se gândea la această coincidență ciudată – asta și pentru că în cultura sa șoimul avea o mare importanță. Strânse talismanul în mână și își făcu o scurtă rugăciune sioux. Madame era curioasă să afle cum de văzuse Suomi același șoim în timpul probei Cuvântului-Stavilă. Acel șoim era, desigur, reprezentarea viitorului. Însă până și foarte înaltele înzestrări medianice ale doamnei Crikken nu reușeau să dezvăluie misterul păsării aurite.

Încăperea era înecată în fum roșu, iar bătrâna doamnă nu mai pierdu timpul. Era rândul lui Anoki Kerioki. Mândru și curajos, acceptă pentru binele lui Geno, își scoase arcul și săgețile și se așeză față în față cu Margot. Procedura se desfășură bine

câteva minute, dar, pe urmă, se întâmplă ceva de necrezut. Nu se trezea. Nici măcar iarba Arborea Pervinca nu reuși să îl scoale. Margot era la capătul puterilor, transpirată leoarcă, iar bagheta nu-i transmitea nimic bun. Clepsidra se sparse dintr-odată, iar praful de aur se împrăștie pe perne. O forță obscură eliberată de mintea lui Anoki respinsese fluxul mental al Înțeleptei.

Geno și Suomi erau foarte agitați; corpul fetiței, în întunericul său veșnic, începu să se clatine, ca și cum s-ar fi pierdut orice formă de echilibru, așteptând ca Sapiens franțuzoaică să găsească modalitatea de a-l readuce la realitate pe prietenul indian.

Făcându-și loc în fumul roșu, madame Crikken deschise cel de-al doisprezecelea sertar de unde luă o plăcuță de marmură subțire. O așeză pe pieptul lui Anoki și își ridică brațele spre tavan. Mâinile îi deveniră transparente. Suomi nu înțelegea ce se întâmpla, dar își înfrână curiozitatea și nu întrebă nimic.

Plăcuța de marmură se ridică pe neașteptate de pe corpul Lupului Roșu și ajunse până la mâinile transparente ale doamnei. Femeia deschise gura și scoase un șuier ușor, asemănător unui fluierat gâtuit. Apoi clătină din cap.

— Nimic. Acest băiat este pierdut în lumea meditației. Cuvântul-Stavilă i-a luat cunoștința.

Tânărul Hastor Venti se apropie, apucă plăcuța și o privi pe Margot.

— La ce folosește? E posibil să nu se poată face nimic pentru a-l trezi?

— Această plăcuță absoarbe energiile negative, se numește Placă Absorbantă. Dar cu Anoki nu funcționează.

Pe când Margot explica, din urechile indianului ieși fum. Un abur de culoare gălbuie care înghiți fumul roșu. Pe neașteptate, corpul lui Anoki se ridică de pe podea și se înălță ca atras de tavan.

— Levitație! exclamă uluită Sapiens.

Geno încercă să îl prindă pe Anoki de pantaloni pentru a-l trage în jos, dar madame Crikken îl opri.

— Nu-l atinge. E periculos.

Lupul Roșu stătea acolo, în mijlocul UffioServo, cam la doi metri înălțime de podea. Corpul îi era rigid, iar în jurul lui pluteau fum și abur galben.

Suomi făcu vreo câțiva pași înainte și se împiedică de o pernă, Napoleon suflă ca un tigru, iar fetița se opri. Era înspăimântată și începu să plângă.

— *Silence*! Taci. Anoki are nevoie de liniște. Trebuie să așteptăm doar să-și regăsească echilibrul corect al energiilor mentale, spuse categorică doamna Crikken, împreunându-și mâinile ca pentru rugăciune.

Geno se simți pierdut.

— Păi… poate muri?

— *Oui.* Da. Sau se poate trezi peste zile sau chiar ani, răspunse cu un fir de voce Înțeleapta.

— Dumneavoastră, doamnă Crikken, nu sunteți chiar așa de pricepută precât credeam eu, afirmă tânărul Hastor Venti.

— Nu fi obraznic! Acum ieșiți amândoi. Dacă nu vă vor găsi, vor intra la bănuieli. Eu rămân aici. Trebuie să aveți încredere în mine! E un ordin! Vocea i se schimbase, nu mai era dulce și suavă, ci, din contră, stridentă și ascuțită. Dacă nu v-ați gândit încă, aflați că acum toți Sapientes, Psiofii și Anteii îl vor căuta pe Anoki. Asta va fi o problemă și Von Zantar, desigur, va dori să știe unde este Anteul de Nivel Trei, adăugă pe ton îngrijorat madame Crikken.

— Și atunci? Ce facem? întrebară cei doi copii.

— Nimic. Dacă încearcă să intre cineva în mintea voastră, acționați Cuvântul-Stavilă. Acum plecați. Când voi ieși, am să împrăștii mult Stejar-Știe, praful negru care șterge orice urmă a trecerii, răspunse Înțeleapta ațintindu-și privirea asupra corpului suspendat al indianului.

Era evident că Margot se afla în dificultate, dar nici Geno, nici Suomi nu puteau schimba cu nimic lucrurile. Ieșiră în grabă din UffioServo și se îndreptară repede spre scările ce duceau la parter.

Trecuse puțin de șapte seara, și un grup de Psiofi abia ieșiseră de la proba de Fandofie ținută de Ranja Mohaddina. Două mediumuri erau oarecum contrariate, spuseseră minciuni și urechile le crescuseră ca de elefant.

Sapiens arabă, care nu le luă deloc în seamă pe cele două mediumuri, vorbi cu oarecare vehemență cu Eulalia Strabikasios, care continua să clipească nervos.

— Am trimis două Vorbmingi și trei mesaje telepatice către Margot, dar nu răspunde. Curând va trebui să servesc cina și nu mă voi putea descurca singură, zise Ranja.

— Și eu i-am trimis doamnei Crikken o Vorbminge. Trebuie să-i vorbesc, dar nu mi-a răspuns, spuse Sapiens grecoaică închizându-și mai întâi ochiul drept și apoi pe cel stâng.

Suomi și Geno înțeleseră din zbor că în scurt timp Margot ar fi avut probleme dacă nu apărea.

Agata Woicik se apropie cu un aer de superioritate de Suomi și îi lovi bastonul cu piciorul, făcându-l să cadă pe jos.

— Fii atentă unde-ți pui bățul acesta alb. Lumea se poate împiedica.

Finlandeza nu răspunse. Geno își băgă mâna în buzunar și, atingând Cercurile Sofiei, fixă bastonul și îl ridică cu gândul.

— Se spune că sunt bun în telecineză și iată aici proba. Cine are ochi poate să fie atent la ceea ce vede.

Agata făcu un gest disprețuitor și, în loc de orice alt răspuns, ținti din ochi bastonul, care se învârti în mijlocul camerei căzând la picioarele lui Nas Bendatov.

— Antei, ce faceți? Nu vă aflați în Camera Rotundă, unde vă puteți juca! spuse bătrânul medic încrețindu-și fruntea.

Bob Lippman și Yudi Oda se apropiară de Agata și, împreună, se îndreptară râzând prostește spre camerele lor.

— Ține. Ai grijă de bastonul tău, spuse medicul înapoindu-i bastonul lui Suomi.

— Mulțumesc, de obicei sunt atentă, răspunse încurcată tânăra Antee.

Din fundul coridorului se auziră lătrături – era Oscar. Cățelul, urmat cu greu de Otto și Ofelia, se duseră drept la Geno și, cu limba scoasă, așteptă mângâieri. Tânărul Hastor Venti știa bine că nu-l putea atinge și, într-adevăr, după nici două secunde, de după colț apăru vicleana miss O'Connor.

— Doctore Bendatov, pe unde o fi madame Crikken, întrebă cam plictisită Sapiens irlandeză.

— N-am nici cea mai vagă idee. Abia am terminat probele de Salutria și, sincer să fiu, n-am văzut-o pe Margot, răspunse calm doctorul din Arx.

Geno o trase pe Suomi după el către camere și cățelul țopăi în urma lor.

— Oscar, vino aici! ordonă miss O'Connor.

Câinele însă lătră și, alergând caraghios, ajunse lângă picioarele băiatului. Atunci, Ofelia mări pasul și, exprimând din ochi numai îngăduință pentru neastâmpărul puiului său, îl privi pe Geno care zâmbea înveselit. Dând calm din coadă, cei trei câini se îndreptară spre ieșire în urma unduitoarei rochii a irlandezei.

La 21:00 punct sună Sucfluierul.

Geno așteptă răbdător să sosească cina, care fu adusă de Ranja. Bătu la ușa camerei cu numărul 5 și, când Geno deschise, o văzu foarte grăbită.

— În seara aceasta nu vă dă o mână de ajutor madame? întrebă curios Geno care aștepta vești noi.

— Ba da, da, a sosit de câteva minute. Margot duce mâncarea Psiofilor, răspunse Ranja închizând ușa în urma ei.

Tânărul Hastor Venti se mai liniști și gândi că doamna Crikken cu siguranță rezolvase și problema lui Anoki.

Nu era însă așa.

După ce devoră într-o clipă felurile suculente și energizante ale Bucătăriei Metafizice, cu o foame de lup, băiatul abia aștepta să se culce. Ziua fusese cu adevărat grea! Se trânti în pat și adormi buștean, gândindu-se la Lupul Roșu, la René, la părinții săi și la misteriosul șoim.

•

A doua zi dimineață, vestea dispariției lui Anoki făcuse deja înconjurul Fortăreței.

Von Zantar era peste măsură de înfuriat, Regulamentul (RI-AM.6a) vorbea clar: „Niciun Anteu nu poate părăsi Arx înaintea terminării Intercantului”. Pendulul Uscat nu înregistrase însă ieșirea lui Anoki și în camera lui, la numărul 2, totul era pus în ordine. Salopeta de Lac pentru a înota cu Subcandi era agățată în cui, de asemenea șaua și frâiele pentru a călări Hipovoli. Indianul parcă ar fi dispărut în neant.

Dacă Pendulul Uscat nu înregistrase ora de ieșire însemna că Anteul de Nivel Trei trebuia negreșit să se găsească în interiorul fortăreței. Unde însă, nu știa nimeni.

Nu mai dispăruse nimeni din Arx niciodată, și asta dădu alarma nu numai printre Psiofii prezenți, dar și în rândul celor care începeau să vină de departe.

Experimentele și probele de Magipsie continuară pentru că nu se putea întrerupe desfășurarea activităților mentale, dar aerul în jur era greu de griji și tensiune.

Din ordinul lui Von Zantar fu organizată o reuniune a celor Șapte Înțelepți, în Camera de Primire. Împreună, capacitățile lor magipsihice reunite ar fi trebuit să ducă la găsirea lui Anoki.

De fapt, Summus Sapiens, în cârdășie cu miss O'Connor, voia s-o învinuiască pe madame Crikken, demonstrând că îl făcuse pe indian să dispară pentru a crea dezordine în Arx. Dacă ar fi fost pusă sub acuzare, Înțeleapta nu l-ar mai fi putut ajuta pe Geno să-i caute pe Corina și Pier Hastor Venti, lăsându-l astfel pradă și victimă a nebuneștilor experimente privind efectele ClonaFort-ului. Ar fi fost complicat să pună în practică această strategie pentru că atât Von Zantar, cât și miss O'Connor nu știau dacă se puteau sprijini pe ajutorul celorlalți Înțelepți și, de aceea, Summus pusese în funcțiune toate Scantopiile și Timpantuburile, fără însă a reuși să descopere ceva interesant în discuțiile oaspeților din Arx.

Singurul lucru descoperit prin intermediul tehnicii de Telempie a Înțeleptei irlandeze era faptul că Anoki intrase în Camera Rotundă împreună cu Geno.

•

Situația era încurcată și mii de amănunte, și mii de cuvinte spuse la întâmplare riscau să distrugă raporturile din interiorul comunității din *Vallée des Pensées.*

Întâlnirea reprezenta deci un moment important. Von Zantar și devotata lui Butterfly trebuiau să o învinuiască pe bătrâna franțuzoaică în cuvinte grele și convingătoare.

Parfumul de tămâie era foarte puternic, mai mult de două sute de lumânări erau aprinse și luminau neliniștitoarea Cameră de Primire.

În picioare în fața vasului cu tăciuni încinși, se afla Von Zantar și, trecându-și mâinile prin părul alb și negru, le ceru înțelepților să se concentreze și să-și unească energiile mentale pentru a descoperi locul unde se afla Anoki Kerioki. Toți închiseră ochii și începură să respire adânc emițând un sunet colectiv profund și prelungit. După câteva secunde, Înțelepții intrară într-o transă medianică. Picioarele lui Nabir Kambil se ridicară de la podea și omul se înălță precum un fus, mai mult de un metru. Corpul său se răsuci încet luând o poziție orizontală: cu capul către perete

și picioarele îndreptate spre centrul camerei. Urmară Ranja Mohaddina, Nas Bendatov, Eulalia Strabikasios, Pilo Magic Brocca și miss Butterfly. Înainte de a-și începe levitația, madame Margot Crikken activă Cuvântul-Stavilă, intră în meditație și își urmă colegii care pluteau în centrul încăperii. Ultimul care se ridică fu Von Zantar.

Contactul medianic și fizic între cei șapte Sapientes se făcu prin intermediul picioarelor. Inele transparente de energie fluidă le legau picioarele precum un lanț. Cufundați în meditație, experții din Arx stăteau nemișcați în aer cu brațele de-a lungul corpului și cu picioarele ușor îndepărtate, formând astfel un cerc. Numai cu vârful picioarelor își atingeau vecinul, eliberând astfel energie fluidă.

Yatto, cu ochii dați peste cap, vorbi încetișor:

— Energie și gânduri să circule libere. Orice urmă sau semn va fi folosit pentru găsirea Anteului Anoki Kerioki.

O pală ușoară de vânt mângâie fețele și hainele Înțelepților, dar o tensiune eliberată pe neașteptate de Von Zantar rupse lanțul medianic. Summus coborî repede și, rămânând în picioare, urlă:

— Madame Crikken, spuneți adevărul: ați pus la cale dispariția lui Anoki Kerioki pentru a crea dezordine și pentru a-mi lua locul! Este adevărat!

Ranja Mohaddina își pierdu echilibrul și căzu la mică distanță de vasul cu jăratic.

O urmări uluită pe marea expertă în Bucătărie Metafizică, încă suspendată în aer.

Miss O’Connor și Magic Brocca schimbară priviri cu înțeles și coborâră cu repeziciune alăturându-se lui Von Zantar. Chiar dacă nu cunoștea planul diabolic, Maestrul de Ceremonii înțelese că trebuia să intre în acest joc. Nas Bendatov și Nabir Kambil își mișcară înspăimântați brațele și căzură pe podea ca două pietroaie. Numai Eulalia Strabikasios emise un lung și mirat: „Ohhh”… și coborî încetișor, dându-și ochii peste cap.

Margot zbură la dreapta și la stânga, apoi, cu un gest rapid, își desfăcu brațele și ajunse deasupra unui scaun. Ținându-și pălărioara de argint cusută cu fire de aramă, îl privi sever pe Von Zantar și răspunse sec:

— Nu vă permit aceste insinuări! Nu există dovezi.

Înțelepții o priviră înmărmuriți pe bătrâna franțuzoaică și încercară să priceapă ce ar fi putut să descopere Summus în acel scurt moment de meditație. Von Zantar își ridică brațele în sus și mâinile lui începură să tremure din ce în ce mai mult.

Energia declanșată eliberă un fulger care o lovi din plin în piept pe bătrâna franțuzoaică, făcând-o să se clatine.

Madame privi fix vasul și, folosind la perfecție tehnica de Telecineză, ridică o mână de tăciuni aprinși și îi aruncă spre perfidul Summus neamț care se dădu deoparte repede, ferindu-se astfel să fie ars.

Nabir Kambil își încrucișă brațele și, mijindu-și ochii, spuse:

— Liniștiți-vă. Să ne recuperăm energiile. Trebuie să înțelegem.

— Nu-i nimic de înțeles. Totul este foarte clar, adăugă miss O'Connor, apropiindu-se câțiva pași de Margot. Ea vrea să distrugă Arx Mentis. Ea dorea locul lui Yatto Von Zantar, fiind eleva preferată a lui Riccardo Del Pigio Ferro. De aceea a făcut în așa fel încât Anoki să dispară. Este o stratagemă a ei. A încălcat regulile: RI-AM.2 și RI- M.4. Trebuie să fie expulzată pe viață!

Nas Bendatov își întoarse privirile către foc și, înclinându-și ușor capul către dreapta, îi ordonă să se stingă:

— *Niet*, *niet.* Nu, vă rog, nu acesta-i procedeul corect, spuse el supărat.

Von Zantar deschise gura arătându-și oribilii dinți de aur.

— Madame Crikken, eu văd în viitor mai bine decât oricare altul. Am puteri imense, o știți bine. Am înțeles totul. A venit vremea ca dumneata să fii excomunicată din Arx!

— Nu voi pleca niciodată de aici. Trebuie să mă omorâți pentru a mă elimina, răspunse bătrâna ducându-și mâinile la piept.

— Acum gata, exagerați, strigă Ranja Mohaddina care o îmbrățișă pe Margot în semn de apărare.

— Ce dovezi aveți pentru a o acuza pe Înțeleapta franțuzoaică? Eu nu am avut această impresie, iar puterile mele nu-s de colo. Sau poate ne ascundeți ceva? replica scurtă, dar hotărâtă a lui Nabir Kambil îl prinse pe picior greșit pe Summus.

— Mintea mea i-a văzut trădarea. Și nu greșesc, adăugă Von Zantar.

— Da, și eu am simțit o energie falsă și negativă din partea corpului doamnei Crikken, spuse imediat după aceea miss O'Connor, surâzând ca o scorpie.

Unul după altul, Înțelepții încercară să intre în mintea doamnei Crikken pentru a vedea dacă spunea adevărul, însă orice încercare le fu respinsă cu violență de Cuvântul-Stavilă.

— Nu încercați să-mi pătrundeți gândurile. Nu vă permit! Sunt cea mai în vârstă aici și merit respect! răspunse pe dată femeia ridicând în aer toate pernele și reaprinzând focul în vas.

Nabir Kambil vorbi încă o dată:

— Pentru a expulza pe cineva dintre noi din Arx este nevoie ca vina să fie clar dovedită. Știți bine că exilarea înseamnă a trăi în lume fără nicio putere magipsihică. O tragedie pentru cine este un Sapiens.

Și Nas Bendatov încuviință și, după el, aprobară dând din cap Ranja și Eulalia care, de nervi, își mări viteza clipitului.

— Aveți dreptate, preciză Von Zantar, care cu siguranță nu voia să și-i facă dușmani pe Înțelepți, atunci vă propun ca fiecare dintre noi să-l caute pe cont propriu pe Anoki și să cerceteze prin exerciții și meditație dacă Margot este vinovată sau nu. Aștept un răspuns de la voi peste o săptămână.

Toți își dădură acordul printr-o înclinare a capului. Numai bătrâna franțuzoaică rămase cu capul sus:

— Foarte bine. Vă stau la dispoziție în totalitate, și, spunând acestea, se îndreptă spre micul pod mobil, însă, pe neașteptate, se auzi un foșnet ciudat.

Asemenea unei dâre luminoase, Înțelepții văzură o bătaie de aripi care traversă încăperea: era șoimul. Splendid și parcă de aur, deschise pliscul și scoase din gâtlej un sunet ascuțit, după care se așeză pe umărul stâng al lui Von Zantar.

Mare le fu tuturor surpriza, dar madame Crikken își simți inima în gât și murmură:

— Șoimul… așadar, este adevărat…

Cu un aer satisfăcut, Summus Sapiens făcu șoimul să-i sară pe pumn și îl arătă tuturor.

— Vi-l prezint pe ROI, Regele aurit. Este șoimul meu, un minunat exemplar de Gerfalke, șoim de vânătoare. Îl dresez de ceva timp.

Pasărea își desfăcu aripile, înfățișându-se în toată splendoarea sa. Înțelepții aplaudară, niciodată nu mai văzuseră un șoim cu aripile de culoarea aurului.

Madame Crikken se simți lipsită de puteri și repetă de mai multe ori:

— *Faucon, faucon,* cu siguranță este o creatură născocită din experiențele lui nebunești.

Cu greutate, traversă podul mobil, dar, înainte de a ajunge de cealaltă parte, se răsuci să admire acea pasăre extraordinară și își dădu seama ca pe gheara stângă purta un inel identic cu cel al lui Von Zantar. Își lăsă capul în jos și se îndreptă gânditoare către camera sa, pentru a se odihni. Margot înțelese că șoimul reprezenta ceva important, și nu numai pentru viitorul lui Geno.

Pe când bătrâna franțuzoaică se îndepărta cu pas încet, Von Zantar se așeză pe fotoliul său din catifea roșie și, ținând șoimul la vedere, se adresă Înțelepților:

— Madame Crikken este un pericol pentru noi toți. Nu mai respectă regulile. Acum plecați, dați-vă silința la căutarea lui Anoki și cereți ajutor Psiofilor și chiar și copiilor. Dar nu vă încredeți în Geno Hastor Venti, este un Anteu cu puteri nebănuite și cred că știți deja cu toții ce a făcut în timpul probelor cu miss O'Connor. De el mă voi ocupa eu. În ceea ce o privește pe bătrâna franțuzoaică, știți bine la ce complicate exerciții mentale trebuie s-o supuneți. Mă încred orbește în voi.

Butterfly îl privi cu admirație pe Summus și își frecă mâinile.

— Perfect! Și complimente pentru magnificul șoim de vânătoare.

Magic Brocca își mângâie medalionul de la piept și rânji sardonic. Ceilalți rămaseră neîncrezători. Nabir Kambil se apropie de Von Zantar și, cu o voce foarte liniștită, spuse:

— Mă așteptam ca la această reuniune să participe și René. Știu bine că este un băiat cu calități mentale de excepție. Cum de nu ne ajută să-l găsim pe Anoki?

Miss O'Connor se făcu pe dată vineție și începu să tușească nervos, într-atât încât Maestrul de Ceremonii îi oferi imediat un pahar cu apă proaspătă.

— René? Nu, el meditează în camera mea și cred că va rămâne îndelung acolo. Nu-i purtați de grijă, răspunse sigur de sine Summus Sapiens, ascunzându-și perfect stinghereala.

Numai Ranja Mohaddina, expertă la rândul ei în Fandonfie ca și doamna Crikken, își încreți fruntea, ascultând cuvintele neamțului. Vibrațiile ce apăruseră în aer nu prea păreau în regulă. Mințea Summus? Ranja nu spuse nimic pentru a nu crea alte neînțelegeri și se hotărî să cerceteze cu tact și discreție.

— Atunci, pot sta liniștit și pentru Subcandi. De obicei, René face lungi scufundări și, când se întoarce, biata lebădă este sfârșită, astfel încât două zile nu mai poate fi folosită, spuse pe un ton ironic Nas Bendatov, care voia să mai descarce atmosfera.

Yatto Von Zantar îl liniști și, ridicându-se din fotoliu, lăsă șoimul să zboare de-a lungul pereților. Acesta se așeză deasupra barei ce susținea draperia de catifea neagră.

Înțelepții se retraseră unul câte unul, iar expresia feței lor exprima mirare și perplexitate. Cu Von Zantar rămase numai Pilo Magic Brocca.

— Dragă Maestre, amintește-ți să repari cât mai repede Zburătorii, vreau ca totul să funcționeze perfect. Chiar dacă lipsește Anoki, tânărul Bob Lippman trebuie să-și dea proba de Contra Unico, ordonă Summus.

— O voi face negreșit. În plus, îi voi spune domnișoarei O’Connor să controleze curenții de aer de la ferestre. Totul va merge ca pe roate, răspunse Pilo îndreptându-se către podul mobil.

Von Zantar trase maneta, ridică podul pentru a nu mai fi deranjat, și rămase cu privirea ațintită asupra focului din vas. De sus, șoimul își privea stăpânul fără să își miște nicio pană.

• Capitolul nouă •

Fuga Doamnei Crikken

Totul fremăta în Arx. Pendulul Uscat continua să semnaleze intrarea și ieșirea Psiofilor. Vestea dispariției lui Anoki Kerioki răvășise liniștea și meticuloasa viață meditativă, dar, după ce se împrăștie zvonul că toată vina era a bătrânei Înțelepte franțuzoaice, evenimentele se complicară în continuare. Foarte mulți alchimiști, mediumuri, șamani și vrăjitori nu puteau să creadă că femeia îl făcuse pe Lupul Roșu să dispară numai pentru a crea dezordine și pentru a-i lua locul lui Von Zantar.

O parte dintre Psiofi aveau un dubiu, pentru că urmau cu sfințenie ceea ce decidea Summus german. Noile tehnici de studiu despre fantasme și ectoplasme pe care le introdusese de câțiva ani Von Zantar îi interesau într-atât pe unii dintre ei care se ocupau de materiile magipshice, încât n-ar fi pus niciodată la îndoială puterile marelui maestru.

Cu toate că încărcătura nervoasă era foarte mare, Sapientes continuară să își desfășoare în camerele lor probele și experimentele, după program, deși cu oarecare dificultăți de concentrare.

Bob Lippman, antipaticul american de Nivel Trei, stătea comod în Camera Rotundă și se juca cu o baghetă de metal rotind-o în fața lui numai cu ajutorul respirației.

— Cred că ești mulțumit că la Contra Unico nu vei avea rivali. Anoki nu mai este o problemă, spuse rânjind răutăcioasa Agata Woicik.

— Da, sunt mulțumit. Nu îmi este frică de Contra Unico. Voi lua cu brio proba cu Zburătorul, răspunse Bob îndreptându-și umerii.

— Și despre bătrână ce credeți? întrebă Yudi Oda așezându-se alături de Agata.

— Vinovată! Ea a făcut așa încât să dispară Lupul Roșu! spuseră în cor ceilalți doi, întorcându-și policele în jos, în semn de condamnare.

— Da, și dacă bătrâna va fi izgonită, nici prostul ăla de italian nu va mai putea face pe nebunul. După părerea mea, madame Crikken l-a învățat tehnici rafinate care să-i mărească toate capacitățile mentale, continuă Anteul japonez.

— Ce te face să crezi asta? întrebă cu îndoială fetița poloneză.

— În prima zi când am sosit în Arx nu știa chiar nimic, părea abia ieșit dintr-un ou de Paști, explică Yudi Oda amuzându-i pe ceilalți doi.

În clipa aceea, în Camera Rotundă intră Suomi Liekko. Înaintă hotărâtă, ajutându-se cu obișnuitu-i baston alb.

— Este cineva aici? Simt mai mult de o respirație, spuse după câțiva pași.

— Fantome și monștri care nu așteaptă altceva decât să mănânce carne proaspătă finlandeză, răspunse Agata cu voce înveninată.

— Ah, tu ești... deci presupun că se află aici și ceilalți doi prieteni simpatici! exclamă Suomi oprindu-se lângă fântână.

— Lipsește genialul tău prieten. Pune la cale vreo nefăcută de-a lui, spuse Bob Lippman curățindu-și cu un deget urechea stângă.

— Nuuuu! Hastor Venti va fi fiind pe urmele lui Anoki, și-l va găsi. Geno este ca un câine de vânătoare. Nu-i așa, Suomi? adăugă Yudi Oda mângâindu-și bărbia.

Fetița finlandeză nu se simți în largul ei și rosti în sinea sa: „Cum Imperio Esse”, activând astfel Cuvântul-Stavilă. Se temea că Anteii ar fi putut să-i citească gândurile și să descopere adevărul despre Lupul Roșu.

Agata își dădu seama că finlandeza își mărise puterea energiei corporale și, privindu-și prietenii, le făcu semn să tacă.

Suomi se simți înconjurată și începu să-i fie frică. În spatele ei sosi cu viteză o Vorbminge care trecu de ea, oprindu-se în fața lui Bob. Americanul luă foaia, citi în grabă, trimise înapoi Vorbmingea și plecă fără să salute pe nimeni. În ușă îl întâlni pe Geno și îl lovi cu umărul.

— Suomi, vino cu mine, zise Hastor Venti luând-o pe fetiță de braț.

— Drăguță pereche, nu-i așa? El, tâmpit și ea, oarbă, zise Agata cu voce tare.

Geno simți sângele clocotindu-i și binecunoscuta vâjâială în urechi și, fără a se întoarce, reuși să oprească apa din fântână,

care rămase ca și congelată. Yudi Oda încercă să ridice cu privirea creioanele și tocurile ce se aflau pe masă, pentru a le proiecta către Geno ca și cum ar fi fost tot atâtea gloanțe, dar Suomi, care simțea orice mișcare, ridică mâna stângă desfăcându-și pe cât putea degetele și opri astfel într-o clipă acțiunea japonezului.

Agata rămase cu gura căscată. Respirând adânc, încercă să intre în mintea lui Hastor Venti, dar fu imediat buimăcită de un refuz energetic sec.

Apa din fântână reîncepu să curgă și, ca o masă gelatinoasă, căzu în capul fetiței poloneze, care începu să țipe.

— Bine Suomi, aici nu mai este nevoie de noi, putem pleca, încheie mulțumit Anteul italian.

Yudi încercă să-și șteargă prietena, care jura răzbunare.

Toaca Tremurătoare bătu de cincisprezece ori. Agata, încă udă leoarcă, se îndreptă către Aula Hipnozei, la Eulalia Strabikasios, pentru a urma probele de Retrocunoaștere, materie importantă care permitea să îți întărești capacitățile de a revedea trecutul prin conectare la memoria universală. Yudi, care, asemenea lui Geno și Suomi, era de Nivel Întâi nu o putea încă studia, rămase așezat pe marginea fântânii.

— Unde mergem? îl întrebă Suomi pe prietenul Geno.

— La Controfizica, în Aula Sublimei Hrane. Sper s-o găsim pe madame Crikken, răspunse băiatul.

Când ajunseră, văzură că grupul de Psiofi stătea liniștit de vorbă cu Ranja Mohaddina. Subiectul era același: acuzațiile aduse lui Margot. Înțeleapta arabă nu dădu însă prea multe explicații și își începu proba.

— Gustați diferitele mâncăruri și băuturi pe care le-am preparat pe masa rotundă. Imediat ce unul dintre voi va simți mâncărimi pe piele sau i se vor umfla urechile, sau va avea alergie, voi interveni pe dată cu antidotul. Controfizica este o materie foarte utilă.

Se așeză apoi pe o laviță și așteptă.

Unii Psiofi luară sandviciuri cu Salam de Diogene și Alune Intelectuale, Suomi gustă o lingură de Cremă Socratică și, în mai puțin de două secunde, își simți limba în flăcări. Ranja îi dădu Apă Grecească și îi explică fetei că, pentru moment, era alergică la acest aliment pentru că sufletul ei voia să găsească răspuns la toate întrebările.

— Draga mea Suomi Liekko, nu poți afla originea tuturor lucrurilor. Relaxează-te și așteaptă ca un nou ciclu de experiențe să te maturizeze. Adevărul se ascunde în căutare. Înainte de Intercanto nu vei mai putea mânca Cremă Socratică. Te sfătuiesc să o încerci peste o lună.

Explicația îl zăpăci pe Geno, care tocmai bea cu lăcomie dintr-o ciudată băutură de culoare verde-închis. Părea mentă, dar era, de fapt, Aporie Parmenidică. Băiatul își simți stomacul întors pe dos și își văzu burta umflându-se ca un balon.

— Dar… ce mi se întâmplă? urlă el agitat.

Ranja zâmbi și, punându-și mâinile pe burta lui Geno, declanșă astfel o căldură puternică prin care îl dezumflă.

— Ești dezorientat. Crezi că ai înțeles miezul fundamental al tuturor lucrurilor, dar în același timp pierzi din vedere transformarea lor.

— Cum adică? Îmi explici mai pe larg, te rog, ceru tânărul Anteu, impresionat de explicație.

Toți Psiofii se așezară să asculte.

Ranja mângâie buclele lui Geno și vorbi:

— De obicei, de Aporia Parmenidică se ocupă Margot, dar îți pot spune că, dacă această apă verde te umflă, aceasta înseamnă că în tine există o mare certitudine care nu-și găsește drumul. Nu vezi cum se transformă lucrurile și, ca atare, nu poți găsi ceea ce cauți.

Geno rămase înmărmurit gândindu-se la aceste cuvinte.

— Contrafizica este necesară pentru a înțelege prin intermediul alimentelor și băuturilor metafizice ceea ce ne strică echilibrul mental. Sunt sigură că-ți vei depăși problemele.

Ranja se ridică și se duse să prepare alte bunătăți, în timp ce Psiofii comentau scurta, dar înțeleapta sa lecție.

Suomi agită bastonul și Geno îl prinse.

— Tu ai înțeles?

— Poate, însă trebuie să mă mai gândesc, răspunse el mângâindu-și părul.

Și dacă problema era aceea de a înțelege transformarea lucrurilor pentru a le rezolva, când se auziră bătăi în ușa aulei totul deveni imediat și mai nelămurit și înfricoșător.

Ranja deschise repede și se trezi cu două Vorbmingi. Una era pentru ea, iar cealaltă își continuă cursa către tânărul Hastor Venti.

Îndată ce Sapiens arabă citi mesajul, îi veni să leșine și reuși să spună numai: „A fugit!”, apoi se așeză pe jos strângând în mână foaia.

Geno tocmai se pregătea să-și citească mesajul când intră gâfâind Nas Bendatov, care strănută de trei ori la rând și zise:

— A folosit Bilocația Transversală fără permisiunea lui Von Zantar! A înnebunit!

Psiofii se priviră fără grai și înțeleseră din zbor că era vorba despre madame Crikken.

Hastor Venti citi grăbit mesajul:

> *Nu te-am părăsit. În camera ta vei găsi ceai T.S. și două kilograme de biscuiți F.N. Citește Regulamentul și apără-ți gândurile. Fii alături de Suomi și nu avea teamă.*
>
> *Madame Crikken.*

Geno o luă de mână pe Suomi și o trase afară din sală. Fetița se opri.

— Stai, unde vrei să te duci?

— Trebuie să citim cu atenție Regulamentul ca să pricepem ce este Bilocația Transversală. Madame a fugit, răspunse nervos Anteul italian.

În Salonul cu Flamingi era o mare vânzoleală, Pilo Magic Brocca avea niște cearcăne mai întunecate decât de obicei și vorbea cu două Psiofe care purtau rochii lungi de vrăjitoare. Zeci de Vorbmingi se roteau încontinuu, trecând ca niște sfere înnebunite de la o cameră la alta, iar sunetele de carilon semănau cu un concert. Patru Psiofi șamani alergau spre Vorbele Răsucite, în timp ce Agata și Bob coborau scara din stânga împreună cu Eulalia Strabikasios care își întrerupsese proba de Retrocunoaștere. Sapiens grecoaică era extrem de nervoasă, iar ticul îi prinsese ambii ochi: închidea întâi unul, apoi pe celălalt, fără a reuși să-și controleze mișcările.

Când Geno și Suomi ajunseră în camera cu numărul 5, se așezară pe pat și rămaseră câteva minute în tăcere. Erau înspăimântați. Se simțeau pierduți fără madame. Mai ales Geno, care nu mai voia să-și continue experiența în Arx. Voia să se întoarcă la Clopotul de Jos.

Și-l închipui pe unchiul Flebo cu ochelarii lui mici pe nas, așteptându-l în bucătărie. Își aminti cu drag de fața largă a lui Nicosia și până și de figurile zâmbitoare ale antipaticilor fetițe din strada Rozmarinul Dulce. Băiatul închise ochii și și-i imagină pe toți cei din satul său cum ciocneau un pahar în noaptea de Anul Nou, în timp ce acolo, în Valea Gândurilor, nu era niciun brăduț împodobit și nici măcar o felie de cozonac. Nu, Arx nu era casa lui! Era mult mai bine să stai în vilișoara lui Flebo Moleculă cu grinzile putrezite și robinetele băii picurând.

Băgă mâinile în buzunare și scoase fotografiile părinților: inima i se frânse. Găsirea lor era imposibilă și riscul de a-și lăsa oasele pe acolo creștea din zi în zi. Și acum, fără Sapiens franțuzoaică, cine ar fi putut oare rezolva problema lui Anoki? Suspendat în UffioServo, acesta nu dădea niciun semn de viață. René avea să se mai arate? Avea oare să-l mai ajute înfruntându-l pe Yatto?

— Toți cei care încearcă să-mi dea o mână de ajutor fie își riscă viața, fie dispar. Înțelegi?! exclamă brusc Geno.

— Da, încep să-mi dau seama. Eu însă nu te voi lăsa singur, răspunse Suomi abia auzit.

Fetița atinse fotografiile cu mâinile pentru a încerca să perceapă emoțiile pe care le exprimau și, cu un aer surprins, zise:

— Aceste imagini vădesc multă bucurie. Pe când le-au făcut, mama și tatăl tău trebuie să fi fost foarte fericiți.

— Tot ce se poate. Eu nu-mi amintesc nimic, eram foarte mic, adăugă Geno.

— Aceasta este fotografia în care apari și tu? întrebă Suomi atingând poza ruptă.

— Nu, aici este numai tatăl meu. Fotografia este ruptă și nu-mi explic de ce, spuse băiatul.

— Ciudat, eram convinsă că simt prezența unui copil în această poză, zise Antea finlandeză devenind serioasă.

— Nu, nu! Senzațiile tale sunt greșite, eu sunt în cealaltă fotografie, aceea cu mama mea, preciză Hastor Venti.

Suomi nu reuși să râdă, fotografia ruptă îi transmisese ceva ciudat, dar nu vru să mai dea nicio explicație. Își îmbrățișă prietenul care, încurcat, se ridică de pe pat și, dregându-și vocea, începu să răsfoiască Regulamentul. Ajuns la RI-AM.5, citi

cu voce tare regulile 5e, 5f și 5g dedicate Bilocației închise și Bilocației Transversale.

> „5e – *Tehnicile de Bilocație Închisă și Bilocație Transversală se efectuează numai în Loggia Psiche*.
> 5f – *Bilocație Închisă – prezență simultană în două locuri diferite. Această tehnică nu poate fi folosită în Arx, ci numai în lumea exterioară și în cazuri excepționale* (...) *Este necesară activarea Roții Conice printr-o înaltă concentrare medianică. Permisiunea de a folosi Bilocația Închisă este acordată de Summus numai Înțelepților și Psiofilor selecționați. Anteii pot urmări probele numai cu aprobare.*
> 5g – *Bilocație Transversal*ă – *prezența unui Sapiens în lumea exterioară și integrarea lui. Părăsirea pe timp nedeterminat a Arx Mentis este permisă numai pentru executarea unor misiuni speciale printre oameni. Trebuie să intri în Marele O și să rămâi întins în echilibru între cei Trei Giganți, pietrele plate bogate în energie, care formează un triunghi magic. Permisiunea de a folosi Bilocația Transversală se dă rareori și doar în cazuri excepționale de către Summus Sapiens numai Înțelepților. Înțelepții care încalcă această regulă nu se mai pot întoarce în Arx pentru tot restul vieții lor.*"

— Nemaipomenit! Cine știe ce este Marele O și cum sunt alcătuite pietrele plate! exclamă Geno.

— Impresionant, într-adevăr. Nu cred să ajung vreodată o Sapiens, această tehnică e într-adevăr foarte complicată, zise Suomi.

— Însă cum a reușit oare madame să fugă folosind Bilocația Transversală fără permisiunea lui Von Zantar? Îmi amintesc că Margot îmi spusese că venise să mă ia de la Clopotul de Jos folosind această tehnică magipsihică sub îndrumarea lui Yatto.

Cuvintele lui Geno nu o lămuriră cu nimic pe fetiță, ba din contră.

— În Loggia Psiche este o parte dedicată numai Materializării și o alta Bilocației, însă noi nu am fost acolo niciodată. Putem

participa numai dacă îi cerem voie lui Von Zantar. RI-AM.5f explică bine acest lucru, afirmă Suomi.

— Și chiar nu mi se pare momentul potrivit să cerem această permisiune, adăugă Geno, bând o cană de ceai de Trandafir Severin.

Cei doi Antei știau bine că nu își puteau continua conversația pentru că neîndoielnic Timpantuburile erau activate.

Dintr-odată, Geno exclamă:

— Napoleon!

— Da, motanul doamnei! Pe unde o fi? se îngrijoră pe dată Suomi.

— Poate l-a luat cu ea. Nu cred să fi plecat și să-l fi lăsat aici singur. Cu siguranță, fuga ei este foarte ciudată, spuse Hastor Venti.

Iar cum intrase Margot pe ascuns în Loggia Psiche și cum activase Bilocația Transversală nu înțelegea nici măcar Von Zantar. Reușise probabil să coboare podul mobil, folosind Telecineza, dar cum reușise să activeze cei Trei Giganți, pietrele plate din interiorul construcției numite Marele O? Cele trei pietre enorme, care formau triunghiul magic, degajau o energie puternică și numai cine era în stare să modeleze și să controleze această forță își putea strămuta corpul în altă parte, și astfel putea să părăsească Arx fără să lase vreo urmă. Că madame Crikken ar fi putut avea această putere nu o știa nici măcar Von Zantar, care era înfuriat peste măsură. Ultima oară când Summus activase cu propriile puteri folosirea Bilocației Transversale fusese cu circa două luni în urmă, atunci când îi ceruse franțuzoaicei să se ducă în Clopotul de Jos pentru a-l aduce pe Geno în Arx.

În timpul transferului văzuse clar că madame avea o capacitate excepțională de a-și transforma corpul în energie pură, dar nu și-ar fi închipuit niciodată că într-o zi ar fi fost în stare să folosească această tehnică extrem de complicată.

Cei Trei Giganți erau calzi încă și flash-uri de lumină roșie pluteau în interiorul Marelui O, strania construcție de metal în formă de ou. Madame Crikken plecase așa, încălcând Regulamentul. Fugise lăsându-le tuturor bănuieli și incertitudini.

— Afurisită bătrână nebună, repeta încontinuu Summus Sapiens pipăindu-și inelul de aur.

Nimeni, de la 1555 până acum, nu fugise folosind Bilocația Transversală!

Von Zantar se așeză în centrul triunghiului format de cele trei mari pietre plate și începu să-și clatine capul la dreapta și la stânga, respirând din ce în ce mai ușor. Flash-urile de lumină alergau precum dâre înnebunite în interiorul Marelui O. Summus Sapiens folosea prima tehnică de Telempie pentru a descoperi cum reușise franțuzoaica să se transforme chiar și fără aprobarea lui.

Scena se materializă ca într-un film mut: madame Crikken era învăluită într-o lumină fluidă care îi trecea dincolo de mâini și de picioare. Apărură cei Trei Giganți, roșii ca focul, și întreaga construcție metalică deveni extraordinar de luminoasă și absorbi bucată cu bucată corpul bătrânei Sapiens. Ultima imagine o arăta pe bătrâna franțuzoaică la volanul mașinii ei de epocă.

Fruntea lui Von Zantar șiroia de sudoare și, extenuat de forța medianică uriașă, se ghemui venindu-și încet-încet în simțiri.

După ce se ridică în picioare, merse cocârjat afară din Marele O și, clătinându-se pe picioare, se îndreptă din Loggia Psiche către podul mobil. În momentul acela veni miss O’Connor.

— Yatto… ți-e rău? întrebă irlandeza cu obișnuita ei intimitate.

— Nu se va mai întoarce niciodată. A reușit să plece și nu știu încă dacă e bine sau rău, răspunse cu greu Summus neamț.

— Poate am scăpat definitiv de ea. Pe de altă parte, noi voiam s-o gonim! Acum putem să ne continuăm experimentele. Geno este în întregime al nostru. Nu mai are pe nimeni care să-l apere acum, explică Butterfly aplecându-se asupra lui Yatto.

— Chiar așa. Dar Anoki unde s-a evaporat? Nu putem spune tuturor celor care frecventează Arx că am pierdut un Anteu, zise Von Zantar mușcându-și buzele.

— *It’s true*. E adevărat. În plus, va fi greu să comunicăm familiei vestea dispariției lui, preciză miss O’Connor.

— Ursul Taciturn nu ne va crede și cu el nu se poate glumi. Voi folosi Sfericunda! adăugă serios germanul.

Guvernanta, înspăimântată, își duse o mână la inimă.

— Fii atent… știi că-i periculos.

În clipa aceea îi ajunse din urmă Maestrul de Ceremonii italian și Yatto încercă să își aranjeze ținuta pentru a nu-și da pe față adevărata îngrijorare.

— Situația devine din ce în ce mai grea, spuse Pilo Magic Brocca atingându-și nelipsitul medalion care îi atârna pe piept, trebuie să veniți să stați de vorbă cu Psiofii. Este o mare dezordine, iar în săli probele de Magipsie nu mai pot continua.

— Voi trimite tuturor mesaje telepatice și Vorbmingi. Mă retrag să meditez vreo două zile. Trebuie să-mi adun gândurile, spuse Von Zantar îndreptându-se către odaia sa.

O liniște întunecată împânzi cel de-al treilea etaj, în timp ce un calm neliniștitor străbătea camerele și aulele anunțând alte evenimente grave.

Șoimul cu aripile de aur plană ușor și se așeză pe micul pod mobil. Ochii săi mari și galbeni se fixară pe Guvernantă și pe Maestrul de Ceremonii, care își mutară înfricoșați privirile. Avea penele de pe gât înfoiate și ciocul deschis. Pilo făcu câțiva pași înapoi și Butterfly își înclină capul.

Nimic nu părea să mai poată fi controlat în Arx. Nici măcar zborul magnificului șoim de vânătoare. Fură necesare o sumedenie de mesaje telepatice din partea lui Von Zantar pentru a-i liniști pe Psiofi și zeci de Vorbmingi cu fraze ce invitau la calm contribuiră la reechilibrarea atmosferei, chiar dacă mulți mediumuri și senzitivi nu reușiră nici așa să-și termine experimentele în curs. Înainte de a folosi Sfericunda, Summus încercă de nenumărate ori să capteze cu ajutorul forței gândului destinația doamnei Crikken, dar semnalele erau contradictorii.

Unele dâre luminoase o arătau a fi în India, altele în China, altele în Spania și Franța. Nervos și supărat, Von Zantar își petrecu multe ore între meditație și exerciții magipsihice. Probele în aula Bilocației și în cea de Materializare fură oprite și foarte mulți Psiofi care cereau audiență fură respinși de către Maestrul de Ceremonii.

•

Zilele trecură cu încetineală, până când Von Zantar hotărî să folosească sfera pentru a vedea viitorul: așezat în fața măsuței antice de stejar, își puse mâinile pe scrin și îl deschise cu forța minții. Sfericunda era înfășurată într-o bucată de catifea violet-închis și, când Yatto o dezveli, în interiorul sferei de cristal se formară imediat mici fulgere de lumină albastră.

Summus se concentră, pupilele ochilor îi deveniră mai întâi roșii și apoi complet albe.

În interiorul Sfericundei se formă un câmp magnetic din care țâșniră scântei și fum. Apoi apăru o imagine neclară: madame Crikken era așezată cu picioarele încrucișate și vorbea cu cineva. Von Zantar nu reușea să vadă figura persoanei și, când își apăsă mâinile pe sferă, tot cristalul se coloră mai întâi în roșu și apoi complet în negru. Sfericunda vibră și o flacără galbenă îl înfricoșă pe Yatto, care își dezlipi mâinile de pe instrumentul magipsihic. O durere atroce în stomac îl făcu să se chircească și nu mai putu continua. Imaginea Înțeleptei dispăru, ca și cum viitorul nu voia să i se arate. Enervat și supărat, îngenunche în fața Sfericundei.

— Te voi distruge, bătrână blestemată! Cu prețul vieții o voi face! urlă el pradă unei furii de nestăpânit.

Cercetările cu privire la bătrâna franțuzoaică nu dădeau rezultate și, pe de altă parte, nu se știa nimic nici despre Anoki. Summus era la ananghie, dar mai avea și alte variante. Mai întâi, îl avea pe Geno: băiețelul era acum singur, în mâinile sale. Planul diabolic putea deci să continue.

În Arx nu se restabilise întru totul liniștea. Suomi și tânărul Hastor Venti se simțeau supravegheați, chiar dacă dispozițiile precise date de Summus fuseseră clare: miss O'Connor și Magic Brocca încercau să nu-i pună în încurcătură, mai ales pe Geno, pentru a nu crea alte tensiuni în timpul probelor.

Prima ședință de călărie a fetiței finlandeze pe Hipovol fu pozitivă: după ce își lăsă la pământ bastonul ei alb, Suomi înfruntă curajoasă calul înaripat și, condusă de Maestrul de Ceremonii, reuși să zboare mai mult de zece minute fără să-și piardă echilibrul. Încercă și Geno, în ciuda experienței lui anterioare nereușite, și rămase cu spatele drept și frâiele bine întinse pe Hipovolul care urca spre înălțimi. Era încântător să te întreci cu norii pe spinarea acelui animal minunat. Tânărul Hastor Venti își aminti cuvintele lui Anoki despre cât de mult îi plăcea să călărească pe întinderea nesfârșită a cerului. Gânduri și senzații, deziluzii și speranțe se amestecau în mintea lui Geno, care nu mai reușea să înțeleagă ce ar fi trebuit să facă și mai ales cum ar fi trebuit să găsească închisoarea secretă unde se aflau părinții lui. Fără Margot, totul părea greu și de neînțeles. Încă o dată, nepotul lui Flebo Moleculă decise să se lase în voia instinctului și a forței minții lui.

„Forța minții... cina în onoarea literei F o avea desigur o semnificație!” își repeta în timp ce aripile Hipovolului se mișcau ritmic.

Deasupra cupolelor aurite și ale turnurilor din Arx zburau în fază de meditație diverși Psiofi, care păreau că se leagănă fără griji pe Hipovoli. Adesea, Bob Lippman făcea acrobații și biciuia bietul cal negru forțându-l să înfrunte într-un galop rapid curenții de aer înghețat dinspre munții înzăpeziți. Până și proba pe Zburător în formă de corb îi ieși bine: Bob reuși să mențină viteza zmeului trei minute. Un timp foarte bun, astfel încât însuși Von Zantar îl lăudă pe tânărul Anteu de Nivel Trei care se pregătea să înfrunte Contra Unico.

•

Închis în camera numărul 5, Geno își petrecea multe ore citind cu atenție Regulamentul și studia harta Arx. Semne, numere și mici descrieri umpleau dosul hărții, dar nu exista niciun indiciu care ar fi putut să-l ajute să găsească închisoarea Corinei și a lui Pier. Poate Von Zantar îi ținea în vreunul din turnuri, sau poate în subteran. Cercetările nu duceau nicăieri și străbaterea coridoarelor și încăperilor bătrânei fortărețe fără a da de bănuit nu era desigur ușoară. În plus, îngrijorarea pentru starea lui Anoki era din ce în ce mai mare: zilele treceau, iar Lupul Roșu nu dădea niciun semn de viață. Pe ascuns, sfidându-i pe Sapientes, pe Anteii antipatici și privirile indiscrete ale magicienilor și vrăjitorilor, Suomi și Geno îl vizitau pe prietenul suspendat în UffioServo, sperând că se va trezi. Cu răbdare, împrăștiau întotdeauna praful negru în jurul statuii femeii cu vas și asta le dădea siguranța că nici miss O’Connor și nici nimeni altcineva nu ar fi putut descoperi intrarea camerei secrete.

Tânărul Hastor Venti ar fi vrut atât de mult să-l întâlnească pe René, să-i ceară ajutor, dar Yatto explicase că băiatul se afla în meditație. Poate dacă ar fi cerut ajutorul înțelepților. Însă cui? În cine ar fi putut avea încredere? Nas Bendatov, cel mai îngrijorat de dispariția doamnei Crikken, căzuse într-un fel de depresie și, chiar dacă se învrednicise să înoate trei după-amiezi la rând cu Subcandi ca să-și găsească puțină bucurie, totuși starea lui de spirit nu se schimbase. Probele de Salutria și Psihofonie nu erau frecventate prea mult, pentru că lipsa lui de chef și neîncetatele strănuturi îi deranjau și pe Antei, și pe Psiofi. În schimb, Nabir Kambil și Ranja Mohaddina găsiseră modalitatea de a readuce

armonia în Arx, chiar dacă încă aveau și ei îndoieli ce continuau să le frământe gândurile în legătură cu fuga lui Margot.

Îngrijorării pentru Lupul Roșu, Nabir i-o adăuga pe aceea pentru René: nu se mai întâmplase ca băiatul cu haina aurită să stea atâtea zile închis în meditație. Că era o persoană ciudată și închisă în sine o știau toți, dar absența lui nu ajuta nicidecum la rezolvarea gravelor probleme care apăsau ca pietrele de moară asupra Fortăreței.

De mai multe ori, Von Zantar și Guvernanta încercaseră să ia legătura cu Ursul Taciturn pentru a-i da neplăcuta veste despre Anoki, dar orice încercare medianică și telepatică eșuase. Ursul Taciturn nu le răspundea. Bătrânul șaman sioux era prins până peste cap în cu totul altceva: stătea în cortul său din satul pieilor roșii și închisese orice formă de comunicare mentală.

Tulburat și trist, Geno își urma exercițiile magipsihice sperând să găsească măcar un fir care să-l ducă spre părinții săi. Când intră pentru prima oară în Aula Hipnozei ca să urmeze cursurile de Magie Albă ale Eulaliei Strabikasios, se găsi împreună cu un grup de Psiofi care experimentau noi forme de magie. Doi dintre ei erau italieni, dar nu îi acordară atenție.

Puțin după ora 22:00, exercițiile călăuzite de Sapiens grecoaică începură. Camera avea pereții complet albi, acoperiți de numeroase tablouri și aparate de televizor ce înfățișau simboluri și litere ciudate. Pe laturi erau două bănci foarte lungi unde erau așezați Psiofii, iar în centru se vedea limpede un puț din marmură pe care erau săpate figurile diferiților înțelepți care, de-a lungul secolelor, se ocupaseră de Magia Albă.

Eulalia Strabikasios aprinse cele două șemineuri din colțurile peretelui din față și luă cuvântul:

— În această seară, ne vom perfecționa calitățile mentale prin intermediul tehnicilor de Arcolorație, explică ea clipind cu ochiul stâng. Culorile influențează gândirea și buna noastră stare fizică.

Luminile se micșorară la un semn al ei. Înțeleapta părea că ține o sferă invizibilă și, când suflă de trei ori, în mâinile ei apăru o masă de materie circulară roșie care deveni apoi albastră, verde, galbenă, azurie și, în sfârșit, albă.

Psiofii făcură același lucru: cunoșteau deja această tehnică și își perfecționau aptitudinile. Geno rămase nemișcat privindu-i.

Eulalia se apropie de el și, atingându-i mâinile, zise:

— Suflă de trei ori și gândește-te la culori, călăuzește-ți gândul în sfera imaginară și vei vedea că magia funcționează.

Tânărul Hastor Venti încercă, dar, cu tot efortul mental, nu reuși să facă nimic: în mâini îi apăru un cozonac!

Unul dintre cele două mediumuri italieni își pierdu concentrarea văzând ce izbutise Geno.

Eulalia Strabikasios făcu ochii mari.

— Hastor Venti, mai încearcă! Aici nu suntem la lecția de Bucătărie Metafizică, ci de Arcolorație. Îți înțeleg nevoia de a sărbători, dar cozonacii nu fac parte din programul de magie.

Băiețelul o privi pe Sapiens și scutură din cap.

— Nu reușesc!

Eulalia lăsă sfera luminoasă să plutească în aer și luă cozonacul și îl puse pe o măsuță rotundă, după care îi frecă mâinile lui Geno într-ale sale.

— Încearcă din nou.

Tânărul Anteu își simți inima bătând cu putere și o căldură îi trecu prin vârful degetelor. Apăru o mică sferă de culoare roșie.

— Bravo! Bătăile inimii corespund culorii roșu. Să vedem acum dacă reușești să treci la albastru, spuse mulțumită Sapiens, ținându-și închis ochiul stâng pentru câteva secunde.

Mingea luminoasă deveni pe de-a-ntregul albastră, iar Geno se simți relaxat, apoi urmă culoarea galbenă și bucuria se citi imediat pe fața băiatului.

— E foarte frumos! exclamă el ținând între mâini sfera strălucitoare, care luă imediat culoarea naturii, verde, apoi azuriu și alb.

Între timp, peste capetele unor Psiofi răsăriră table de șah transparente alcătuite din pătrate de diferite culori: erau gândurile și dorințele lor. Fiecare Psiof își exprima astfel concepții și vise de realizat. Controlul gândurilor se făcea deci prin intermediul culorilor, iar tabla de șah punea în evidență starea de spirit. Și sfera lui Geno dispăru și deasupra părului său cârlionțat se înfiripă o mică tablă de șah neagră.

— Negru?! exclamă surprinsă Înțeleapta grecoaică. Dar cum e posibil să fi creat o tablă de șah complet neagră? Negrul nu este deloc contemplat în probele de Arcolorație.

Încă o dată Psiofii își opriră activitatea și îl priviră bănuitor pe Geno.

— Nu știu. Mi-a ieșit așa, răspunse naiv băiatul.

— Dragul meu Anteu italian! Gândurile tale chiar sunt urâte. Ce probleme ai? întrebă preocupată Eulalia Strabikasios amintindu-și cuvintele lui Yatto Von Zantar.

Geno deveni foarte serios, tabla de șah dispăru și Psiofii se ridicată în picioare și se adunară în jurul lui. Toți încercară să-i pătrundă în gânduri, să înțeleagă ce avea băiatul cu privire temătoare.

Energia produsă de Cuvântul-Stavilă alcătui o barieră mentală foarte puternică și îi forță să se retragă. Eulalia Strabikasios întinse mâinile dinaintea frunții tânărului Hastor Venti, însă nu reuși să-i controleze puterile și începu să tremure ca o frunză.

— Cine ești? Cine ești tu? urlă Sapiens clipind cu repeziciune din ochi.

Un vuiet cutremură încăperea, fire de lumină fluorescentă ieșiră din pereți învârtindu-se ca niște săgeți înnebunite. Din puț ieși o figură argintie, aproape invizibilă. Era un Froder! O fantasmă cu ochi de gheață și cu mâini lungi, scheletice.

Eulalia îngenunche înfricoșată, știa bine că Froderii erau înfiorători. Un curent de aer rece împânzi camera care nu mai semăna cu cea dinainte. Psiofii se lipiră cu spatele de pereți, în timp ce Geno rămase nemișcat, fixând acea creatură spectrală care se apropia de el din ce în ce mai mult. Ochii de gheață ai acelei ființe transparente îl țintuiau și numai și acest contact îl îngrozi.

Ușa sălii se deschise brusc și intrară grăbiți Nabir Kambil și Nas Bendatov. Simțiseră prezența Froderului în timp ce se ocupau de experimentele lor.

Tulburătoarea figură rămase în mijlocul camerei fără a-i lua în seamă, fără a se răsuci către ușă. Sfântul cu roba portocalie căscă gura și, datorită vibraților care-i veneau din gât, emise o lungă secvență de sunete melodioase: o tehnică de înstrăinare și forță interioară foarte complexă pe care Geno nu o cunoștea. Vibrațiile erau atât de puternice încât ferestrele se sfărâmară în mii de bucăți, creând astfel și mai multă panică printre ei.

Cu căciula rusească trasă pe frunte, Nas Bendatov închise ochii și strânse pumnii, concentrându-se la maximum în speranța că acea creatură stranie care îi plutea dinainte va dispărea imediat. Dar fantasma cu ochi de gheață rămase pe loc, sfidând regulile Magipsiei.

Eulalia se ridică încercând să își pună în practică arta magiei, dar energia acelei creaturi o încremeni. Apropiindu-se de Geno, spectrul îi atinse capul cu mâinile scheletice. Băiețelul nu-și mai simți capul și căzu leșinat la pământ; atunci, creatura argintie, ridicată până la tavan, se repezi în puț cu capul înainte, ca și cum ar fi fost absorbită de un străvechi curent de aer. O tăcere mormântală răsună în Aula Hipnozei și tulburarea se întipări pe figurile tuturor celor prezenți.

Nas Bendatov alergă spre Geno, care nu părea a-și reveni, îl luă în brațe strângându-l la piept protector. Nabir se adresă Psiofilor încercând să îi liniștească, în timp ce Eulalia își trăgea sufletul.

— Cine a declanșat ura fantasmei? Cine a invocat-o? o întrebă cu teamă sfântul pe Eulalia.

Sapiens grecoaică privea cruciș și, cu voce tremurătoare, răspunse:

— A venit pentru el. Pentru Geno. Acel Anteu are ceva ciudat. Mintea lui a invocat-o.

Nabir își drese roba lungă și, apropiindu-se de Nas, îi mângâie fața lui Geno. Era alb ca varul și buzele lui aveau o ciudată culoare albăstruie.

Cei trei Sapientes schimbară priviri rapide; așadar, tânărul Hastor Venti era un băiat deosebit. Prea multe lucruri se întâmplaseră de la sosirea lui în Arx, iar secretul puterii minții sale trebuia protejat și înțeles.

— E vina mea! vocea ascuțită a lui miss O’Connor străpunse ca o săgeată.

Guvernanta, ciufulită, stătea în picioare, în prag, și apariția ei îi surprinse pe înțelepți și Psiofi. În spatele ei sosiră gâfâind cei trei câini. Otto avea limba scoasă, Ofelia pufăia și micul Oscar dădea jucăuș din coadă.

— Miss O’Connor!...

Eulalia îi rosti doar numele, clipind cu repeziciune.

— Froderul mi-a scăpat din vedere. Eram în aula mea, în fața Hiatusului, oglinda moale din care ies toate fantasmele. Alături de mine erau câteva mediumuri, dar am pierdut controlul și Froderul a fugit. Iertați-mă, explică vizibil stingherită Înțeleapta irlandeză.

Ceilalți trei Sapientes o priviră îngrijorați, mai ales că știau foarte bine că Froderii, Ollenii și Ifidele erau creaturi spectrale create în ultimii ani cu consimțământul lui Yatto Von Zantar.

Pe neașteptate, Nas strănută atât de tare încât își pierdu echilibrul, riscând să-l scape din brațe pe Geno. Nabir se apropie să îl ajute, dar Butterfly ajunse prima: cu un gest repezit îi smulse rusului băiatul din brațe.

— De el mă voi ocupa eu. Știu bine cum să îndepărtez frica de fantasme, spuse miss O'Connor în timp de Oscar se pornise pe neașteptate să latre.

Bendatov se enervă.

— Eu sunt medicul în Arx. Și nu mi se pare că ar trebui să te ocupi tu de Geno. Este a doua oară când acest băiat are un accident pe parcursul probelor. Și cu tine a avut unul și l-am îngrijit eu.

— Sunteți marcați cu toții. Și este de înțeles. Poate ar fi mai bine să-l anunțăm pe Von Zantar, afirmă Guvernanta, lovind ușor cu piciorul cățelul care nu înceta din lătrat.

Ofelia și Otto îl linseră pe Oscar, care, necăjit de lovitura primită, lăsă capul în jos și, mirosind podeaua, ajunse până la puț.

Între timp, Psiofii se așezaseră pe bănci și, gânditori, ascultau dialogul dintre Sapientes care devenea tot mai aprig.

— Dragă Butterfly, nu fi așa de grăbită. Nas are dreptate. El este medicul în Arx, spuse Eulalia încercând să liniștească apele.

Nabir Kambil se apropie de miss O'Connor și, privind-o în ochi, zise:

— Poate sunt lucruri pe care nu le cunoaștem despre acest băiat. Secrete și tainice. Cred că Von Zantar chiar trebuie să ne dea niște explicații.

Guvernanta se simți strânsă cu ușa și hotărî să își folosească impertinența.

— Nu s-a întâmplat nimic grav. Îmi pare rău pentru lipsa de control a Froderului, dar sunt sigură că tânărul Hastor Venti își va reveni în cel mai scurt timp. Acum îl voi duce în camera sa și-i voi face un masaj energetic la tâmple. Sunteți de acord cu terapia mea, doctore Bendatov?

Nas încuviință și plecă în pas grăbit, urmat de Kambil. Eulalia le făcu semn Psiofilor că puteau părăsi aula, întrucât proba de Arcolorație nu mai putea continua. Cele două Înțelepte

rămaseră singure cu câinii. Miss O'Connor, cu Geno în brațe, își drese vocea și, adresându-se Eulaliei, se scuză încă o dată pentru cele întâmplate. Apoi își chemă cei trei baseți și plecă.

În Aula Hipnozei se lăsă tăcerea. Eulalia Strabikasios avu o revelație neașteptată privind-o pe Guvernanta care se îndepărta. Ochii săi se încețoșară și văzu fotografia a două persoane adulte. Un bărbat și o femeie care implorau ajutor. Eulalia scutură din cap și făcu ochii mari. Fiind ea și expertă în Clarviziune, înțelese că acea revelație avea legătură cu Geno. Se așeză lângă puț și medită profund: pe cele două persoane nu le mai văzuse niciodată, cu siguranță nu erau Psiofi ori Sapientes.

•

Miss O'Connor coborî scările urmată de cei trei câini și traversă Salonul cu Flamingi sub privirile curioase ale tuturor Psiofilor. Geno era lipsit de cunoștință în brațele sale, cu picioarele și mâinile atârnânde și fața albă, ca un cearșaf.

Femeia ajunse în grabă în camera cu numărul 5, îl întinse pe băiat pe pat și îi făcu masaj energetic la tâmple. Geno deschise încet ochii, privirea îi era tulbure, dar, când realiză cine era lângă el, murmură:

— Miss O'Connor!!!

— Liniștește-te, Geno. Froderul, fantasma cu ochi de gheață, a dispărut. A fost vina mea. Iartă-mă, zise Butterfly încercând să-l liniștească.

Băiatul o privi îngrozit, știa bine că acea Sapiens nu avea gânduri bune. Și acesta era adevărul adevărat. Miss O'Connor pusese în practică înțelegerea plănuită cu Von Zantar. Froderul era prima probă, pentru a vedea reacția lui Geno și pentru a înțelege dacă într-adevăr băiatul avea o minte puternică și dacă prin sângele său curgea ClonaFort. Încercări groaznice îl așteptau pe tânărul Hastor Venti, dar Butterfly și Yatto trebuiau să aștepte să ia cu bine cele trei Intercanto pentru a-și pune în aplicare planurile.

— Aveți contacte cu fantasmele. Este înspăimântător! reuși să îngaime Geno, fixând-o pe irlandeză.

— Da, însă este o materie, aceea a spectrelor și fantasmelor, destul de complicată. Înțeleg că nu ești obișnuit, dar vei vedea că ai să înveți să nu te temi, spuse miss O'Connor.

— Nu prea mă îndemn să învăț această tehnică, răspunse abia auzit băiatul.

— Va trebui! Chiar dacă nu vei lua contact cu Froderi, Olleni și Ifide, aceștia sunt spectre și fantasme deosebite. Numai Psiofii și noi, Sapientes, îi putem invoca. În orice caz, pentru voi, Anteii, sunt prevăzute de Regulament probe cu fantasme mai puțin agresive. Vei urma această materie când vei ajunge la Nivelul Trei… dacă vei ajunge… îi întoarse vorba, cu oarecare neplăcere, Guvernanta.

Geno nu mai spuse nimic, văzuse numai un Froder și îi era de-ajuns. Nu avea nici cea mai mică idee despre cum arătau Ollenii și Ifidele. Se ridică în picioare clătinându-se, își turnă o ceașcă de ceai T.S. și ronțăi doi biscuiți F.N. Voia să-și regăsească imediat forța minții și să-și reorganizeze ideile. Fără Crikken, fără René, fără părinți, era gol și pierdut. Se simțea diferit. Din nou diferit, cum, de altfel, îl considerau toți.

Miss O'Connor încercă să fie drăguță, îl luă în brațe pe Oscar și i-l întinse.

— Mângâie-l, dacă vrei. Acum o poți face.

Tânărul Hastor Venti puse un deget pe năsucul umed al cățelului și zâmbi.

— E foarte drăguț. Jucăuș.

— Da. Știu. Acum odihnește-te. Mâine vei înfrunta alte probe. Perioada de Intercanto se apropie, iar Von Zantar știi că își pune mari speranțe în tine, spuse miss O'Connor înainte de a ieși din cameră.

— Și eu am speranțe mari. Vreau să se întoarcă madame Crikken, răspunse dintr-o suflare băiatul.

— Madame Crikken? Nu știu dacă o vom mai revedea. Mai curând aș dori să-l regăsesc pe Anoki. Tu nu? întrebă șuierător Guvernanta.

— Cum să nu?! Anoki este un Anteu pe cinste. Sper să nu i se fi întâmplat nimic grav. Geno vorbi printre dinți, cu siguranță nu voia ca miss O'Connor să descopere secretul UffioServo.

Când Sapiens și câinii ei părăsiră camera 5, Geno se trânti pe pat și, privind în tavan, se gând la tot ce se întâmpla.

O ușoară bătaie în geam îl întrerupse. Privi afară și îl văzu pe Roi, șoimul. În cioc ținea un săculeț de pânză albastră. Geno se ridică într-o clipă și deschise fereastra. Pasărea intră și, după ce dădu de două ori ocol patului, se așeză pe pernă și lăsă

săculețul. Avea ghearele însângerate și până și inelul cu emblema A.M. ea pătat de roșu. Ochii erau mari și înlăcrimați. Cu ciocul deschis, scoase un sunet ascuțit și ieși pe fereastră, pierzându-se pe cerul de-acum întunecat. Geno era răvășit, un fior îi străbătu spinarea: cearșaful și perna erau pătate de sânge. Așadar, șoimul era rănit.

Când băiatul deschise curios săculețul, îi apăru în fața ochilor o imagine, ca o halucinație. Pentru prima oară văzu chipurile părinților săi: erau îmbătrâniți față de fotografii. Mama avea riduri sub ochi, și părul îi era nepieptănat, iar tatăl era trist și disperat. Geno încercă să întindă mâinile pentru a-i mângâia pe iubiții lui părinți. Dar, pe neașteptate, imaginea se schimbă: văzu numai spini de foc. Văzu oroare și teamă. Auzi un urlet în inima sa.

Tânărul Hastor Venti strigă din rărunchi numele părinților și se reîntoarse la realitate. Capul i se învârtea de emoție și, înspăimântat, băgă o mână în săculeț, scoase de acolo o mică busolă de aur și o scrisoare. Busola indica vestul. Suspinând, o răsuci în mâini și apoi hotărî să citească scrisoarea.

După zile întregi de așteptare, sosise primul semn că Pier și Corina trăiau. Roi, șoimul cu aripi de aur, era un mesager prețios.

• Capitolul zece •

Cuvintele de sânge

Sunt regele. Sunt cel care știe ce vei descoperi. Sunt regele și cunosc adevărul. Ceea ce cauți se află în sud. Nu va fi însă ușor să pătrunzi în locurile adânci și secrete din Arx. Fetița cu ochii stinși îți va fi prietenă. Trei Sapientes te vor ajuta înainte și după Intercanto, înfruntând primejdia. Lor însă nu trebuie să le destăinui nimic din povestea ta. Vor înțelege singuri, fiindcă au această putere. Fugara se va întoarce cu Ursul, iar Lupul se va trezi. Puterea mea te va sprijini.

ROI, șoimul de aur

Cuvintele erau scrise cu sânge. Un sânge încă proaspăt. Caligrafia era nesigură, iar infime picături de culoare roșie-purpurie pătau foaia. Geno rămase împietrit și, cu mâinile murdare de substanța aceea care însemna viață, privi pe fereastră să vadă dacă șoimul era încă acolo. Dar întunericul nopții domnea suveran în Valea Gândurilor și numai aura lunii lumina din când în când vârfurile munților.

— Rege? Șoim de aur? Șoimul este Regele! Da... e adevărat, Roi în franceză înseamnă rege! șopti băiatul gândindu-se că acel sânge era al răpitorului rănit. Șoimul scrisese scrisoarea! Reciti frazele încercând să le tălmăcească semnificația. Impresionat și temător, avea încă în minte imaginea părinților, și faptul că șoimul Roi îi scrisese că, pentru a-i găsi, va trebui să meargă spre sud, îi dădu de înțeles utilitatea busolei de aur. Șoimul de vânătoare cunoștea adevărul!

— În adâncurile din Arx!... în catacombe! exclamă dintr-odată.

Geno intui că părinții săi erau prizonieri pe undeva, prin cine știe ce loc secret, pe lângă Megasuflu, Auditoriumul, unde Nas Bendatov își desfășura orele de Psihofonie.

Un zâmbet fugar lumină fața tânărului care reciti scrisoarea. „Fugara? Este fără îndoială madame Crikken! Ursul e șamanul

tribului Sioux, este bunicul Lupului Roșu. Trei înțelepți mă vor ajuta. Care?” se întrebă el abia șoptit.

Strânse la piept scrisoarea pătată de sânge și se întrebă de ce oare șoimul, creat de Von Zantar, îl ajuta?

Era o capcană? Nu, nu putea crede că Summus mersese atât de departe.

Șoimul acela avea ochii sinceri. Își folosise sângele. Cum reușise însă o pasăre să scrie și să cunoască adevărul, asta i se părea de neînțeles. Roi cunoștea viitorul, și asta era iarăși o enigmă. Pe de altă parte, Arx Mentis era un tărâm misterios și secret unde umbre și farmece, vise și viziuni delimitau o realitate necunoscută.

Geno adormi așa, chinuit de dorințe. Golul din inimă i se lumină de speranța de a-și putea îmbrățișa odată părinții.

Trompeta sună la 7 fix, iar Suomi intră ca în fiecare dimineață în camera lui Geno pentru a-și lua micul dejun împreună. Tăvile erau pregătite și suculentele minunății metafizice așteptau doar să fie gustate. Începuse o altă zi, iar Antea finlandeză avu imediat o surpriză.

— Nu mă întreba nimic. Mergem la locul obișnuit, zise Geno.

O luă de mână, încurajând-o. Suomi era mai drăguță ca oricând: purta o pereche de blugi și o bluză de culoarea lavandei; o panglică mov îi lega părul bogat și blond, iar pe cap purta aceeași Tonca neagră.

Geno și fetița ieșiră din camera cu numărul 5 și se îndreptată în goană către Vorbe Răsucite.

— Nu urcați, trebuie să coborâți, spuseră în cor cele două guri mari, dar cei doi Antei nu le ascultară defel și ajunseră în câteva minute la UffioServo.

Numai după ce intrară, Suomi vorbi:

— Ce se întâmplă? Ai găsit metoda de a-l trezi pe Anoki?

— Din păcate, nu, răspunse Geno privindu-și prietenul indian care plutea în mijlocul încăperii, cufundat în aburi de fum.

— Atunci? De ce m-ai adus aici? întrebă supărată fetița.

Geno citi scrisoarea șoimului, îi dădu să pipăie busola de aur și îi povesti ce se întâmplase în ajun, în timpul probei de Arcolorație. Între fantasme, cuvinte scrise cu sânge și previziunile lui Roi, totul părea și mai periculos decât înainte.

— Ești sigur că Șoimul de aur nu este o capcană inventată de Yatto?

Întrebarea lui Suomi îl descumpăni pe Geno.

— Nu cred, chiar dacă aici nu prea mai știu în cine pot avea încredere. Desigur în tine, spuse el mângâindu-i părul, dar încep să mă îndoiesc până și de doamna Crikken. Poate a plecat pentru că nu reușea să-i ia locul lui Von Zantar și m-a folosit pe mine ca să-l înfrunte pe Summus. Sau poate adevărul este cel spus de șoim: ea se va întoarce împreună cu Ursul Taciturn și îl va elibera pe Lupul Roșu din această situație nenorocită. Ceva este însă sigur, continuă el vorbind cu hotărâre, halucinația pe care am avut-o are un sens. Părinții mei trăiesc! Trebuie să mergem în Megasuflu și să găsim ascunzătoarea secretă unde Yatto îi ține prizonieri.

Tânărul Hastor Venti își înălță privirea și se uită spre Lupul Roșu.

— Curând se va întoarce la realitate. Șoimul nu poate să fi scris un neadevăr.

Când ieșiră din UffioServo, pe la mijlocul coridorului îl întâlniră pe Von Zantar. Purta o haină lungă de culoarea bronzului și pantaloni largi roșii ca focul.

La gât avea un fluier neobișnuit.

Yatto se apropie de Suomi și îi spuse fără menajamente:

— Tu poți pleca. Eu și Geno avem de vorbit.

Suomi păși înainte cu ajutorul bastonului alb, își salută prietenul și, pe când cobora scările, spuse cu voce tare:

— La prânz mă duc în Bucătăria Metafizică și amintește-ți că astă-seară avem proba de Psihofonie.

Geno îi răspunse că își amintește foarte bine și apoi își fixă privirea asupra lui Summus, așteptând să înceapă dialogul.

— Am aflat ce s-a întâmplat ieri în timpul exercițiilor de Arcolorație. Mă bucură abilitățile tale. Acum te simți bine? întrebă Yatto luându-l de după umeri.

— Da, foarte bine. Masajul domnișoarei O’Connor a fost binevenit, explică Geno fără a face un pas.

— Ai venit aici să o cauți?

Întrebarea îl puse în încurcătură pentru o clipă pe tânărul Hastor Venti, care se temea să nu fie descoperit UffioServo.

— Da, da… într-adevăr, o căutam pe Guvernantă pentru a-i mulțumi, răspunse el nesigur.

Yatto prinse mâinile lui Geno între ale sale.

— Ești sigur că spui adevărul?

Băiatul activă Cuvântul-Stavilă.

— Cum să nu, spun întotdeauna adevărul.

— Vino cu mine. Te conduc în apartamentul meu. Trebuie să stăm îndelung de vorbă.

Yatto îl trase pe Geno în sus pe scări. Băiatul nu voia să îl urmeze, fiindu-i teamă să nu i se întâmple ceva rău, dar nu se putu împotrivi. Forța fizică și mentală a lui Yatto îl obligară să urce acele scări blestemate.

În fața micului pod mobil se găsea Pilo Magic Brocca care îl salută într-o doară pe băiat. Yatto și Geno traversară Camera de Primire unde se afla vasul cu tăciuni aprinși și mirosea puternic a tămâie. Von Zantar trase draperia de catifea neagră și își sprijini mâna de mozaic exact pe figura care îl înfățișa. Geno observă că madame Crikken nu mai era, imaginea ei fusese ștearsă. Bucățile ce o compuneau fuseseră scoase. În locul ei nu era nimic. Numai zidul. Sus însă, acolo unde altădată nu era nimic, răsărise figura șoimului de aur care zbura deasupra imaginii lui René. Observă cu atenție acel tablou ciudat alcătuit din mici plăcuțe colorate și își dădu seama de importanța lui. Fiecare înțelept era la locul său, toți purtau haine frumoase și prețioase, iar fețele erau surâzătoare. Acea pată gri însă, unde înainte era imaginea lui Margot, îl tulbura.

Când Von Zantar își atinse imaginea, marele mozaic se mișcă, deschizându-se. Dincolo de el se afla apartamentul lui Summus Sapiens.

— Urmează-mă și nu pune întrebări, zise Yatto îndreptându-se către stânga.

Geno se uită pe pereți și la ciudatele obiecte care îi împodobeau, mobile și măsuțe din lemn străvechi cu intarsii. Patul, mare și somptuos, era în fund, pe când imediat în colț, lângă fereastră, era o ușă lungă și îngustă, albă. Clanța era, de fapt, o plăcuță rotundă plină de inscripții pe care Geno nu le putu descifra datorită distanței. Pe jos, deasupra unor covoare moi, erau împrăștiate o sumedenie de perne de mătase.

Summus se așeză în mijlocul camerei și îi ceru băiatului să se așeze la picioarele sale pe o pernă mare, moale și verde.

— Te interesează acea ușă albă? întrebă Yatto.

— E ciudată, răspunse Geno care nu se aștepta la această întrebare.

— Nu te întreba ce e în spatele acelei uși. N-are rost, contracară Summus aprinzându-și obișnuita Țigacromă.

Tânărul Hastor Venti își dădu seama că aceea era numai o provocare pentru a-i trezi peste măsură curiozitatea. Și avea dreptate. În spatele acelei uși era refugiul secret al Marelui înțelept. Un loc unde pătrundea numai el. Nici măcar miss O'Connor sau Pilo Magic Brocca nu îi trecuseră pragul. Prin acea ușă se ajungea în partea secretă din Arx, acea parte care nu era desenată pe copia hărții.

Geno murea de curiozitate, dar reuși să-și liniștească gândurile și se simți în siguranță datorită Cuvântului-Stavilă.

Ușa albă se deschise brusc și René intră în cameră cu o expresie extrem de tristă. De-abia salută și rămase mut în picioare. Nemișcat. Von Zantar zâmbi și, adresându-i-se lui Geno, zise:

— René este elevul meu preferat. Îmi îndeplinește ordinele, chiar dacă uneori n-ai crede. El îmi este devotat. Este foarte bun și cine știe dacă tu, dragă Hastor Venti, vei reuși vreodată să-l depășești…

Geno nu putu să scoată nicio vorbă. Îl privi cu disperare pe băiatul cu tunică aurită și își spuse că nu ar fi putut să îl ajute să-și caute părinții. René stătea acolo, împietrit, cu privirea fixă, părea o statuie de marmură. Geno se gândi că probabil Yatto îl certase și îl pedepsise. Forța mentală a lui Summus era atât de mare, încât nimeni nu ar fi putut să i se împotrivească.

— Eu sunt Binele Maxim. Trebuie să îmi dai ascultare, începu Yatto stând în picioare și privindu-l pe Geno care, așezat fiind, își dăduse capul pe spate pentru a-l putea privi în ochi.

— Să vă dau ascultare? Mi-ați răpit părinții și-i țineți prizonieri de unsprezece ani. De ce nu pot să-mi redobândesc mama și tatăl? întrebă Hastor Venti încercând să își controleze vocea și să nu se lase sugrumat de emoție.

— Dacă vei fi ascultător… ochii lui Von Zantar deveniră albi ca de mort.

Geno era îngrozit și spera în ajutorul lui René. Dar băiatul cu tunică aurită nu mișcă un deget.

Summus părea un monstru. Tremurând, Geno își întinse brațele.

— Nu vor mai produce ClonaFort. Nu vor spune nimic nimănui și nici eu…

— Tu? Tu deja știi prea multe. Și tu ai ClonaFort în sânge. Îmi ești destinat MIE! Și, pentru că nu sunt un om rău, îți ofer posibilitatea de a-i îmbrățișa pe Corina și Pier. DAR TREBUIE SĂ-I GĂSEȘTI!

Ochii lui își schimbară culoarea și deveniră violet. Un nor cenușiu se înfiripă deasupra capului său, iar Geno se simți vlăguit.

— De ce? De ce nu-i poți aduce aici? Ce-nseamnă că trebuie să-i găsesc eu?

Băiatul se simți sufocat de spaimă.

Von Zantar își aprinse o Țigacromă și îi suflă lui Geno fumul în față.

— Trebuie să-i găsești folosindu-ți puterea minții. Trebuie să-mi arăți câtă putere ai. Eu sunt Summus Sapiens și am dreptul să știu dacă tu, mucosule, vei reuși. Dacă acesta-ți va fi destinul, o vei înțelege și singur.

Yatto vru să facă o mică demonstrație privitor la cum putea mintea să controleze și să transforme realitatea. Se îndoi ca o frunză, ca și cum corpul său ar fi fost lipsit de oase. Își roti capul și dintr-o mișcare, pe neașteptate, își umflă pieptul și suflă în direcția pernelor, așa încât acesta se topiră ca și cum ar fi fost făcute din apă. Se întoarse apoi puternic și mândru, ridică mâna și își arătă inelul. Exact în acel moment, un fulger violent de lumină roșie străbătu pieptul lui Geno, iar acesta se simți arzând ca și cum ar fi stat pe flăcări. Tuși de trei ori și, înnebunit de frică, găsi totuși curajul de a spune câteva cuvinte:

— Hastor Venti sunt o familie ca multe altele. Suntem oameni normali.

— Normali? Și cam ce înseamnă pentru tine normalitatea? Magipsia nu este o nebunie. Este o regulă de viață care se impune celor cu calități mentale. Să nu uiți asta niciodată, spuse Von Zantar surâzând disprețuitor.

Chiar dacă avea Cuvântul-Stavilă activat, Geno simți cum i se năruie echilibrul psihic; era atât de dezorientat încât își dori să se termine cât mai repede acea întrevedere. Și-i imagină pe părinți în grea suferință și gândi din toată inima că nu era decât într-un vis urât. Abătut, spera ca René să îl oprească pe acel om îngrozitor care îl făcea să sufere.

După un hohot sadic, Yatto îi spuse lui René să se întoarcă la exercițiile sale de meditație. Și chiar așa se întâmplă: tânărul

deschise ușa albă și o închise în urma sa, și plecă fără măcar să-i arunce o privire bietului Geno.

Fumul trabucului, mirosul tămâii, vocea lui Yatto și camera aceea neliniștitoare îl înspăimântară pe Geno din ce în ce mai mult.

— Sunt obosit! Nu-i adevărat că am o minte puternică. Nu cred să am în sângele meu ClonaFort. Eu nu folosesc la nimic, spuse Geno încercând cu disperare să îl înșele pe Yatto și să îi vadă reacția.

— *Fürcht*? Ți-e frică? întrebă neamțul suflând-i în față o altă gură de fum.

— Frica este în mine de unsprezece ani. Mi-e frică de singurătate. Mi-e frică că nu sunt iubit...

Cuvintele ieșiră fără a se putea controla și fură sfărâmate cu sadism de Summus.

— *Liebe*? Dragoste? Da... înțeleg... dragostea părinților pe care nu i-ai avut. În Arx sentimentele nu contează. Nici măcar draga ta Crikken nu-i capabilă de afecțiune sau prietenie. Ea are o inimă dură ca o stâncă. Te-a folosit pentru a mă învinge pe mine. Dar, în cele din urmă, a pierdut. A fugit pentru că și-a dat seama că niciodată nu mi-ar fi putut lua locul, spuse înfuriat Von Zantar, bucuros să-i năruie băiatului orice certitudine.

Chiar dacă se simțea în derivă într-o lume necunoscută, dintr-odată Geno avu impresia că Yatto într-adevăr se gândise la o conspirație din partea doamnei. Și chiar dacă acesta ar fi fost adevărul, hotărî să-i pună o întrebare înșelătoare, sperând ca Summus să cadă în cursă:

— A fugit pentru că i-a făcut rău lui Anoki?

— Desigur. A făcut să dispară Lupul Roșu pentru a crea dezordine. Dar apoi și-a dat seama că nu mă poate învinge. Cunosc la perfecție toate secretele Magipsiei. Dacă vei fi ascultător, te voi învăța și pe tine.

Summus se ridică de la podea cam un metru și, plutind în aer, ridică mese și perne. Își îndreptă apoi privirea spre un vas de cristal așezat pe o bancă lungă și joasă din care făcu să iasă un fir de fum negru care, încet-încet, luă forma unui șarpe și apoi a unui dragon, iar, la sfârșit, se transformă într-un nou-născut monstruos. Fumul se frânse ca tăiat în două de o spadă. Oribila scenă dispăru în neant și camera își recăpătă aspectul de dinainte.

— Magie și energie, minte și voință. Asta este necesar pentru a controla realitatea, încheie Yatto punând capăt zguduitoarei probe medianice. Summus german coborî și, punându-și picioarele pe covor, își îndreptă arătătorul către Geno. Mai ai doar o săptămână până la Intercanto. Să nu mă dezamăgești. Folosește-ți puterile. Arată-mi de ce ești în stare. Și poate… cine știe?… aș putea să fac în așa fel încât să îți îmbrățișezi părinții.

Perfid și necinstit, Marele înțelept din Arx îl șantaja pe tânărul Hastor Venti prin probe îngrozitoare. Geno însă înțelesese că Yatto nu știa chiar nimic despre Anoki și cu atât mai puțin de întoarcerea iminentă a doamnei Crikken. Șoimul avea dreptate. Singurul lucru ce rămânea de făcut era să nu îl contrazică pe nebunul care guverna Arx Mentis. Geno înțelesese asta.

În timp ce se gândea, băiatul auzi un fâlfâit de aripi. Era Roi.

Regele sosise în cameră pe neașteptate. Hastor Venti nu reuși să înțeleagă pe unde intrase. Zborul șoimului fu scurt. Roi se așeză pe umărul lui Summus și își deschise ciocul, sfidându-l pe Geno. Ghearele nu-i mai erau pline de sânge și aripile străluceau ca soarele.

„Cum așa? Atunci el…??? Și el este de partea lui Yatto, și nu de partea mea?” gândi năucit tânărul Anteu ridicându-se de pe perna verde.

Summus mângâie încetișor penele aurite ale păsării și privi arogant spre Geno.

— Iată, vezi, acest Șoim de vânătoare este creația mea. L-am dresat bine. Nu-i așa?

Von Zantar avea într-adevăr un aer diavolesc.

— Eu nu aș ține niciodată un șoim atât de frumos prizonier într-o încăpere. L-aș lăsa liber să zboare printre copaci și munți, răspunse Hastor Venti făcând un efort supraomenesc să nu urle către acea pasăre care poate îl păcălise.

— Liber? Nici nu mă gândesc, i-o întoarse Yatto prinzând ghearele puternice ale lui Roi. Privește inelul, este identic cu al meu. De fiecare dată când Roi încearcă să treacă peste munții Văii Gândurilor, o descărcare de energie îl rănește la gheare, iar el este obligat să se întoarcă aici, la mine! E de ajuns să folosesc acest fluier.

Summus neamț suflă în fluier, dar nu se auzi niciun sunet. Undele sonore nu se auzeau, dar erau mortale. Energia produsă ajungea direct la inelul șoimului, iar descărcările electrice îi

ardeau gheara făcându-l să sângereze. Un sistem diabolic studiat de Von Zantar pentru a-l împiedica pe șoim să fugă.

Roi simți inelul încingându-se și arzându-i gheara, își întoarse capul și, cu ochii încețoșați, își privi stăpânul diabolic. La rândul său, îl răni cu ciocul pe mâna dreaptă. Geno zâmbi. Regele îl ura pe Yatto! Summus își mângâie rana, înjurând:

— Șoim nenorocit! Dacă mai faci așa, îți rup aripile.

Hastor Venti suspină și îl observă pe Roi care se învârtea deasupra băncii. Nu se putea îndoi de el. Ochii galbeni și strălucitori ai acelei păsări magice și inteligente vorbeau mai mult decât orice cuvânt.

„Scrisoarea scrisă cu sângele lui spune numai adevărul… adevărul… Poate căuta închisoarea părinților mei și, îndepărtându-se prea mult, a trebuit să îndure fluierul lui Yatto. Totul este groaznic… groaznic…” repeta în gând tânărul Anteu.

În clipa aceea, Vertiliul lui Von Zantar se lumină, anunțându-i un mesaj Telempatic din partea Maestrului de Ceremonii. Yatto se apropie de perete și îl deschise. Lângă mozaic erau Nabir Kambil și Nas Bendatov.

— Am venit pentru că trebuie să-ți vorbim, spuseră deodată cei doi Înțelepți.

Pilo Magic Brocca își ridică brațele a neputință.

— Summus, îmi pare rău, dar au insistat atât de mult încât eu…

— Nu-i nimic, Pilo. Însoțește-l pe Geno la parter, spuse Von Zantar ținându-și mâna rănită ascunsă sub haină.

Cei doi Sapientes nu se așteptau să îl vadă pe Hastor Venti ieșind din apartamentul lui Yatto. Tocmai despre el voiau să discute cu Summus. Schimbul de priviri le fu suficient ca să înțeleagă că băiatul se simțea bine și era sănătos. Geno simți în urechi vâjâitul obișnuit și, uitându-se la cei doi Înțelepți, gândi că putea avea încredere în ei.

Maestrul de Ceremonii le deschise drumul și, când băiatul se răsuci către Aula Bilocației Transversale, acesta îl împinse spunând:

— Nu te opri, mergi mai departe. Acela nu este un loc unde poți intra singur.

Geno ar fi vrut foarte mult să vadă Marele O, dar, ridicând din umeri, își continuă drumul până la scări.

Toaca Tremurătoare bătu de treisprezece ori.

În timp ce băiatul se îndreptă spre Aula Sublimei Hrane pentru a o căuta pe Suomi, Nas și Nabir vorbiră îndelung cu Yatto. Summus le spuse că nu era niciun motiv de îngrijorare în comportamentul lui Hastor Venti și că situația era bine ținută sub control.

— M-am lămurit cu el. Nu trebuie să vă temeți de alte accidente în timpul probelor magipsihice. Este numai un băiețel stângaci care nu știe încă să-și dozeze capacitățile medianice, explică Yatto.

Sfântul oriental însă privi cu atenție șoimul care din când în când zbura în interiorul apartamentului lui Yatto. Senzații și tensiuni energetice se înregistrau perfect, și Nabir Kambil întrebă cu sfială:

— Unde e René?

Von Zantar se îmbățoșă câteva clipe și apoi răspunse:

— Meditează.

— Dar nu-i aici, așa cum ne-ai spus, replică sfântul cu îndoială.

— Este oare important să vă spun unde este exact preferatul meu, unde se concentrează în exerciții meditative complicate? le-o întoarse Summus nervos, aruncându-și privirea către ușa albă, care se deschise încetișor.

Șoimul se strecură înăuntru și, după câteva secunde, apăru René.

— Iată-l pe René al meu. Vedeți, se simte foarte bine. Pare obosit, dar vă asigur că exercițiile de meditație cu care se ocupă sunt obositoare, spuse Yatto mulțumit.

René îi salută grăbit și ieși imediat închizând din nou ușa albă în urma lui. Înțelepții rămaseră nedumeriți de comportamentul său, dar erau obișnuiți ca René să nu fie expansiv și prietenos.

Nas Bendatov luă cuvântul și le ceru tuturor să se concentreze.

— În Arx nu mai e pace. Cazul lui Anoki Kerioki și al doamnei Crikken șubrezește fără îndoială echilibrele psihofizice. De aceea consider absolut necesar să ne coordonăm mințile pe elemente pozitive. Nici eu nu sunt liniștit, dar trebuie să ne menținem calmul. Îndoielile și nesiguranța dăunează liniștii interioare. De altfel, în câteva zile vor sosi toți Psiofii pentru GalApeiron, marea adunare în vederea Contra Unico, și nu ne putem permite să fim nervoși.

Medicul strănută de mai multe ori și, fără să mai spună nimic, părăsi camera urmat de Kambil.

Yatto Von Zantar strânse pumnii: intenționa să-i găsească pe Anoki și pe Margot folosind Sfericunda. Se gândi că, pe perioada GalApeiron, toți Psiofii îi vor cere explicații despre evenimentele care modificau echilibrul din Arx Mentis. Trebuia neapărat să împiedice intervenția unor șamani și mediumuri care nu erau de aceeași părere cu el, altfel totul ar fi fost și mai complicat.

Între timp, Geno ajunsese în Aula Sublimei Hrane și îi povesti lui Suomi tot ce se întâmplase în camera lui Yatto, folosind telepatia. Cei doi prieteni nu puteau vorbi în largul lor deoarece, cu siguranță, Timpantuburile și Scantopiile erau deschise.

Descumpănită de povestirea lui Geno, Antea finlandeză îl încurajă încercând să mai ușureze din greutatea problemelor care îl apăsau. În așteptarea probei de Psihofonie din Megasuflu, fetița voia să se ducă la cursul de Meditație, la Nabir Kambil.

— Începe la 14:30 și se încheie la 17:00. Hai să mergem, ne va fi util pentru Intercanto, îi spuse.

— Bine. De fapt, meditația îmi va face bine. Am nevoie, răspunse Geno ciugulind dintr-o cupă de Mure Existențiale, foarte bune pentru gândire.

Cei doi se duseră să își ia Oscio și Skerja din camerele lor. Acestea erau absolut necesare pentru proba de Meditație, fapt explicat foarte bine în RI-AM.7b. Cu perna și tunica în mână, se îndreptară către Vorbele Răsucite care, ca de obicei, glăsuiră la trecerea lor:

— Jucați-vă și nu meditați. Întoarceți-vă și nu urcați scările.

Suomi zâmbi și, sprijinindu-și bastonul de trepte, urcă până la etajul doi ajutată de prietenul ei.

Aula Uitării avea o ușă gigantică făcută din sidef, cu clanțele din coral roz de forma unor mari căluți de mare.

Când intrară, cei doi Antei găsiră acolo câțiva Psiofi care stăteau pe marginea unei spațioase piscine cu apă turcoaz. Purtau Skerja, roba portocalie la fel cu cea a lui Nabir. Lumina era slabă, venind de la câteva torțe ce se aflau în colțurile camerei și de la două lămpi cu formă rotunjită care dădeau o lumină verde liniștitoare.

Tânărul Hastor Venti începu să-i descrie încăperea prietenei sale oarbe care, după câteva secunde, îl întrerupse:

— Nu văd ca tine, dar simt ce-i în jurul nostru. Aud zgomotul ușor al apei care vălurește într-o... cadă. Nu-i așa?

— O piscină, răspunse Geno.

Ușa de sidef se deschise larg și intră Nabir Kambil.

Sapiens tibetan îl văzu pe Geno și îi zâmbi.

În spatele lui ajunse în goană Bob Lippman care își îmbrăcă imediat Skerja.

Nabir salută scurt cu mâna stângă: toți Psiofii și Bob se așezară pe marginea bazinului cu picioarele în apă până la genunchi, apoi se întinseră pe spate cu capul pe Oscio, perna aceea deosebită portocalie, foarte pufoasă.

Geno își puse Skerja și o sfătui și pe Suomi să facă la fel. Repede, își aranjară Tonca neagră pe cap, își scoaseră cizmele și luară și ei aceeași poziție: picioarele în bazin, spatele întins pe podea și capul sprijinit pe Oscio.

Psiofii și Anteul de Nivel Trei cunoșteau deja procedeul de relaxare și închiseră ochii încrucișându-și brațele pe piept.

Nabir o ajută pe Suomi și, cu glas hotărât, le spuse tuturor:

— Meditația înseamnă să te cureți pe dinăuntrul tău, pe urmă, adresându-se celor doi Antei de Nivel Întâi, murmură: Eliberați-vă mintea de orice problemă și imaginați-vă că începeți să coborâți o scară. Numărați rar de la 21 la 1. Fiecare număr corespunde unei trepte care vă va călăuzi spre un loc secret pe care numai voi vi-l puteți închipui. Când veți ajunge pe ultima treaptă, cea cu numărul 1, veți vedea o ușiță în spatele căreia se află ascunzătoarea voastră psihologică: locul dorințelor voastre. Intrați acolo și începeți faza de meditație.

Cei doi prieteni își începură exercițiul magipsihic.

Geno închise ochii și se închipui coborând scara, iar când se găsi în fața ușiței, o împinse cu o mână: aceasta se deschise! În fața lui apăru un copac mare. Un stejar care își desfășura rădăcinile noduroase pe un petic de iarbă. În jurul lui nu era nimic altceva. Nu era cer. Nu era mare. Nu erau dealuri sau munți. Copacul era singuratic.

Hastor Venti se apropie și îi atinse trunchiul uriaș. Coaja, groasă și rezistentă, era umedă și o incizie profundă îi dezvăluia numele: „Stejar-Știe”.

Băiatul rămase fără suflare.

„Este stejarul de unde provine praful doamnei Crikken!”

Se învârti în jurul lui și simți că acel copac imaginar era mai real decât orice altceva. Emana energie și bunătate, pace și bucurie. Printre ramurile dese văzu ceva clătinându-se. Agățat de o sforicică, prea sus pentru a ajunge la el, văzu un obiect care i se părea cunoscut. Fără a se gândi o clipă, se cățără în stejar și, strecurându-se printre frunze, îl apucă: era talismanul lui Anoki!

„Oare cum o fi ajuns aici?” se întrebă copilul privind micul totem.

Numai ce îl apucă în mână, și obiectul dispăru. Dispăru și Stejarul-Știe, iar Geno simți cum o forță întunecată îl trăgea înspre ieșire. Absorbit de o energie puternică, urcă cele 21 de trepte. În capul lui răsunau cuvinte și zgomote, starea de meditație era profundă, iar băiatului i se păru că trăiește aievea totul, chiar dacă trupul lui era nemișcat, asemenea celui al tuturor celorlalți care executau proba lângă el.

Suomi era pe tărâmul ei secret și nu mai mișca nici măcar picioarele în apă.

Unii Psiofi își scuturau capul, iar Bob Lippman avea întipărit un zâmbet ciudat pe buze (cine știe unde îl purtase meditația sa!).

Geno deschise ochii dintr-odată și privi în jurul lui.

— Totul în regulă? întrebă Nabir Kambil înclinându-se și lăsându-și mâinile pe umerii lui Hastor Venti.

— Nu știu. Am văzut... dar nu sfârși de vorbit pentru că înțeleptul îi acoperi gura.

— Nu trebuie să povestești niciodată ce vezi în fază de meditație. E secretul tău. Gândește-te. Sigur îți vei putea da o explicație, zise Nabir.

Băiatul avea mâna stângă cu pumnul strâns, ca și cum ar fi ținut ceva. Îl deschise și speră să vadă talismanul pe care îl găsise în stejar.

Nu fu însă așa. Obiectul sacru al lui Anoki rămăsese acolo, în acel spațiu tăcut. În locul acela creat de mintea lui în meditare.

Suomi era tot relaxată și nici ceilalți nu deschiseseră încă ochii. Înțeleptul sfânt îi făcu semn să se ridice și să iasă din Aula Uitării.

— Acum du-te, scoate-ți Skerja. Ți-ai terminat exercițiul, spuse el arătându-i ieșirea.

Tânărul Hastor Venti își dezbrăcă roba portocalie, o împături cum trebuie, își uscă picioarele, își puse cizmele, luă Oscio și

plecă gânditor. Coborî scările și, bănuitor, se îndreptă către UffioServo. Voia să verifice dacă Lupul Roșu avea încă talismanul cu el. Când răsuci vasul statuii pentru a deschide intrarea secretă, din spatele lui veni cu toată viteza Șoimul de vânătoare care intră bătând din aripile lui mari.

— Roi? Dar... Geno își simți sângele înghețat. Șoimul descoperise UffioServo!

Pasărea de pradă zbură de trei ori deasupra lui Anoki Kerioki și i se opri chiar la nivelul inimii. Indianul era tot acolo, agățat ca un lampadar fumegând, cu fața aproape desfigurată. Era impresionant să-l privești.

Roi scoase un țipăt ascuțit și rămase cu ciocul deschis. Geno își agită brațele, încercând să îl gonească pentru a vedea dacă pe pieptul prietenului se afla prețiosul obiect. Îl văzu!

— Ia-l Roi, ia-l tu! îi porunci băiatul care în acel moment trebuia să se încreadă în misterioasa pasăre de pradă.

Șoimul smulse talismanul de la gâtul Lupului Roșu și, zburând deasupra capului lui Geno, îl lăsă să-i cadă din cioc. Imediat ce-l avu în mână, băiatul auzi înfiripându-se un cântec sioux: voci și refrene ale acelui popor străvechi și glorios din care făcea parte Lupul Roșu. Talismanul conținea spiritele strămoșilor lui Anoki. Geno își amintea bine. Cântecul era trist și pătrunzător. Emoția îi tăie picioarele și îl făcu să îngenuncheze. O viziune îl lăsă cu sufletul la gură: mii de bizoni alergau în prerii nesfârșite și niște indieni mândri, cu panașe mari pe cap și chipurile pictate, strigau către cer. O forță puternică îi străbătu inima. O forță care se adăugă celei declanșate de Cuvântul-Stavilă. Mintea lui emana energie, iar ochii săi negri deveniră mari și strălucitori. Fără să-și dea seama, murmură: „Forța minții. Totul depinde de ea. Madame avea dreptate. Până și cina de început în onoarea literei F m-a îndrumat aici. Aici unde inima mea lipsită de dragoste se împlinește”.

Geno Hastor Venti privi spre înălțimi și jură să își salveze prietenul, în timp ce Roi continua să zboare deasupra corpului indianului, și aripile lui se îmbălsămau de fumul și de aburii care îl învăluiau.

Geno plânse, iar lacrimile lui udară micul totem de lemn: cântecul și muzica se opriră, tăcerea puse stăpânire pe UffioServo. Șoimul se îndreptă către ușă, iar Geno se ridică încet, urmându-l. Când ieșiră pe coridor, Roi se îndreptă

mișcându-și lent aripile și tânărul Anteu italian împrăștie ca de obicei praful de Stejar-Știe.

•

Se făcuse târziu. Era aproape ora cinei. Pe scări erau patru mediumuri care sporovăiau. Unul dintre ele părea o fetiță, dar, de fapt, fusese prinsă cu minciuna și supusă tratamentului antiminciună. În timpul probei de Fandonfie spusese ceva neadevărat, iar consecința fusese inevitabilă: își micșorase pe loc înălțimea. Supărată ca niciodată, zbieră ca o apucată atunci când Geno o atinse din întâmplare:

— Dacă te duci la Fandonfie, vei deveni un șobolan negru, cu toate minciunile pe care le zici!

Tânărul Hastor Venti o privi fără a se înspăimânta, cântecul indian îi umbla încă prin cap și nimic nu îl putea tulbura. Expresia fermecată a Anteului de Nivelul Întâi o descumpăni pe fetița medium și celelalte Psiofe pufniră în râs, din toată inima. Geno coborî treptele cu pas vioi, iar când ajunse în dreptul Vorbelor Răsucite, marile guri negre vorbiră hotărât:

— Toate probele trebuie urmate. Fii atent, îți lipsesc cam multe până la Intercanto. Unde te duci? Ține calea cea dreaptă.

Geno ascultă și înțelese că voiau să îl descurajeze pentru Intercanto. De fapt, îi lipseau Salutria, dar era facultativă, Fandonfia și Psihofonia. Tocmai această materie o avea de urmat împreună cu Suomi. Întâlnirea era la Megasuflu la ora nouă seara. Era important să înțeleagă dacă în Auditoriumul din Arx se afla o trecere secretă care ducea la închisoarea părinților săi. Cufundat în gânduri, intră în camera cu numărul 5. Acolo îl aștepta fetița finlandeză.

— Mă îngrijorasem, când am terminat Meditația, tu nu mai erai. Vino, așază-te aici, cina este gata și peste puțin trebuie să plecăm, zise Suomi mâncând Cartofi Emotivi.

— Fii atentă ce am găsit!

Geno puse în mâna fetiței talismanul lui Anoki.

— Dar este al lui... Suomi înțelese că îi aparținea Lupului Roșu, dar nu-i pronunță numele, știind că sunt activate Timpantuburile. Îi trimise lui Geno un mesaj telempatic. Vertiliul străluci, iar tânărul Hastor Venti îi răspunse afirmativ în gând, explicându-i fetiței că îl ajutase Roi.

— Șoimul a intrat... acolo? exclamă Suomi din ce în ce mai tulburată, strângând Vertiliul.

— Da, însă nu trebuie să-ți faci griji, răspunse cu voce tare tânărul Anteu italian.

Fetița simți un nod în stomac, nu pricepea dacă Lupul Roșu se trezise sau nu. Îi trimise iar un mesaj telempatic lui Geno și acesta îi răspunse că Anoki era în aceeași stare, dar s-ar fi putut ca talismanul să le fie de folos. Nu-i povesti de Stejarul-Știe, nu o putea face. Asupra acestui subiect Nabir fusese categoric.

— Hai să mergem la Nas Bendatov, în curând Toaca Tremurătoare va bate de douăzeci și una de ori. Știi bine că pentru mine este important să mă duc – cuvintele spuse de Geno cu glas tare nu o liniștiră însă pe Suomi.

— Sper să meargă totul bine la Psihofonie. Sunt nerăbdătoare. Cine știe ce glasuri voi auzi, spuse Antea finlandeză mușcând dintr-un Măr Calmant.

— Glasuri? întrebă Hastor Venti luând două îmbucături de Orez Augustinian.

— Nu-mi spune că nu știi cum se desfășoară proba de Psihofonie! exclamă Suomi.

— Da... deci, parcă îmi amintesc că în Regulament e scris că microfonul... voiam să spun Vocafonul din Megasuflu adună vocile din mintea noastră și le transmite spre ascultare tuturor, spuse Geno vorbind cu gura plină.

— Exact, chiar așa, răspunse fetița.

Geno zâmbi, se duse în baie să-și învioreze fața și își pieptănă părul cârlionțat. Își puse apoi pe cap Tonca neagră, își trase mănușile zdrențuite și, înainte de a ieși, privi harta și busola de aur. Pentru a ajunge în Auditorium trebuiau să treacă de Aula Sublimei Hrane și să străbată tunelul care trecea prin subteranele din Arx.

După ce își puse în buzunar harta și busola, o luă de mână pe Suomi.

— Va fi o seară importantă.

În Salonul cu Flamingi era vânzoleală, baseții domnișoarei O'Connor se jucau cu două Vorbmingi, iar Guvernanta nu părea nervoasă. Vreo zece Psiofi își schimbau între ei pene colorate, iar două alchimiste țineau în mâini castronele de porțelan cu ingrediente ciudate. Pilo Magic Brocca se îndreptă către Aula Imponderabilității pentru lecția de Bioenergie și, trecând pe lângă cei doi Antei de Nivelul Întâi, îi întrebă:

— E totul în regulă?

— Da, răspunseră copiii.

— Aveți grijă. Nu ați urmat unele probe de Nivel Întâi. Dacă veți continua așa, nu cred că veți trece de Intercanto, zise Pilo pufăind și se îndepărtă urmat de o duzină de mediumuri și șamani.

Yudi Oda îl privi satisfăcut, în timp ce, lângă el, Agata Woicik chicotea strâmbându-se la Geno. Agata ținea în mână o pungută de hârtie și, apropiindu-se de Suomi, îi spuse:

— Să facem pace, la urma urmei nu-mi ești așa antipatică. În această pungută am bomboane de Anason Extatic, sunt foarte bune, și, zicând acestea, luă mâna dreaptă a fetiței oarbe și i-o puse în pungută.

Suomi încercă să ia o bomboană din pungută, dar pe degete simți numai un praf.

Agata râse cu gura până la urechi și alergă spre Yudi.

— Fată proastă și tâmpită, spuse Geno care, privind-o, își aminti de acra Mirta Bini.

Suomi rămase cu mâna întinsă.

— Ce era în pungută?

— Numai pământ sau praf roșu, ți-ai murdărit mănușile. Nu te necăji, răspunse Hastor Venti.

Printre obrăznicii și supărări, Anteii și cincisprezece Psiofi traversară tunelul în liniște și se treziră într-un spațiu larg, luminat numai de becuri roșii. Pe peretele din fața trecerii era o poartă imensă de lemn vechi. Acolo așteptară să sune Toaca Tremurătoare de douăzeci și una de ori și, după vreo zece minute, unii dintre Psiofi, mai ales doi vrăjitori mexicani, începură să bată.

Dintr-odată, Nas Bendatov deschise poarta. Era cu căciula în mână și avea fruntea transpirată.

— Cineva a stricat Piansereno! spuse el serios.

O magiciană Psiofă păși înainte.

— Se poate repara. Știu bine structura aceasta, vin de mulți ani în Arx.

Nas o privi și, după aceea, li se adresă tuturor:

— Repede. Dacă Piansereno nu merge, nici Pendulul Uscat nu poate înregistra intrările și ieșirile. Toaca Tremurătoare și Sucfluierul nu vor suna. Toate ceasurile și clopotele din Arx sunt legate de această orgă. Explicația din Regulamentul Inițiatic, RI-

AM.6e, o spune clar. Mâine-dimineață sosesc toți Psiofii pentru GalApeiron și Von Zantar o să mă învinuiască pe mine!

Geno și Suomi intrară împreună cu ceilalți. Megasuflul era foarte frumos. Un auditoriu cu adevărat de excepție. Pereții și tavanul erau azurii ca bolta cerească, iar fotoliile erau din catifea roșie. Pe scenă era Piansereno, antica orgă datată la 1555, care reproducea cântece lirice și sunetele tuturor instrumentelor de la vioară la trompetă, de la pian la oboi. Tuburile, mai mult de o mie, erau de lemn, iar clapele erau aurite pe margini. Unele tuburi erau foarte înalte, altele însă scurte. Întreținerea orgii se făcea zilnic și nimeni, în afara doctorului din Arx, nu se putea ocupa de orgă, un instrument important tocmai pentru că regla orarele tuturor probelor magipsihice.

Nas și magiciana acordară instrumentul câteva minute, dar din tuburi ieșiră numai sunete nearmonizate. Agata Woicik și Yudi Oda se așezară chiar în primul rând pentru a vedea ce se întâmplă. Geno și Suomi erau încă în picioare și așteptau să se rezolve situația. Dar Antea finlandeză își aminti dintr-odată de viziunea pe care o avusese când madame Crikken le dăduse Cuvântul-Stavilă.

— Nas Bendatov, supărat în Megasuflu, murmură ea preocupată.

Hastor Venti nu auzi, pentru că era prea atent să cuprindă din priviri de sus în jos întregul auditoriu, pentru a înțelege unde ar fi putut găsi pasajul secret, dar nu observă nimic ciudat. O rugă pe Suomi să se concentreze și să capteze cu mintea vreo imperfecțiune în pereți sau podea, dar fetița nu apucă să se concentreze pentru că vocea ascuțită a Psiofei magiciene o făcu să tresară.

— Cea de-a treia clapă a Piansereno a fost defectată. Clapa Cornului de vânătoare este blocată, a patra, cea cu sunetul Flautului, la fel, și a douăzeci și doua, Violoncelul, are o amprentă evidentă de mână murdară de Nisip Muribund, au praf roșu de necurățat și ucigător. Reușește să blocheze orice obiect. Dacă pot să vă spun părerea mea, astea-s lucruri de puști.

Nas Bendatov își puse căciula și, cu voce tunătoare, se așeză în fața Vocafonului, marele microfon care se afla pe scenă, pregătit pentru proba de Psihofonie, și anunță:

— Cine știe ceva să vorbească! Vreau un răspuns imediat! Știți bine că acela care încalcă RI-AM.6e este expulzat pe loc.

O șușoteală se împrăștie prin tot Megasuflul. Psiofii îi priviră atent pe cei patru Antei prezenți, care se simțiră singurele obiecte ale furiei lui Nas.

Vocafonul era încă deschis și se auzea foarte bine respirația greoaie a medicului din Arx care, pe neașteptate, strănută provocând un vuiet îngrozitor.

— Iertați-mă, dar nu-mi trece răceala, zise Nas scoțându-și batista din buzunar, în orice caz, acum închid Vocafonul, întrucât proba de Psihofonie tot nu se va mai ține. Vreau să se înfățișeze vinovatul!

Agata se ridică în picioare și, întorcându-se către Suomi, o arătă cu degetul.

— Ea a folosit Nisipul Muribund. Priviți-i bine mănușile negre.

Suomi tremură: viziunea pe care o avusese în UffioServo se adeverea. Geno înaintă câțiva pași către scenă, dar Nas îl opri.

— Vino aici, Suomi Liekko, spuse înțeleptul doctor.

Fetița se ridică și, pipăind cu bastonul, ajunse la treptele scenei, dar, de emoție, nu reuși să le urce. Avea obrajii roșii de rușine și o cuprinsese furia. Aruncă bastonul la pământ și își arătă mâinile acoperite de mănuși. Degetele mănușii drepte aveau grăunțe purpurii.

Sapiens rus coborî de pe scenă împreună cu Psiofa și se convinseră că mănușa dreaptă era pătată de praf roșu. Magiciana le adulmecă și confirmă din cap:

— E Nisip Muribund.

Fetița se zbătu și urlă:

— Nu, nu. Agata m-a pus să bag mâna într-o pungușă… eu… nu știam nimic. Nu puteam vedea ce era înăuntru! Sunt oarbă! Sunt oarbă!

Vocea lui Suomi era înspăimântată, fetița își pierduse controlul pentru că se simțea acuzată pe nedrept. Hastor Venti interveni:

— Da, așa este. Mă aflam și eu acolo când Agata…

Nas îi făcu semn să tacă.

— Nu vorbi, ai problemele tale, aici, în Arx. Vrei să-ți complici și mai mult situația?

Marea poartă de lemn se dădu de perete și în Megasuflu intră miss O’Connor, care fusese informată de nenumăratele mesaje trimise telepatic de către Psiofi și de către Agata, preferata ei.

— Ce se întâmplă aici? Piansereno a fost defectat? întrebă ea sosind cu pas grăbit, urmată de Oscar, Ofelia și Otto.

— Da, defectat. Un necaz într-adevăr, răspunse Nas apropiindu-se de Suomi.

— Ea a fost autorul? întrebă satisfăcută Guvernanta.

— Așa se pare. Are mâinile murdare de Nisip Muribund.

— *Good, good.* Atunci, dragă domnișoară Liekko, acum ne vom duce la Ranja Mohaddina, căci nu se poate greși cu Fandonfia. Dacă vei spune adevărul, nu ți se va întâmpla nimic. Dacă însă tu ai fost aceea care a defectat Piansereno, pe lângă efectele schimbării fizice va trebui să înduri și pedeapsa lui Summus Sapiens. Stricarea acestui Piansereno e un lucru grav. Riști să nu-ți poți da Intercanto și să rămâi la Nivelul Întâi!

Oscar se urcă cu lăbuțele pe picioarele lui Suomi și fetița își pierdu echilibrul, dar Nas o prinse pe după umeri.

— Oscar, ești un cățel prea neastâmpărat, spuse doctorul zâmbind.

Suomi întinse mâna pentru a-l mângâia și ea, dar basetul îi mirosi mâinile murdare de praf și strănută. Și Nas începu o lungă serie de strănuturi.

Miss O’Connor îl strigă sever pe Oscar și o privi cu ochi răi pe tânăra Antee finlandeză.

Yudi îi făcu Agatei cu ochiul și aceasta îi zâmbi. Însă Nas le observase purtarea și, înainte ca Guvernanta să o ia pe Suomi, exclamă:

— După părerea mea, la Fandonfie vor trebui să vină toți Anteii prezenți aici.

Geno făcu ochii mari și surâse cu toată fața înspre doctor. Miss O’Connor își înălță capul și întrebă curioasă:

— Toți sau numai… numai același Geno Hastor Venti?

— Toți patru, îi întoarse vorba doctorul.

Agata și Yudi lăsară capul în jos, timp în care Geno se apropie mândru de galerie, zicând:

— Doctore Bendatov, eu și Suomi ne vom întoarce curând.

Mai erau doar douăzeci de minute până la ora zece seara și Miss O’Connor era mai curând nervoasă, deoarece trebuia să se ducă în aula sa să-și înceapă proba de Fantasme. Când ajunse în

fața Aulei Sublimei Hrane, îi trimise o Vorbminge Ranjei care dormea fericită în camera ei.

Înțeleapta arabă coborî scările grăbită și se prezentă în capot dinaintea grupului de Antei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea căscând.

— Știu că nu este ora potrivită. Este însă necesar să se facă o probă de Fandonfie cu acești patru Antei. Suomi, sau altcineva dintre ei, a defectat Piansereno, explică grăbită Guvernanta.

— Îmi pare un lucru grav! adăugă Ranja intrând în Aula Sublimei Hrane.

Îi așeză pe copii pe niște scăunele, cele aflate lângă cuptor, și începu exercițiul explicându-le că trebuia să aibă loc pe întuneric.

Pentru Suomi și Geno era prima oară, pentru Yudi, a doua oară, pe când Agata cunoștea deja tehnica, fiind ea de Nivel Doi.

Ranja umplu paharele cu Apă Pitagorică la cub, un lichid alchimic foarte puternic, capabil să provoace schimbări fizice dacă nu se spunea adevărul. Cocoașe, riduri, furuncule, schimbări ale gurii, nasului, ochilor și urechilor erau unele dintre reacțiile cele mai obișnuite. Înțeleapta arabă stinse lumina și-i așteptă pe copii să bea. Numai Agata o făcu pe șmechera și, în întuneric, reuși să arunce băutura în oala de pe cuptor. Când Ranja îi întrebă pe fiecare dacă defectaseră Piansereno, toți îi răspunseră că nu.

— Foarte rău. Nimeni nu a mărturisit. Acum voi aprinde lumina și, din păcate, unul dintre voi va fi suferit efectele Fandonfiei. Cu minciuna nu-i de glumă, anunță Ranja care o avea alături pe Guvernantă și cei trei câini.

Cei patru Antei erau însă normali.

Ranja și Butterfly o priviră pe Suomi: cum se putea să nu fie vinovată! Mincinoasa!

Ranja se răsuci către Agata.

— Atunci, tu ești cea care a mințit!

— Nu. Eu sunt o Antee foarte bună și fidelă, răspunse ea cu un aer plin de sine.

Ofelia și Oscar amușinau partea inferioară a mobilei din bucătărie și, dintr-odată, cățelul începu să latre cu insistență. Ranja Mohaddina se apropie de el și descoperi că în oala lăsată pe cuptor era Apă Pitagorică la cub.

Înțeleapta arabă o fulgeră pe privirea pe Agata, care își plecă privirile. Miss O'Connor luă oala și, privind-o pe Ranja, îi zâmbi de circumstanță. Dar Sapiens prietenă și colegă a doamnei Crikken fu neiertătoare.

— Agata Woicik, bea imediat!

Antea de Nivel Doi luă oala din mâinile Guvernantei și înghiți lichidul. În câteva secunde, fața i se acoperi de broboane negre și violet, nasul îi deveni verde și lat. Geno izbucni în râs și îi explică lui Suomi cum se transformase Agata. Fetița finlandeză coborî de pe scăunel, lovi bastonul de pământ în semn de victorie și, împreună cu prietenul ei, ieși din Aula Sublimei Hrane.

— Noi ne ducem la Psihofonie. Nas ne așteaptă. Deja am pierdut destul timp.

Agata își privi mănușile albe (și mâinile i se umflaseră!), le scoase și își văzu pielea pătată.

— Sunt un monstruuuuu!

Yudi nu scoase o vorbă și holbă ochii, în timp de Oscar dădea din coadă frecându-se de capotul Ranjei. Miss O'Connor o îmbrățișă pe Antea poloneză și zise cu mânie:

— OK, ai greșit. Acum trebuie să te duc la Von Zantar. Îmi pare rău, dar Regulamentul vorbește clar.

Agata sughiță. Ranja stinse luminile și se întoarse să se culce. Înțeleapta arabă gândi că Geno și Suomi erau mereu în bătaia puștii și se rugă ca madame Crikken să se întoarcă în Arx cât mai repede. Prea multe incidente și invidii otrăveau atmosfera bătrânei fortărețe, unde trona Magipsia.

• Capitolul unsprezece •

GalApeironul Psiofilor

Patru mediumuri spanioli, două magiciene franțuzoaice, șase senzitivi și Bob Lippman o așteptau pe miss O'Connor în fața Aulei Gândului Subtil. Deși trecuse de zece seara și Toaca Tremurătoare, datorită defectării orgii Piansereno, nu sunase, grupul era nerăbdător să înceapă proba Fantasmelor. În aceeași situație se găseau cei aflați în fața Aulei Hipnozei, care bombăneau reproșând întârzierea Eulaliei Strabikasios la experimentele de Magie Albă.

Miss O'Connor, alături de Agata, care își acoperea fața cu mâinile, îi înștiință pe toți că Toaca nu funcționa, scuzându-se. Bob Lippman se apropie de Antea poloneză.

— Ce ți s-a întâmplat? întrebă el nedumerit.

— Vina blestematei aceleia de oarbă și a tâmpitului de italian, răspunse ea printre lacrimi.

Bob jură atunci răzbunare pentru prietena lui.

Eulalia își făcu apariția și Butterfly, aranjându-și părul, zise sec:

— Cred că este nevoie de ajutorul tău în Megasuflu. Eu trebuie să mă duc la Von Zantar. După cum vezi, Agata are probleme.

Grecoaica holbă ochii și se îndepărtă cu mii de fandoseli de lângă grupul de Psiofi, care rămaseră încă o dată deziluzionați pentru că nu își puteau desfășura cu regularitate probele în prezența Eulaliei.

— Puteți intra fără grijă în Aula de Hipnoză și vă puteți verifica abilitățile. Astă-seară vă descurcați fără mine, spuse ea strâmbând din nas.

Agata și Guvernanta urcară scările și, ajunse la etajul trei, îl găsiră pe Pilo Magic Brocca deja avizat de sosirea lor printr-o Vorbminge expediată cu puțin timp înainte de către Ranja Mohaddina.

— Von Zantar vă va primi imediat! exclamă Maestrul de Ceremonii deschizându-le drumul.

Sapiens irlandeză și Antea poloneză traversară podul mobil și intrară în Camera de Primire. Summus Sapiens era așezat pe fotoliul său, focul era aprins ca de obicei și un parfum amar de rășină înmiresma aerul.

Yatto se ridică și privi fața și mâinile fetiței.

— Groaznic! exclamă el scârbit.

Agata plânse cu disperare.

— Vă rog, Summus, nu mă goniți. Peste câteva zile va ava loc Intercanto și vreau să iau proba și să trec la Nivelul Trei.

Marele Înțelept din Arx dădu din cap.

— Îmi pare foarte rău că trebuie să-ți spun că nu te mai pot accepta aici. Știi bine că *Regulamentul Inițiatic,* RI-AM.6e, prevede expulzarea pentru cine defectează Piansereno. De ce oare ai făcut pocinogul ăsta, spunând și o mare minciună și dând vina pe Antea finlandeză? întrebă urlând Von Zantar.

— Este antipatică și, în plus, stă tot timpul cu Geno pe care nu-l suportă nimeni, răspunse Agata ștergându-și lacrimile.

— *Ich verstehe.* Înțeleg. Nu te pot însă ierta! spuse Summus care, în sufletul lui, aprecia răutatea Agatei Woicik.

Miss O’Connor încercă să o dezvinovățească pe fetiță, dar Yatto îi dădu de înțeles că ar fi fost mai bine să nu stârnească și mai mult bănuielile celor din Arx și Psiofilor, și Înțelepților. Regulamentul trebuia respectat.

Summus Sapiens Yatto Von Zantar pronunță actul de expulzare:

— Agata Woicik, ești gonită din Arx Mentis pentru că ai încălcat Regulamentul. Te vei putea reîntoarce printre noi în ciclul următor. Vei repeta Nivelul Doi și, dacă nu vei trece Intercanto, vei fi izgonită pentru totdeauna de la artele Magipsiei. Așa este decis!

Yatto îi luă de pe cap Tonca albă și îi smulse cu violență mănușile albe. Luă o ștampilă mică și imprimă pe haine litera R, de la repetent.

Agata strânse pumnii și se lăsă în genunchi, dar miss O’Connor o ridică îmbrățișând-o.

— Du-te în camera ta și pregătește-ți lucrurile. Ne vedem la Pendulul Uscat.

Pe când Antea expulzată se îndrepta spre camera ei însoțită de Maestrul de Ceremonii, Butterfly și Yatto rămaseră să dezbată problema câteva minute.

Între timp, în Megasuflu sosiseră Geno, Suomi și Eulalia. Pe scenă, lângă Piansereno, se afla Nas Bendatov și acorda clapele. Când o văzu pe Suomi, rămase cu gura căscată.

— Așadar? N-ai fost de vină tu!

— După cât se vede, nu! Eu spun mereu adevărul... sau pe-aproape! zise zâmbind Antea oarbă.

— Agata a fost vinovată!

Geno vorbi cu mare satisfacție și Nas se legănă cu tot corpul în semn de aprobare.

Înțeleptei grecoaice i se accentuă ticul: ochii păreau să i se miște fără control! Agitată ca niciodată, se duse spre clapele blocate de Nisipul Muribund și turnă deasupra câteva picături de Arsenic Eliberator, o otravă puternică prin care se elimina acțiunea nefastă a prafului fermecat. Operația necesita o mare atenție.

Nas și Eulalia erau foarte concentrați, așa că Geno putu să arunce o privire printre tuburile orgii și printre pedalele celor trei rânduri de clape, ca să vadă dacă nu cumva cine știe ce mecanism ciudat ar fi putut deschide trecerea spre vreun loc secret. Nimic însă. Suomi își activă percepțiile extrasenzoriale și fu atrasă de primul rând de clape. Se apropie și pipăi clapele. Nas se răsuci imediat:

— Nu atinge nimic, încercăm să eliminăm praful roșu.

Sapiens apăsă clapele și din tuburi se auzi un cântec de soprană, cel care anunța prin intermediul Pendulului Uscat intrarea și ieșirea Psiofilor.

— Funcționează! strigă fericită Înțeleapta grecoaică.

Nas râse la rândul său. Cei doi Înțelepți încercară să vadă cum sună și celelalte părți ale orgii, pentru a controla ca totul să fie din nou la locul lui.

Geno însă observă că două clape din primul rând rămăseseră blocate. Se apropie și le atinse. Niciun zgomot, niciun glas nu ieși din tuburile corespunzătoare. Băiatul simți numai o ușoară scârțâitură venind din spatele scenei.

Eulalia și Nas nu făcură caz, erau prea ocupați să regleze sunetul Toacei Tremurătoare. Tânărul Hastor Venti trase cu ochiul în spatele orgii și văzu că pe podea erau opt plăci de parchet ridicate cam cu cinci centimetri.

— Dedesubt aici este ceva! murmură el pradă unei bucurii neprevăzute.

O chemă pe Suomi, dar Nas intră la bănuieli.

— Nu se poate merge în spatele orgii, este interzis de Regulament, RI-AM.6e. Ar trebui să știți asta! Vreți să aveți probleme și voi și să fiți expulzați?

Geno își ceru iertare, însă, imediat ce Nas se întoarse la treburile lui, scoase busola pe care i-o dăduse șoimul: acul indica sudul. O așeză pe direcția plăcuțelor de lemn și acul începu să se miște în sens contrar. Busola părea înnebunită.

— Daaaa! strigă Geno fără să-și dea seama.

Și Suomi strigă, dar Eulalia îi puse la punct zicând:

— Gura închisă, vă rog. Aici nu ne jucăm.

În clipa aceea, Toaca Tremurătoare bătu miezul nopții.

— *Ocin harașo.* Foarte bine. Piansereno funcționează minunat! exclamă Nas aruncându-și căciula în sus.

— Bine, acum putem să facem proba de Psihofonie?

Întrebarea lui Suomi, care îl ului pe Sapiens rus, îi era necesară lui Geno pentru a câștiga timp să găsească pasajul secret.

— Dar este foarte târziu! exclamară cei doi înțelepți.

Suomi insistă și chiar și Geno încercă să îl convingă pe bunul doctor din Arx să facă proba, susținând că, altminteri, le-ar fi fost greu să treacă examenul Intercanto.

Nas își puse căciula și îi ură noapte bună Eulaliei care, de oboseală și din cauza ticului său, privea cruciș de-a binelea. Înainte de a ieși din Megasuflu, îl mângâie pe Hastor Venti, dar, apropriindu-se de el, observă că din buzunar îi atârna o sforicică de care era prins un obiect neobișnuit. Talismanul lui Anoki Kerioki! Eulalia Strabikasios avu o tresărire puternică, astfel încât până și ochii îi deveniră normali pentru câteva clipe.

Nas sesiză decompensarea energetică a grecoaicei și îl țintui pe Geno, care își înfundă în buzunar prețiosul obiect. Gestul nu îl scuti însă de neplăceri.

— Arată-mi! Imediat! ordonă Nas Bendatov.

Băiatul își plecă ochii și îi arătă talismanul. Suomi înțelese că o feștelise iarăși!

— Acesta este al... Lupului Roșu! exclamă Eulalia ducându-și mâna la gură, înspăimântată.

Lăsându-se să cadă greoi pe unul din fotoliile din rândul întâi, Înțeleptul rus își scoase iarăși căciula și, cu un aer obosit, le ceru socoteală celor doi Antei.

Geno nu știa dacă să zică sau nu adevărul. Destinul însă nu își spusese încă ultimul cuvânt pentru Hastor Venti. Pentru a nu știu câta oară îi veni în ajutor Regele, Șoimul de Vânătoare de aur. Intră pe ușa cea mare a Megasuflului și, ca o fantomă înaripată, făcu de patru ori câte un ocol în jurul orgii Piansereno, spre nedumerirea tuturor. Suomi fu scuturată de un tremur.

„Viziunea, viziunea pe care am avut-o în UffioServo se adeverește”, gândi ea îngrozită.

Roi îl luă la ochi pe băiat și, cu un viraj abil, se îndreptă spre el și îi smulse cu ciocul talismanul din mână, fără a-l răni.

Suomi era înspăimântată, simțea pasărea zburând deasupra capului ei, dar nu pricepea ce se întâmplă. Șoimul se așeză exact pe Vocafonul din Megasuflu și făcu să se legene micul totem al Lupului Roșu. Lumina se micșoră pe neașteptate. Eulalia, din ce în ce mai nedumerită, se așeză alături de Nas, frecându-se la ochi.

Geno și Suomi rămaseră împietriți și nu suflară. Din totem ieși un cântec vechi al spiritelor sioux, care se amplifică datorită Vocafonului. Tobe și strigăte, străvechi cântece de rugăciune străbătură inimile înțelepților și ale celor doi Antei.

Șoimul își luă iarăși zborul și, când fu deasupra lui Geno, îi dădu în mână talismanul și zbură afară din Megasuflu, lăsând auditoriumul pradă unei liniști îngrijorătoare.

Micul totem de lemn străluci ca o săgeată și Hastor Venti își simți picioarele ușoare și capul învârtindu-i-se ca o roată. Cu talismanul în mână, se ridică până aproape de tavanul auditoriumului, i se încețoșă privirea și inima își încetini bătăile. Își pierdu cunoștința și rămase suspendat în levitație. În trup îi pătrunseră spiritele lui Anoki Kerioki care vorbiră prin gura lui:

> *Liber lăsați-l pe acest tânăr curajos care cunoaște valoarea Prieteniei. Îl va salva pe Lupul Roșu, în el se află forța Gândului. Liber lăsați-l pe acest tânăr curajos, care cunoaște durerea Părăsirii. Va readuce pacea în Arx. În el se află forța Dragostei.*

Doctorul Bendatov se întunecă la față. Îl privi pe Geno care stătea nemișcat acolo sus, ca un nor mare, fără să fi încercat vreodată până atunci să facă Levitație, exercițiu ce era permis numai celor de Nivel Doi și Trei. Nas ascultă împreună cu Eulalia

cuvintele spiritelor sioux și se gândi că, în toți anii dedicați Magipsiei, nu mai asistase în Arx la ceva asemănător. Eulalia scoase un geamăt straniu și, câteva minute, avu un schimb telempatic cu Nas. Vertilii străluciră și cei doi înțelepți comunicară intens despre ceea se văzuseră și despre puterea medianică extraordinară a lui Hastor Venti.

Când spiritele terminară de vorbit, corpul lui Geno își începu coborârea și, ajuns jos, căzu leșinat. Suomi strigă tare numele prietenului ei, agitându-și bastonul.

— Răspunde-mi, te rog! Spune-mi că trăiești. Răspunde, răspunde…

Urletele Anteei finlandeze îl treziră brusc pe tânărul care, găsindu-se întins pe podea, privi spre tavan și simți că trăise o experiență unică. Se ridică, o îmbrățișă pe Suomi care tremura, și înțelese că, acum, cei doi înțelepți vor lua măsuri serioase.

Cei doi copii activară Cuvântul-Stavilă temându-se de un control mental din partea Eulaliei și a lui Nas, care ar fi complicat lucrurile. Cum ar fi putut explica tot ce se întâmplase, fără a le destăinui unde este Anoki Kerioki? Sau poate erau tocmai ei înțelepții care i-ar fi putut ajuta, după cum scrisese Șoimul?

Nas și Înțeleapta grecoaică nu făcură nimic, nu încercară să cerceteze deloc cu tehnicile de Telempie și Telepatie, se ridicară simultan din fotolii cu multă discreție.

— *Ocin harașo.* Foarte bine. Foarte frumoasă probă de Psihofonie. Complimente amândurora, spuse doctorul Bendatov ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic nefiresc și își puse iar căciula.

Geno își ținu respirația.

— Sper ca Lupul Roșu să fi auzit spiritele prietene care te-au vizitat. Noi așteptăm cu încredere întoarcerea sa – fraza Eulaliei Strabikasios îi descumpăni pe cei doi Antei.

— Dar… îi veți povesti lui Von Zantar? întrebă temătoare Suomi.

— *Niet.* Nu este obligatoriu să-i explicăm lui Summus ce se întâmplă în toate probele de Psihofonie. Nu este prevăzut în Regulament, răspunse Nas îndreptându-se spre ieșire însoțit de Eulalia.

Geno înghiți în sec, sperând că Timpantuburile erau dezactivate. Spre norocul lui, Von Zantar nu asculta cu

Scantopiile pentru că încerca din nou să folosească Sfericunda pentru a descoperi unde se evaporase madame Crikken.

Geno scoase din buzunar busola și se întoarse să privească scena, murmurând către Suomi:

— Am găsit pasajul secret, busola mi l-a indicat. Mă voi întoarce când nu va fi nimeni.

— Ne vom întoarce. Eu te voi ajuta, răspunse fetița întinzând mâna către fața băiatului.

Hastor Venti o luă de mână pe prietena finlandeză și strânse la piept talismanul, gândindu-se la părinții săi și la Regele care îi demonstrase într-adevăr că știa viitorul.

Ușa cea mare a Megasuflului se închise. Niciunul nu mai scoase un cuvânt.

De fapt, Nas și Eulalia se puseseră de acord mental.

A doua zi aveau să-i ceară lui Von Zantar un lucru important: convocarea imediată a Ursului Taciturn. Pe de altă parte, legătura dintre Geno și șoim părea de necrezut, iar dacă Anteul italian știa ce se întâmplase cu Anoki Kerioki, trebuia informat șamanul sioux.

Când traversară Salonul cu Flamingi, se auzi limpede corul de copii înălțându-se în văzduh. Pendulul Uscat anunța că Agata Woicik ieșea din Arx Mentis. Cei doi Sapientes se îndreptară fiecare spre camera lui fără a mai comenta nimic, în timp ce Geno și Suomi străbătură coridorul de la intrare. Tânărul Hastor Venti se sprijini de geamuri. În lumina lunii o văzu pe miss O'Connor salutând-o pe Antea de Nivel Doi care îi înmână cartela cu ora și ziua de ieșire. Poarta era deschisă; fetița poloneză avea patinele Scăpărători în mână. Se duse fără să mai privească înapoi. Sigiliul ei Negru o aștepta în mijlocul pădurii pentru a o duce acasă.

Noaptea nu fu senină. Pentru nimeni.

Geno se gândi la pasajul secret, la madame Crikken, la spiritele sioux și la Anoki care trebuia salvat. Forța pe care o simțea în interiorul său era mare și în acel moment nu îl interesa dacă prin sângele lui curgea într-adevăr ClonaFort.

Acum învăța tehnicile Magipsiei și mintea îi era pregătită pentru alte probe.

•

Sunetul Trompetei lui miss O'Connor îi trezi ca de obicei pe toți cei aflați în Arx. Ziua era limpede, iar pe cer, la orizontul Văii

Gândurilor, pe deasupra pădurilor, zburau în viteză patru sute de Psiofi.

Erau pe bicicletele Bi-Flap, iar aripile de liliac se înălțau și coborau ritmic. Soseau pentru Marea Adunare, GalApeiron, care pregătea Contra Unico.

La ora 8:30, Salonul cu Flamingi era plin, câțiva magicieni și senzitivi deciseseră să iasă afară și să mediteze călare pe Hipovoli, alții probau deja rafinatele tehnici de Magipsie în diversele aule din Arx.

Nas Bendatov și Eulalia se întâlniră cu Ranja Mohaddina și Nabir Kambil, anunțându-i că voiau să-i ceară lui Von Zantar să fie contactat Ursul Taciturn. Nu explicară în amănunt ce se întâmplase în Megasuflu cu Geno și spiritele lui Anoki, dar îi convinseră pe colegii Sapientes că era neapărat necesară intervenția bătrânului șaman sioux. Împreună expediară mesaje telepatice către Summus care le răspunse, încuviințând.

La nouă fix urma să aibă loc o reuniune extraordinară în apartamentul lui de la etajul trei.

Bob Lippman nu își făcea nicio problemă din pricina haosului ce dormea în Arx Mentis, dar încerca să se facă remarcat de Psiofii veniți din toate colțurile lumii pentru a asista la Contra Unico. Yudi Oda, însă, se duse în Camera Rotundă pentru a reflecta.

Gonirea Agatei îl descumpănise și voia cu tot dinadinsul să se răzbune și să îi pedepsească aspru pe Geno și pe Suomi.

Aulele erau înțesate de vrăjitori și mediumuri, miss O'Connor avea un zâmbet ciudat și era mândră să poată discuta cu Psiofii despre noile tehnici care s-ar fi putut folosi în probele de Fantasme. Pilo Magic Brocca pregătea un singur Zburător pentru Contra Unico: cel pe care ar fi trebuit să-l folosească Bob Lippman. Nas expedie Guvernantei și Maestrului de Ceremonii Vorbmingi pentru a-i înștiința despre reuniunea extraordinară care trebuia să aibă loc curând la Summus Sapiens.

Yatto aștepta în apartamentul său să bată de nouă. Toaca Tremurătoare sună. Cei șase Înțelepți se întâlniră în fața marelui mozaic din Camera de Primire, fiecare își puse mâna pe propria imagine și peretele se deschise.

Yatto era în picioare; lângă el stătea René, impasibil și mereu cu figura tristă. Îndată ce intrară Înțelepții, Butterfly îi trimise lui

Yatto un mesaj telempatic întrebându-l dacă trebuia sau nu să dea curs și ea cererii celorlalți. Von Zantar îi răspunse afirmativ.

Așa se și întâmplă. Marele Maestru din Arx acceptă propunerea de a-l căuta pe Ursul Taciturn; asta și pentru că nu reușise să descopere nimic cu Sfericunda. În plus, folosirea sferei de cristal îi provocase dureri în tot corpul.

— Stimați Sapientes, însoțiți-mă în Loggia Psiche, voi pune în funcțiune Marele O astfel încât șamanul sioux să poată sosi cât mai repede folosind Bilocația Transversală. Vă mărturisesc însă să am încercat să iau contact telepatic cu Ursul Taciturn și nu am primit niciun răspuns de la el, spuse Yatto ieșind din apartamentul său împreună cu René.

Cei șase Înțelepți îl urmară, iar Pilo Magic Brocca le-o luă înainte ducându-se să deschidă Loggia Psiche.

Dinaintea celor Trei Giganți, Sapientes rămaseră nemișcați. Summus își desfăcu brațele și, concentrându-se, își proiectă gândurile asupra pietrelor plate care deveniră incandescente. Bilocația Transversală era activă, iar Ursul Taciturn ar fi trebuit să apară în decurs de câteva secunde. O descărcare electrică foarte puternică provocă însă foc și scântei.

— Ce se întâmplă? întrebă înfricoșată Ranja.

— Nimic. Ursul Taciturn nu este de găsit. Nu aude chemarea. Nu ne ascultă cererea, explică nervos Yatto.

— S-ar putea să i se fi întâmplat ceva grav?

Întrebarea lui Nas îi puse pe gânduri pe Înțelepți.

— Anoki a dispărut, doamna Crikken a plecat și Ursul nu recepționează gândul nostru telepatic. Foarte ciudat, comentă Nabir Kambil adresându-se lui René, dar acesta nu îi răspunse nimic.

Eulalia Strabikasios intră în transă, închise ochii șașii și, respirând adânc, vorbi ca o clarvăzătoare:

— Aici este încă energia produsă de madame Margot Crikken în clipa fugii sale. Nu reușesc să percep nimic altceva. E ca și cum Marele O n-ar mai reuși să absoarbă mecanismele mentale ale Bilocației Transversale!

— Exact! exclamă Von Zantar. Și eu am aceeași senzație.

— Înseamnă că suntem blocați aici în Arx? Noi, Înțelepții nu ne mai putem strămuta nicăieri în altă parte? întrebă alarmată miss O’Connor.

— Mă tem că da, spuse Yatto strângând din pumni.

— Trebuie neapărat să deblocăm Marele O. Dacă ne vom concentra toți împreună, vom reuși, propuse Pilo Magic Brocca.

Summus încuviință din cap, dar preciză că nu o puteau face toți deodată. Era necesar ca măcar doi dintre Sapientes să rămână la dispoziția adunării Psiofilor.

— Mâine începe perioada de Intercanto. Anteii vor pleca în călătoria lor mentală. Vom avea opt zile pentru a rezolva problema și a coordona adunarea Psiofilor. Cred că pentru Contra Unico problema va fi rezolvată, clarifică Summus Sapiens luându-l de braț pe René, care părea total dezinteresat de ce se întâmpla în jurul lui.

Înțelepții încuviințară privind împietriți comportamentul băiatului cu haină aurită. Nu-l mai văzuseră atât de serios și tăcut.

Pilo Magic Brocca părăsi Loggia Psiche; trebuia neapărat să pregătească temeinic Zburătorul pentru Bob Lippman și treaba cerea destul de mult timp. Bendatov decise să facă o scufundare cu Subcandi alături de un grup de Psiofi veseli, iar Nabir Kambil voia să mediteze în camera sa.

În Loggia Psiche, în fața Marelui O, rămaseră Eulalia și Ranja care începură să își pună în joc toate influxurile magipsihice pentru activarea celor Trei Giganți.

Yatto se îndepărtă cu René și cu Butterfly.

— Avem puține zile la dispoziție. În timpul Intercantoului nu-l vom avea printre noi pe Geno. Trebuie să-i stăpânim pe Psiofi și să-l găsim neapărat pe Anoki. Eu mă duc în camera mea. Dacă aveți vreo veste, contactați-mă numai Telepatic, spuse sever Summus împingându-l înainte pe René.

Guvernanta de încredere surâse și luă aminte la ordine. Când fu în apartamentul său, Von Zantar se apropie de ușa albă și își încastră inelul în clanță. Un scârțâit, și ușa se deschise. Era nevoie de inelul cu emblema Arx Mentis pentru a o deschide, aceasta era singura posibilitate! Acolo unde nimeni altcineva nu mai pusese piciorul, se ascundeau groaznice secrete cunoscute numai de Von Zantar și de René. Enigma privind puterea noilor tehnici mentale: experimente pe care le făcea Yatto folosindu-se probabil de ClonaFort.

Ziua se dovedi agitată, foarte mulți Psiofi voiau să-l întâlnească pe Summus Sapiens și să se pună la dispoziție pentru căutarea lui Anoki Kerioki, dar mai ales voiau să

înțeleagă ce se întâmplase cu madame Crikken. Mediumuri și alchimiste apropiate lui Summus Sapiens susțineau că Înțeleapta franțuzoaică fugise pentru că era implicată în dispariția indianului, dar o parte dintre Psiofi, cei care nu apreciau prea mult conducerea lui Yatto și susțineau linia de conduită a doamnei sau mai curând pe cea a defunctului Riccardo Del Pigio Ferro nu credeau că Margot trădase.

Faptul că Von Zantar nu era disponibil le fu explicat foarte bine de către Guvernantă și Psiofii așteptară răbdători. Pe de altă parte, trebuiau să organizeze marea adunare și să facă schimb de experiențe magipsihice trăite de fiecare în țările lor. Miss O'Connor era într-adevăr foarte ocupată și aula ei era dintre cele mai frecventate.

Profitând de dezordine, Geno și Suomi hotărâră să intre iarăși în Megasuflu și să descopere ce se găsea sub parchet. Luminile din auditorium erau aproape stinse și copiii ajunseră pe scenă. Hastor Venti ținea busola în mână și, cu hotărâre, se îndreptă către primul rând de clape, apăsă pe cele două blocate și podeaua de lemn se înălță cu câțiva centimetri. Geno îngenunche, pe când Suomi încerca să capteze cu ajutorul simțurilor ce-ar fi putut să fie dedesubtul orgii din Arx. Băiețelul ridică cu putere plăcile din parchet.

— Simt un miros ciudat.

— E adevărat, îl simt și eu acum. Parcă ar fi catran, răspunse Antea finlandeză.

Geno băgă o mână în crăpătură și trase cu putere. În loc să se sfărâme, axa podelei se îndoi ca și cum ar fi fost de hârtie. Din adâncimea găurii ieși un fir de fum subțire.

— Nu văd nimic acolo jos! exclamă băiețelul privind înăuntru.

Suomi începu să se simtă rău.

— Mă sufoc. N-am aer. Fumul acela – mirosul acela de catran.

Își îndoi genunchii și se așeză lângă prietenul ei.

— E periculos să stai aici. Poate ar fi mai bine să pleci. Rămân eu. Trebuie. Trebuie să descopăr ce este acolo dedesubt, spuse el agitat.

— Nu, nu te las singur. Îmi va trece!

Suomi era scăldată de o sudoare rece și încerca să respire din toate puterile.

Geno se uită în adâncul micului tunel întunecat, sperând să vadă ceva, să înțeleagă dacă într-adevăr acolo dedesubt, în

negreala aceea care mirosea a catran, era pasajul care l-ar fi putut duce la închisoarea părinților săi. Continua să iasă fum și, dintr-odată, în loc să urce spre tavanul Megasuflului, se îndreptă spre fața lui Geno. Ca un fir negru, îi intră în urechi și în nas. Hastor Venti tuși ducându-și mâinile la gât. Înălțându-se către tuburile orgii, fumul formă un cerc, apoi un pătrat și, în cele din urmă, un triunghi. Anteul italian nu reușea să-i explice nimic lui Suomi pentru că îl ustura gâtul și cuvintele nu-i mai ieșeau din gura încleștată.

Cu ochii scoși din orbite privi fuiorul de fum care dansa în fața lui. O magie, un descântec care avea o semnificație. Numai după câteva minute Hastor Venti înțelese că acela era un semnal important. Ca o cerneală neagră, fumul din străfundurile Megasuflului scrise în aer o propoziție cutremurătoare:

Eliberează cu sângele tău inima șoimului.

Geno o citi și, înnebunit de frică, urlă. Suomi strânse bastonul alb și, agitându-l, strigă:

— Ce se întâmplă? Îți simt teama.

Cuvintele de fum dispărură, axa de lemn se strânse singură, închizând astfel misteriosul pasaj.

Băiatul o îmbrățișă cu putere pe prietena lui, ridicând-o delicat de jos. Îi explică apoi conținutul propoziției, dar cei doi nu reușită să își mai spună nimic pentru că din fotoliile de catifea roșie din Megasuflu începură să iasă zeci de Olleni, periculoasele spectre ale domnișoarei O'Connor. Erau creaturi oribile, cu cap foarte mare și un corp miniatural. Arătau ca niște pitici violet, cu urechi ascuțite și guri mari și galbene. Nu aveau nici nas, nici ochi. Corpul lor părea să fie din nailon și abur.

— Fantasmele! urlă Geno îngrozit.

Suomi își ridică bastonul și începu să dea în dreapta și în stânga.

— Cum arată? întrebă îngrozită fetița.

— Mici, transparenți și mov, răspunse Geno trăgând-o în spatele orgii Piansereno.

— N-am mai auzit vorbindu-se de spectre mov! spuse Suomi lăsându-se pe vine lângă orgă.

— Sunt ale domnișoarei O'Connor. Mă tem că le-a invocat ea, explică Hastor Venti trăgând cu ochiul din spatele orgii Piansereno.

Vreo zece Olleni încercuiră marea orgă și, cu gurile deschise, începură să aspire energia psihică a celor doi copii. Geno se simți slăbit, iar Suomi începuse să se clatine din tot corpul, ca și cum n-ar mai fi avut echilibru să stea ghemuită.

Hastor Venti simți că îi plesnește capul: era ca și cum Ollenii l-ar fi vlăguit de puteri. Strigă disperat numele mamei și al tatălui său, și imediat corpul îi fu inundat de o forță atât de neașteptată și de puternică, încât Ollenii îi simțiră influxul agresiv și se înspăimântară, retrăgându-se cu câțiva pași.

Podeaua scenei tremură, axele din spatele orgii se redeschiseră dintr-odată și, unul câte unul, spectrele domnișoarei O'Connor dispărură în hăul misterios.

Geno se sprijini pe cel de al doilea rând de clape al orgii făcând să sune în același timp Sucfluierul și Toaca Tremurătoare. Toți Psiofii care erau prinși în probe magipsihice se alarmară. Chiar și Sapientes avură o tresărire: Pilo lăsă Zburătorul pe care îl pregătea, Nabir se trezi din starea lui de meditație și Nas, încă îmbrăcat în Salopeta de Lac, sări în sus. Toți se năpustiră în Megasuflu, temându-se ca nu cumva cineva să fi defectat iarăși Piansereno. Când intrară însă în auditorium, îi văzură pe scenă pe cei doi copii care tremurau de frică.

— Ce faceți aici? Ce s-a întâmplat? strigă Maestrul de Ceremonii.

Suomi începu să plângă în hohote și Geno, cu părul cârlionțat căzându-i în ochi, își opri privirile, fără să spună nimic, asupra doctorului Bendatov și a lui Nabir Kambil.

— Veți fi expulzați! urlă iarăși Pilo Magic Brocca urcându-se pe scenă.

— Ia-o încet. Nici nu știm măcar ce s-a întâmplat, preciză Nabir.

Bendatov își înghiți un strănut văzând-o pe miss O'Connor sosind în grabă, urmată de două Psiofe șamane.

— Nu-mi spune că iar ai lăsat să-ți scape un Froder! exclamă hotărât doctorul.

— Nu, de data asta este vorba despre Olleni. Făceam un exercițiu cu cele două șamane în fața oglinzii Hiatus. Eram în perfectă înțelegere cu spectrele mov, dar...

Miss O'Connor fu întreruptă cu brutalitate de Geno Hastor Venti.

— O faceți special ca să ne înspăimântați! spuse el coborând de pe scenă.

— Cum îți permiți să-mi spui mie așa ceva? replică acră Guvernanta, care își dădu seama că acel tânăr Anteu reușea să treacă cu bine toate probele viclene. Nici măcar Ollenii nu-l puseseră la grea încercare. Chiar și Suomi părea să fi trecut cu bine peste șoc.

„Miss O'Connor, dumneavoastră știți!” – mesajul trimis de Geno ajunse drept în capul Înțeleptei irlandeze.

Nas și Nabir văzură Vertilii strălucind și înțeleseră că se întâmpla ceva între băiat și experta în Fantasme. Rămaseră în așteptare fără să intervină. Pilo își plecă privirea și tăcu.

„Nu știu nimic. Ești nebun!” răspunse în gând Sapiens.

„Știți!” repetă cu forța gândului Hastor Venti apropiindu-se din ce în ce mai mult de Guvernantă.

Vertilii păreau să fi înnebunit, străluceau cu o lumină verde fosforescentă. Sfântul chelios și doctorul schimbară priviri pline de înțeles. Undele energiei emanate de femeie și de tânăr se puteau identifica ușor. Încercară să intre și ei în mintea Înțeleptei irlandeze pentru a-i cunoaște gândurile, dar, imediat ce își dădu seama de asta, ea se împotrivi și strigă:

— Să nu încercați! Nu-i cinstit!

— Faci lucruri nepotrivite. Știi bine că evocarea acestor feluri de spectre și fantasme este periculoasă, afirmă înfuriat Nabir Kambil, care avusese niște presimțiri de rău augur.

— Treci de partea unui Anteu de Nivelul Întâi? Mă surprinzi! Mă dezamăgești! Mă îngrijorezi, dragă Nabir! exclamă cu răutate miss O'Connor care întrerupse stânjenitorul dialog telempatic cu Geno și ieși din Megasuflu urmată de șamane.

Cei doi înțelepți se întoarseră către Hastor Venti și, în momentul acela, deciseră să intre în mintea lui, dar aceasta era de nepătruns – forța Cuvântului-Stavilă adăugată sângelui ce purta urmele de ClonaFort și continuele și importantele experiențe magipsihice opriră orice încercare a înțelepților.

Pentru a nu știu câta oară, Nabir și Nas avură dovada că acel Anteu era într-adevăr deosebit.

— Cine ești tu? De ce ai venit în Arx? Fișa ta pare în regulă, dar comportamentul tău, nu! izbucni Kambil.

— Sunt un băiat italian. Sunt bun în telecineză, răspunse Geno.

Emoționat și cu gura uscată iască, își aruncă privirea pe tubușoarele Salopetei de Lac a lui Nas Bendatov și le făcu să se miște ca și cum ar fi fost niște șerpișori. Voia să le abată atenția, dar nu reuși.

— Nu te mai juca! Cu noi nu ține! Trebuie să ne spui adevărul. Ce este atât de grav între tine și miss O'Connor? De ce ești tu în centrul atenției tuturor? întrebă doctorul din Arx, privindu-l cu multă seriozitate.

— Nu vă pot spune nimic. Vă rog, nu insistați. Ascultați-vă inima. Ascultați și inima mea. Vă va fi de ajuns.

Tânărul Hastor Venti fu sincer.

Pe de altă parte, scrisoarea Șoimului de vânătoare fusese foarte limpede. Trei Înțelepți îl vor ajuta, iar doi probabil erau chiar ei, dar nu trebuiau să știe adevărul despre răpirea Corinei și a lui Pier. Adevărul urma să îl înțeleagă singuri.

Suomi stătu într-o tăcere mormântală, pe când Sapientes rămași în picioare îl priveau pe băiat cu atenție.

Nabir și Nas își dădură seama perfect că în Arx totul se schimbase. Geno era probabil ceva misterios, dar și ceva foarte adevărat și nou. Înțeleseră că Von Zantar ascundea prea multe secrete. Geno și fugara madame Crikken erau oare cei care ar fi putut să restabilească liniștea? Era evident că, de ani de zile, Yatto folosise o cale prea drastică și, odată cu sosirea Anteului italian și răzvrătirea lui Margot, se aliase cu miss O'Connor. Era din ce în ce mai evident, asta și pentru că Înțeleapta irlandeză nu s-ar fi purtat așa dacă nu ar fi avut deplina aprobare a lui Summus Sapiens. Doctorul și sfântul se întoarseră spre Pilo și îi trimiseră nu mesaj telempatic.

„Și tu ce știi?"

Magic Brocca plecă privirea și le răspunse mental.

„Știu ceea ce trebuie să știu. Nu mă băgați în treburi necurate. Sunt Maestrul de Ceremonii și îmi fac treaba mea și gata."

Pilo se îndepărtă mândru, fără să ia seama la cei doi colegi Înțelepți.

— Poate că el nu știe totul, dar este de partea lui Yatto. E clar ca lumina zilei! spuse în șoaptă Nas adresându-i-se lui Nabir.

Sfântul încuviință și încheie:

— Da, și eu cred la fel. Oricum, peste puțin va începe Marea Adunare a Psiofilor și Megasuflul va fi plin. Hai să mergem.

Nabir Kambil îl luă pe Geno de braț și ieșiră împreună din auditorium.

Nas o îmbrățișă pe Suomi, care era încă puternic impresionată de prezența Ollenilor, și o liniști.

•

Între timp, Pilo Magic Brocca ajunsese în Salonul cu Flamingi unde îl așteptau mulți Psiofi, încă neliniștiți de bătaia între ore a Sucfluierului și a Toacei Tremurătoare.

— Totul este în regulă. Pregătiți-vă pentru adunarea noastră, anunță Maestrul de Ceremonii vizibil agitat.

La 21:00 punct, cei patru sute de Psiofi ocupară Megasuflul, închiseră ușa cea mare lăsându-i afară pe Înțelepți și pe Von Zantar care ar fi trebuit să se ocupe de desfășurarea Intercantoului pentru cei patru Antei rămași. Femeile purtau Tonca portocalie, în timp ce bărbații pe cele gri. Locul rezervat lui René, în primul rând la stânga, rămase gol. Numai o Vorbminge expediată de Von Zantar explica faptul că tânărului îi era imposibil să ia parte la Marea Adunare fiind ocupat cu importante exerciții mentale.

Absența lui René dădu curs altor întrebări. Dintotdeauna, încă de mic, René prezidase întâlnirea și asta din dorința lui Summus Sapiens. Toți Psiofii cunoșteau enormele capacități psihice și mentale ale elevului preferat al lui Yatto și nedumerirea hrăni bănuieli și concluzii. Îi reduse la tăcere Pilo Magic Brocca, explicându-le că vorbise personal cu René și că nimeni nu trebuia să se îngrijoreze de lipsa lui. Era concentrat în exerciții spirituale complicate.

Mediumuri, alchimiști, senzitivi, magicieni și șamani fură convinși, chiar dacă nu erau deloc mulțumiți de lipsa lui René. Așezați pe fotoliile roșii, schimbară păreri povestindu-și experiențele magipsihice. În zilele următoare, cele ale Intercantoului Anteilor, ar fi avut timp să organizeze Contra Unico pentru Bob Lippman. Însă faptul că de Anoki Kerioki nu se găsea nici urmă nu ajuta la menținerea calmului și la organizarea examenului final. Nu se mai întâmplase niciodată ca un Anteu să dispară din Arx! Așa cum nu se mai întâmplase ca un înțelept să fugă încălcând Regulamentul. Nu înghițiseră fuga lui Margot!

Singura decizie pe care o acceptară fu cea a expulzării Agatei Woicik, considerată corectă. Mulți Psiofi, mai ales alchimiști și mediumuri, erau neîncrezători și socoteau că promisiunile de rapidă soluționare a problemelor făcute de Von Zantar nu puteau fi de ajuns. Tensiunile energetice erau puternice, meditația nu reușea să atingă stadii mentale profunde.

Între timp, Suomi se odihnea în camera ei, iar Geno, în camera 5, privea fotografiile părinților lui. Se gândi la propoziția de fum apărută în Megasuflu repetând-o continuu: „*Eliberează cu sângele tău inima șoimului*”. Destinul lui Hastor Venti era deci unit cu cel al Regelui. Nu înțelegea însă ce ar fi trebuit să facă. Trebuia să-i dea șoimului din sângele său? Cum? Ce altă semnificație putea ascunde această propoziție?

În mai puțin de o lună, punctele sale de sprijin în găsirea Corinei și a lui Pier se schimbaseră total: madame Crikken fugise, René nu-l mai ajutase, Anoki încă zăcea în UffioServo. Calea către părinții săi părea din ce în ce mai grea și mai întortocheată. Își aminti de spusele lui Margot în timpul numeroaselor întâlniri pe care le avuseseră în vilișoara roz din Clopotul de Jos. „*Numai tu îți poți regăsi părinții, ai același sânge... trebuie să controlăm dacă prin vinele tale curge ClonaFort*.”

Așadar, toate indiciile duceau la sânge.

La sângele șoimului, folosit pentru a scrie mesaje, la sângele său identic cu cel al mamei sale care îl alăptase.

Geno își privi venele mâinilor și picioarelor, își atinse pielea și își ascultă inima. Forța mentală crescuse, dar inima aceea părea mereu lipsită de dragoste. Speră ca Nas și Nabir să-i fi înțeles situația și să fi decis să îl ajute până la sfârșit.

„Mâine este 20 ianuarie. Au trecut treizeci de zile de la sosirea mea și voi înfrunta proba de Intercanto”, gândi el îngrijorat.

Se uită pe fereastră la cerul înstelat și se închipui în Clopotul de Jos, în patul său și cu grinzile pline de cari. Îl auzi până și pe unchiul Flebo sforăind. Luna și stelele erau aceleași, dar lipseau mirosul și intimitatea bătrânei sale case din strada Rozmarinul Dulce. Adormi așa, trist, strângând la piept fotografiile părinților.

•

Tocmai atunci, în partea cealaltă din Arx, în Camera Rotundă, nici Bob Lippman și nici Yudi Oda nu reușeau să adoarmă.

Așezați pe ghizdul fântânii, se gândeau la Intercanto. Anteul american își făcea probleme și pentru Contra Unico. Examenul care l-ar fi promovat Psiof. Ambiția lui era așa de mare, că nu-i păsa nici cât negru sub unghie de Anoki, de madame Crikken și de René.

— Crezi că se vor schimba lucrurile aici în Arx? întrebă cu îndoială Yudi.

— Nu știu. În timpul primelor două cicluri, totul a mers bine. Summus Sapiens a avut întotdeauna sprijinul majorității Psiofilor și probele magipsihice nu au fost niciodată întrerupte. Cred că fuga doamnei Crikken este pozitivă. Cu siguranță, ea este cauza tuturor problemelor, răspunse Bob.

— Ai dreptate. Fără bătrâna aia nebună vom fi mai liniștiți. Și îmi doresc ca Suomi și Geno să nu treacă primul Intercanto. Nu-i înghit deloc. Și abia aștept s-o revăd pe Agata. Următorul ciclu îl vom face împreună. Voi fi de Nivel Doi!

Yudi îl privi cu ochii lui migdalați pe prietenul american și îi pufni râsul pe amândoi.

La etajul trei, Nabir și Nas le schimbară pe Eulalia și pe Ranja, care nu reușiseră să deblocheze cei Trei Giganți din Loggia Psiche. Nu vorbiră despre ce se întâmplase în Megasuflu, se gândiră mai degrabă la Geno Hastor Venti.

Concentrați la maximum, încercară să modifice situația celor Trei Giganți, dar Marele O părea din ce în ce mai înțepenit de o formă energetică necunoscută.

În noapte aceea nimeni nu știu nimic de Yatto care, închis în locul său secret, pregătea probe teribile și noi experiențe. Miss O’Connor și Pilo Magic Brocca făcură ultimele pregătiri pentru începerea Intercantoului de a doua zi. Complici, dar lipsiți de emoții, nu comentară întâmplarea cu apariția Ollenilor în Megasuflu și continuară să își facă treburile într-o liniște aparentă.

Zorii unei noi zile dădeau să se ivească și prevestiri neliniștitoare împânzeau Arx Mentis ca un val negru.

• Capitolul doisprezece •

Adevărul despre fotografia ruptă

La răsăritul soarelui, cei douăzeci de Hipovoli ai hergheliei erau deja înălțați la cer. Șeile și frâiele argintate reflectau lumina primelor raze și călăreții se lăsau duși de vânt respirând aerul proaspăt din *Vallée des Pensées.* Alți Psiofi aleseseră Subcandi, care înotau îndoindu-și aripile albe pe minunatele ape ale Lacului Strâmb. Grupuri de magicieni și șamani își puseseră deja Salopetele de Lac pline cu Oxigen Plat și erau gata să se cufunde în fermecatele profunzimi ale Arx Mentis. Pauzele prevăzute de Marea Adunare erau respectate și puțină relaxare îi ajuta pe Psiofi să își aline grijile.

La 7:00 fix, miss O'Connor sună Trompeta. Încă o oră și, după micul dejun metafizic, urma să înceapă Intercanto. Cei patru Antei se prezentară la ieșire punctuali și așteptară în fața marii statui a Hipovolului. Guvernanta sosi împreună cu cei trei câini adorabili ai ei și cu Maestrul de Ceremonii care părea din ce în ce mai nervos.

Geno, Suomi, Yudi și Bob erau îmbrăcați cum trebuie: cu Tonca pe cap, mănușile, cizmele și patinele Scăpărători în mână. Împreună predară cărțile de identitate. După Regulament, Pendulul Uscat urma să consemneze ora și ziua ieșirii lor.

— Drum bun! Sigiliile Negre vă așteaptă. Știți bine că Intercanto nu duce întotdeauna la rezultate bune. Depinde de ceea ce ați învățat și de puterea cu care folosiți tehnicile magipsihice, explică serioasă miss O'Connor și niciun zâmbet nu-i însoți la ieșire pe cei patru copii.

Cu pas grăbit sosiră trei Înțelepți. Nabir Kambil era vizibil îngrijorat, Nas continua să strănute fără a putea spune un cuvânt și Eulalia Strabikasios, evident nervoasă, încerca să pună capăt răcelii foarte stingheritoare a medicului, stropindu-l cu o poțiune magică rău mirositoare.

— Suntem aici pentru a vă saluta și a vă dori drum bun, spuse Nabir în numele tuturor.

Miss O'Connor avu un gest de mânie și, pentru a se descărca, îi dădu un picior lui Oscar, care schelălăi înspăimântat.

Geno o privi fix pe Înțeleapta irlandeză. Ar fi vrut să o trăsnească, astfel încât forța gândului său materializă pe neașteptate o flacără pe rochia de culoare roz palid a Guvernantei. Pilo o stinse dintr-o suflare și miss O'Connor reacționă trimițându-i la rândul său o privire răutăcioasă Anteului italian.

Vocea lui Von Zantar îl ajunse ca o săgeată.

— Ce se întâmplă? Nici la începutul Intercantoului nu-i liniște?

Yatto era împreună cu René și Ranja Mohaddina care avea un zâmbet ciudat pe față, iar ochii săi albaștri păreau mai strălucitori decât de obicei.

Nas, Nabir și Eulalia fură oarecum mirați să vadă atâta armonie între Summus și Sapiens arabă. Și Geno deveni bănuitor, dar era prea agitat ca să reflecteze că Yatto reușise să o atragă pe Ranja de partea lui.

Hastor Venti îl privi insistent pe René, dar băiatul arăta ca de obicei absent, figura lui părea de marmură.

Von Zantar le strânse mâinile Anteilor înainte de plecare și tocmai atunci sosi rostogolindu-se o Vorbminge. Aceasta se opri la picioarele lui Geno.

Toți îl priviră. Era destul de ciudat să-i fi trimis cineva un mesaj înainte să înceapă Intercanto. Cine putea să fie? Un Psiof?

Hastor Venti o deschise discret și, apropiindu-și foaia de ochi pentru a nu fi citită și de altcineva, își simți sângele curgându-i mai repede prin toate venele.

> *Intră în Sigiliul Negru al doamnei Crikken. Nu vei călători singur. Fii curajos. Intercanto va fi dificil. Când te vei înapoia în Arx, te voi duce la cei pe care îi cauți. Aștept sângele tău care îmi va salva inima. Spiritele sioux au spus adevărul. Trimite imediat un mesaj telempatic celor trei Înțelepți apropiați. Trebuie să spui aceste cuvinte: „Reactivați Bilocația Transversă. Reîntoarcerea lui Anoki depinde de voi.” Să nu crezi că René îți este dușman. El nu poate face ceea ce vrea. Dacă vei crede în mine, îl vei ajuta și pe René.*

Al doilea mesaj al șoimului era scris tot cu sânge. Un fior îl străbătu pe Geno. „Cine va intra cu mine în Sigiliul Negru al doamnei?” se întrebă el surprins. Un Înțelept sau un Anteu? Dintr-odată înțelese că Intercanto va fi o încercare grea, dar simplul fapt că șoimul știa unde îi sunt părinții îl bucură peste măsură. În plus, dezvăluirea despre adevărata voință a lui René îl făcu pe Geno să se simtă mai puțin singur.

Fără să piardă timpul, execută ordinul Regelui. Puse scrisoarea în buzunar, timp în care Yatto, ceilalți Antei și Sapientes îi priveau curioși mișcările. Nimeni nu avu însă curajul să îl întrebe cine îi trimisese Vorbmingea care se rostogoli iute de unde venise.

Hastor Venti expedie mesajul telempatic doctorului, sfântului chel și Eulaliei. Sigur ei erau cei trei Înțelepți în care trebuia să aibă încredere. Pe Ranja o excluse pe dată.

Vertilii străluciră imediat ce Înțelepții primiră mesajul lui Geno. Privirile lor fură grăitoare. Numai Eulalia își bulbucă ochii mai mult ca de obicei, clipind extrem de repede.

Nerăbdător ca întotdeauna, Oscar lătră și dădu din coadă țopăind către Antei în semn de salut. Yatto Von Zantar îi făcu un semn domnișoarei O’Connor: sosise momentul plecării copiilor din Arx. Summus văzuse clar strălucirea Vertiliilor, semn că avusese loc un schimb telempatic scurt între Geno și cei trei Înțelepți. Un dialog pe care voia să-l întrerupă imediat.

— Vă dorim tuturor un drum bun pe calea minții. Cine va lua examenul se va duce acasă pentru trei zile, după care se va întoarce în Arx pentru a înfrunta nivelul următor. Cine nu va reuși se va întoarce în lumea reală, dar fără nicio putere magipsihică și nu va mai putea frecventa Valea Gândurilor, adăugă Înțeleapta irlandeză lăsându-și o mână pe umărul lui Bob. Ai grijă, aceasta-i ultima ta călătorie mentală. Comportă-te cât mai bine. Când te vei întoarce din Intercanto, vei înfrunta Contra Unico. Pentru tine se prevede un viitor de Psiof.

Anteul american își introduse cartea de identitate în Pendulul Uscat, și acesta consemnă ziua și ora ieșirii. Corul de copii se înălță spre cer, poarta se deschise și Bob ieși mândru.

Veniră la rând Yudi, Suomi și, la urmă, Geno.

Coborâră pe scara săpată în piatră și părăsiră Arx Mentis. Odată trecut podul mobil, lângă care erau sute de Bi-Flap, își puseră patinele Scăpărători și plecară ca din pușcă către Sigiliile Negre.

Cărarea urca la început și apoi cobora, cursa cu Scăpărători era entuziasmantă, iar Geno abia aștepta să intre în Sigiliu să vadă cine urma să plece cu el.

Când ajunse în fața gigantului cerc negru tivit cu argint, respiră adânc. Aburul se ridica ușor și parfumul de Lavandă Gorgiană îi aminti de vilișoara roz. Ușa cu bare de fier era acolo gata să fie deschisă. Tânărul Hastor Venti le fixă cu privirea și barele dispărură: mare îi fu bucuria! Prima dată o făcuse madame Crikken.

„Madame, unde ești?” gândi el cu o umbră de tristețe, intrând în Sigiliu. Cămăruța era goală. De un cui era agățată numai cheia în formă de cârlig. Tocmai voia să o ia, când simți că era cineva în spatele lui. Se răsuci și, înmărmurit, o văzu pe Suomi. Pe umărul ei era Roi, Șoimul de vânătoare.

Era acolo, în fața lui. Fetița purta bastonul alb, Tonca pe cap și mănușile negre, în timp ce șoimul își ținea capul sus cu mândrie.

— Bună, Geno, când am intrat în Sigiliul meu l-am găsit acolo pe șoim. S-a așezat pe umărul meu, și-a desfăcut aripile și m-a adus până la tine, spuse fetița scoțându-și patinele.

— Sunt bucuros să te văd, spuse Geno zâmbind.

Tânărul mângâie capul șoimului și văzu că îi sângerau ghearele. Inelul cu emblema A.M. era îmbibat de sânge. Pasărea deschise ciocul și scoase un geamăt ascuțit. Roi suferea.

— Mesajul din Vorbminge mi l-a trimis chiar el, Șoimul de aur, iar acum ghearele îi sângerează. S-a îndepărtat de Arx și Yatto și-a pus în aplicare tortura, explică Geno încurcat.

— Mi-am închipuit. Îmi pare tare rău pentru Roi! Acum însă ce facem? întrebă Suomi emoționată.

Geno îi șterse sângele cu poalele tricoului. Roi ciuguli ușor mâinile băiatului și strânse din ochi. Sângele nu se oprea.

Suomi ridică mâinile și încercă să-i prindă ghearele. Reuși. Le ținu strâns și, concentrându-se, trimise un fluid mental care încetini hemoragia.

— Trebuie să ne grăbim. Să intrăm cu speranța că îl vom putea salva, zise Suomi agitată.

— Cum să nu?! Regele este în siguranță cu noi. În mesaj mi-a scris că Nabir, Nas și Eulalia ne vor ajuta. Vor trebui să pună la punct Marele O pentru a-l primi pe Anoki, explică Geno.

— Anoki? Dar este în UffioServo! Ce legătură are cu Bilocația Transversală? Poate fi folosită numai de către Înțelepți! preciză Suomi.

— Da, știu, însă șoimul a spus că salvarea lui Anoki depinde de cei Trei Înțelepți, răspunse Hastor Venti mângâindu-l pe Roi.

Șoimul își suci căpșorul și bătu din aripi.

— Bine. Eu am încredere în el, spuse Suomi strângându-și bastonul.

— Atunci, să plecăm.

Geno o luă de mână încurajând-o.

Dacă cei doi copii nu ar fi reușit să treacă de Intercanto, ar fi fost izgoniți din Arx. Suomi nu voia să renunțe să devină Psiofă, iar Geno trebuia neapărat să reușească pentru a putea să-și găsească părinții.

— Ai dreptate, să înfruntăm Intercanto. Aș vrea să cred că Von Zantar nu va descoperi că ne continuăm împreună călătoria. Cunosc bine RI-AM.13a, afirmă băiatul care, acum, știa pe de rost toate regulile.

— Șoimul e cu noi. Sunt sigură că totul ca merge ca pe roate, spuse cu hotărâre Antea finlandeză.

Geno băgă cheia în formă de cârlig în încuietoarea ușii și aceasta se mișcă singură: două rotații la stânga, două la dreapta, jumătate de rotație la dreapta și iarăși trei la stânga. Ușița se deschise și o strălucire puternică le lumină prietenilor fața. O briză de vânt călduță trecu prin părul blond al fetiței.

— Hai! Să mergem. Mie nu mi-e frică.

Cei doi intrară și, împreună cu Roi, zburară deasupra unui nor pe Cerul Reflexiv. Cuvintele scrise erau aceleași:

„*Visează și lasă-te transportat*”.

Deși oarbă, Suomi știa bine ce se întâmpla pe cel de-al doilea tărâm al Sigiliului; în prima călătorie învățase și nu era deloc înspăimântată. În câteva secunde, apăru soarele roșu și vântul cald lăsă loc întunericului și stelelor. Suomi și Geno adormiră lin unul lângă altul, pe când Regele se cuibări pe o steluță chircindu-și ghearele însângerate.

Albastrul nopții îi însoți în călătoria mentală. În Trecătoarea Cerului Reflexiv își începură primul Intercanto foarte misterios.

Corpurile le fură proiectate într-o lume străveche. În lumea gloriosului popor sioux în mijlocul preriilor înverzite, printre turme de bizoni și cai sălbatici care galopau spre munții roșii.

Cei doi copii merseră privind orizontul, iar șoimul rănit zbură în sfârșit liber. Mirosul de iarbă și praf le intră în nări, iar gustul vieții la păru mai sălbatic. Mici nori de fum se ridicau în depărtare, acolo unde cerul se unea cu pământul: erau semnalele Ursului Taciturn care stătea liniștit, așezat cu picioarele încrucișate în cortul lui mare.

Geno îi descria fiecare amănunt lui Suomi, iar fetița cu ochii verzi și fără de lumină încerca să înregistreze cu mintea fiecare zgomot, fiecare miros și fiecare mișcare din aer.

— Suntem pe pământul lui Anoki Kerioki. Cine știe dacă-i vom întâlni poporul, spuse Geno înfierbântat.

Își scoase Tonca, lăsându-și părul negru cârlionțat în bătaia soarelui. Când ajunseră în fața cortului viu colorat, văzură focul arzând și, în mijlocul unui spațiu rotund, se înălța un mare totem de mai mult de șase metri. Șoimul plană chiar deasupra și, din înălțimi, domină întreaga panoramă, asemenea unui adevărat Rege.

Din cort ieșiră opt războinici sioux. Erau minunați, cu părul ca pana corbului căzându-le pe umeri și fețele pictate cu semne albe și roșii. Aveau arcuri cu săgeți, dar doi dintre ei țineau un fluier din lemn de sambuco și baghete de trestie despicate pe lung. Erau instrumente muzicale.

Unul dintre ei înaintă; era tatuat și pe brațe, și pe corp.

— *Hawg,* bine ați venit în Coliba de meditație a Ursului Taciturn! Noi suntem primul glas care a răsunat tunător pe aceste pământuri. Glasul poporului roșu care are numai arcuri și săgeți. Oamenii albi au venit și au lăsat în urma lor lacrimi și sânge. Noi suntem primul glas care a răsunat tunător pe aceste pământuri. Glasul care încă se mai aude mulțumită spiritelor și armoniei naturii care ne apără.

Geno se emoționă auzind acea tiradă poetică în care se vorbea despre tragedia pieilor roșii, omorâți și goniți de către albi. Hastor Venti și Suomi își plecară capetele în semn de respect în fața războinicilor care își arătau vitejia, curajul și înțelepciunea.

Cei opt indieni se puseră pe cântat și, unul după altul, începură în jurul focului un dans în cerc, în timp ce soarele

cobora încet înroșind cerul. Se deschise cortul și își făcu apariția un bătrân. Avea pe cap un acoperământ din pene de acvilă, iar părul alb ca zăpada îi era prins într-o coadă. Ochii erau negri ca tăciunele, iar ridurile, atât de adânci încât păreau cicatrici.

Înfășurat într-o pânză lungă roșie, își desfăcu larg brațele și îi primi pe tinerii Antei.

— *Hawg.* Bine ați venit tineri Antei! Sunt Ursul Taciturn, șaman sioux. Poftiți în umilul meu cort, spuse bătrânul.

Geno o luă de mână pe Suomi și împreună intrară în Coliba de meditație. Înăuntru era sufocant de cald. Peste tot erau castronele din care ieșeau aburi și fum. În picioare, în fața unei tobe mari, îi aștepta cineva: Margot Crikken.

— Madame!!! exclamă Geno rămânând cu gura căscată. Și Suomi se cutremură auzind numele Înțeleptei franțuzoaice.

— Sunt fericită să vă văd aici, spuse cu voce liniștită bătrâna Sapiens.

Era îmbrăcată impecabil, chiar dacă era foarte cald. Avea o pălărioară de pai foarte grațioasă cu fulgi colorați, iar rochia lungă până-n pământ era de culoare galbenă, asemenea gentuței. Alături, impasibil, stătea Napoleon.

Geno alergă spre ea și o îmbrățișă cu drag. Își lipi fața de pieptul ei și simți inima și căldura acelei femei care îl purtase într-o aventură fără sfârșit. Geno închise ochii și murmură:

— Cred că știu unde-mi sunt părinții. Trebuie să mă întorc degrabă în Arx. Șoimul mă ajută.

Madame Crikken își scoase ochelarii de argint și îi mângâie buclele.

— Înțeleg. Acum însă, stai liniștit. Ursul Taciturn trebuie să vorbească. Viața lui Anoki este în pericol.

Înțeleapta se apropie de Suomi și o luă de mână, mângâind-o.

— De ce ați fugit din Arx? Știți că se întâmplă lucruri îngrozitoare? Miss O'Connor a descătușat fantasmele și René nu l-a mai putut ajuta pe Geno. Yatto îl ține sub obroc, începu Suomi, vorbind atât de indignată, încât madame Crikken rămase impresionată de încărcătura cuvintelor ei.

— Da, în Arx Mentis e rău de tot. Din fericire, Nas, Nabir și Eulalia sunt de partea noastră. Dar mai ales Regele, Șoimul de aur care scrie cu propriul sânge mesaje importante. El știe unde-mi sunt părinții, și e aici cu noi. S-a așezat pe marele totem, explică Geno.

Madame Crikken asculta cu atenție și până și Ursul Taciturn nu scoase un cuvânt.

— Cum ați reușit să folosiți Bilocația Transversală? Marele O nu mai funcționează. Yatto parcă a înnebunit din cauza asta, continuă băiatul adresându-se Înțeleptei.

— Am riscat mult. Însă trebuia să vin la Ursul Taciturn. Numai el știe cum să-l trezească pe Anoki. Nu puteam să-i povestesc totul lui Yatto. Ar fi descoperit UffioServo și Cuvântul-Stavilă, explică în sfârșit madame Crikken.

— Desigur, înțeleg. Dar ce facem acum? Suomi și cu mine trăim Intercanto împreună și, dacă o vor descoperi, va fi rău de noi, zise Geno.

— Spiritul Lunii vă veghează. Șoimul călător este un spirit puternic și sigur vă va călăuzi. El v-a adus aici. Acum trebuie să ne concentrăm și să-l salvăm pe Anoki. Nu mai avem timp de pierdut! exclamă Ursul Taciturn.

— Roi reușește să facă lucruri omenești, adăugă Geno.

— Da, cu siguranță Șoimul călător este o creatură extraordinară, răspunse șamanul în șoaptă.

Madame Crikken deveni serioasă, se gândea la Roi, acea pasăre pe care ea nu o prevăzuse în destinul lui Geno.

Un șoim de aur care purta un inel identic cu cel al lui Von Zantar și îl ajuta pe nepotul lui Flebo Moleculă. O întâmplare ciudată și aparent contradictorie. Napoleon o simți încordată pe stăpâna lui și mieună, obținând astfel câteva mângâieri.

Și Hastor Venti era vădit copleșit de emoții, dar șamanul hotărî să înceapă ritualul sacru. Ursul Taciturn luă un săculeț de pânză de in, se așeză iarăși pe covorul verde și îi invită și pe oaspeții săi. Când toți fură cu picioarele încrucișate, deschise săculețul și scoase o mască de lemn picată cu simboluri sioux.

Era Masca Sacră. I-o dădu lui Geno, spunându-i să o țină cu grijă. Apoi, cu ochii închiși, intonă o melodie lentă ca un cântec de leagăn, ce se uni cu muzica războinicilor sioux, care, afară din cort, continuau să danseze în jurul focului, în timp ce se lăsa noaptea învăluind în albastru preriile nesfârșite. Marea tobă din cortul Ursului Taciturn începu să bată singură în ritmul inimii. Fiecare lovitură era o bătaie de inimă. Corpurile lui Suomi, Geno și al doamnei Crikken vibrară ca niște unde sonore.

Din gura șamanului ieșiră cuvinte șoptite și bune. Era cântecul străbunilor. Era cântecul Vântului.

Vântul începe a vorbi și pământurile îndepărtate vin spre mine. Vântul sosește ușurel și soarele însoțește stelele. Vântul intră în inimă și norii dansează cu flăcările. Vântul aleargă printre frunzele de cactus și chipul de lemn va aduce salvarea.

Un tunet și o săgeată brăzdară bolta albastră, iar strălucirea fulgerului lumină până și interiorul Colibei de meditație. Ursul Taciturn era în transă și vorbea cu Marele Spirit. Un dialog tăcut, ritmat numai de bătăile tobei care urmăreau trecerea timpului. Un timp diferit de cel obișnuit. Timpul infinit. Timpul Vântului. Timpul universului.

Madame Crikken se ridică, luă masca sacră și o așeză pe chipul lui Geno.

Un strigăt puternic se auzi de cine știe unde. Masca se modelă pe fața tânărului Anteu. Nasul, gura și ochii se făcură una cu lemnul și Geno simți o durere insuportabilă. Suomi strânse bastonul în mână și, cu inima bătându-i încă în ritmul tobei, se rugă să nu i se întâmple nimic rău prietenului ei.

Hastor Venti se ridică brusc și ieși din cort pradă spiritelor. Războinicii erau acolo, în jurul focului, și îl așteptau. Geno începu un dans în cerc. Bătea cu picioarele în pământ și sărea în ritmul tobei. Siouxii începură să cânte cu voce joasă, și la orizont, acolo unde albastrul cerului se contopea cu negrul nopții, sosi vântul. Vântul acela despre care vorbise Ursul Taciturn. Vijelii și pale de aer rece și cald ridicară praf și pulbere. Deasupra focului formă un nor de aburi și fum care bolboroseau ca și cum ar fi fiert. Negrul nopții se spintecă, apăru un soare uriaș și stelele începură să danseze. Culorile cerului se schimbară și se întoarse încă o dată albastrul profund care picta orice lucru.

Geno continuă să danseze și, dintr-odată, Masca Sacră i se desprinse de pe față și îl lăsă cu pielea transpirată. Masca zbură spre înălțimi și intră în acel vârtej creat de vânt. Stelele străluceau ca diamantele și luna plină lumina preria nesfârșită. Sus, în munții cei mai apropiați, un lup urlă la cer și numai atunci aburii și fumul se împrăștiară. Deasupra focului făcut de siouxi apăru corpul lui Anoki Kerioki. Din UffioServo se materializase aici, pe meleagurile sale. Era tot suspendat în aer,

învăluit de Vântul spiritelor. Cei opt războinici îngenunchează și din cort ieși Ursul Taciturn, urmat de madame Crikken și Suomi. Masca Sacră se învârtea înnebunită deasupra corpului lui Anoki și, într-un târziu, i se așeză pe față. Luna se acoperi și vântul fugi departe, în timp ce corpul tânărului indian cobora încetișor așezându-se lângă Coliba de meditație. Ursul Taciturn se apropie și, odată cu el, cei opt războinici. Șamanul scoase masca: în sfârșit, Anoki redeschise ochii. Bătrânul vraci rosti câteva fraze în limba lakota și Lupul Roșu zâmbi. Bunic și nepot se îmbrățișară cântând o străveche jelanie a pieilor roșii.

Madame Crikken suspină și Geno, care nu se dezmeticise de tot și încă se mai clătina, își ajunse prietenul împreună cu Suomi, care se bucura de reîntoarcerea la viață a Anteului de Nivel Trei.

— Prietene! Ești salvat! spuse Hastor Venti cu vocea întretăiată de emoție.

Lupul Roșu ridică mâna dreaptă cu greu și le strânse mâinile prietenilor Suomi și Geno. Lacrimi de bucurie scăldară pământurile sioux. Geno scoase talismanul și, impresionat, îl dădu înapoi proprietarului său.

— Este al tău. M-a ajutat mult și acum este cinstit să se întoarcă la tine.

Ursul Taciturn ținea pumnii strânși și, când îi desfăcu, avea în palmă două coliere de care erau legate fluiere din os de elan. Le dărui lui Geno și Suomi.

— Dacă veți sufla în aceste fluiere, nu se va auzi niciun sunet. Numai eu și Lupul Roșu le putem asculta muzica. Dacă veți avea nevoie, veți ști cum să luați legătura cu noi!

Suomi atinse fluierul și, surâzătoare, își puse la gât colierul magic. La fel făcu și Geno.

— Anoki trebuie să se odihnească. Corpul său nu mai are vlagă. Curând se va întrema, zise Ursul Taciturn pe când cei opt războinici îl petreceau în cort.

Șamanul își salută oaspeții și apoi se închise în Coliba de meditație spunându-i doamnei Crikken că avea nevoie de ajutorul ei.

— Dar… Anoki nu se întoarce în Arx? întrebă cu naivitate Geno.

— Sigur nu, acum. Trebuie să își revină. Sigur nu poate înfrunta Contra Unico, explică Margot.

— Cu siguranță… înțeleg. Dar e bine, nu-i așa? Va fi puternic ca mai înainte? întrebă Hastor Venti.

— *Oui.* Da. Trebuie doar să se odihnească. Însă voi trebuie să vă întoarceți în Sigiliul Negru. Chiar dacă vi se pare că au trecut doar câteva ore, totuși, s-au isprăvit cele opt zile de Intercanto, spuse madame Crikken.

— Opt zile? Dar noi nu am dat examenul de Intercanto! Trebuia să călătorim cu gândul și să încercăm tehnici de Magipsie. Cum îi vom explica asta lui Yatto Von Zantar? Vom fi goniți! Ni se vor lua puterile!

Suomi era foarte îngrijorată și se temea de ce era mai rău.

— Voi ați făcut cel mai bun Intercanto din viața voastră de Antei. Veți vedea că ușile Sigiliului se vor deschide fără probleme, niciun înțelept și nici măcar Yatto nu va ști ce experiențe ați făcut, explică liniștită Sapiens franțuzoaică așezându-se încetișor lângă foc.

— Vreți să spuneți că nu-și vor da seama că am venit aici? întrebă Geno.

— Nu, nu își vor da seama. Singurul lucru important la care trebuie să vă gândiți este că Anoki trăiește. Curând se va întoarce în Arx.

Madame își scoase pălărioara și îl mângâie pe Napoleon, care torcea.

— Marele O! Bilocația Transversală! Cei trei Înțelepți l-or fi reparat!! exclamă pe neașteptate Geno.

— Ce spui?

Margot îl privi nedumerită.

— Madame, citiți această scrisoare a șoimului. Vedeți, Roi a scris că cei trei Înțelepți ar fi trebuit să deblocheze Marele O pe care l-ați oprit dumneavoastră când ați plecat. Poate Anoki trebuie să se întoarcă așa… folosind Bilocația Transversală.

Geno Hastor Venti îi dădu bătrânei scrisoarea. Madame Crikken citi grăbită la lumina flăcărilor.

— Dacă au deblocat Marele O, atunci Von Zantar poate descoperi unde am fugit și mă poate urmări. Poate veni aici și…

Geno o întrerupse explicându-i că Nabir, Eulalia și Nas nu i-ar fi spus lui Summus Sapiens acest secret. Șoimul îl scrisese cu sângele său și, ca atare, trebuia să te încrezi în el. În plus, Roi era acolo și, din vârful totemului, asculta și observa totul.

— Poate Marele O ar trebui să fie deblocat tocmai ca să-i permită lui Anoki să se întoarcă clandestin în Arx. El nu se poate întoarce pe poartă pentru că nu figurează că ar fi ieșit: Pendulul Uscat nu va suna, spuse înțeleaptă Suomi.

— *Très bien.* Foarte bine. Aceasta-i fără îndoială cea mai bună explicație.

Margot îi mângâie fața.

Cortul se deschise și Ursul Taciturn o chemă pe madame:

— Veniți repede. Anoki trebuie să vă spună ceva important.

— Venim, dar mai întâi citește această scrisoare a Șoimului de vânătoare. Bilocația Transversală este necesară pentru ca Anoki să se poată întoarce în Arx Mentis, explică madame apropriindu-se de șaman.

Ursul Taciturn citi scrisoarea și apoi își îndreptă privirea către totem. Roi scoase un sunet ascuțit.

— Așa-i. Șoimul este adevăratul spirit călăuzitor, spuse Ursul, dar Anoki nu poate folosi acum Bilocația Transversală. E slăbit. Mi-a cerut să vă vorbească. Mai ales cu Geno.

Hastor Venti intră primul în cort. Anoki era întins pe covor. Ridică încet capul și zise:

— Când eram suspendat în UffioServo am văzut imagini și am avut senzații tari. Brusc am văzut șoimul. Da, chiar Șoimul călător. Adu-l aici. Lasă-l să intre.

Nici nu apucă Geno să cheme șoimul, că acesta zbură într-o clipă în cort și se așeză pe pieptul lui Anoki. În cioc ținea o bucățică de hârtie.

— Ia-o, știu că-i pentru tine, spuse Anoki către Geno.

Hastor Venti păli: acea bucățică de hârtie era, de fapt, fotografia unui copilaș de vreo trei ani, blond și surâzător. Îl scutură un tremur. Fără să vrea, scoase din buzunarul pantalonilor fotografia ruptă. Aceea care îl înfățișa pe tatăl său.

Cu mâinile tremurătoare apropie cele două bucăți – se potriveau!!!

Madame Crikken încercă să îl împiedice, dar Ursul o opri la rândul său:

— Lasă-l. Totul trebuie dezvăluit.

— Totul? Ce înseamnă asta? Cine-i acest copil? Și de ce este în fotografie cu tatăl meu? întrebă Geno privindu-i pe șoim și pe madame.

În clipa aceea Geno își aminti că tocmai Margot furase fotografia ruptă când era la Clopotul de Jos. Așadar, cine era acel copil?

— Copilașul face parte din familia ta, spuse în șoaptă madame Crikken, nu-ți puteam spune totul de la început. Dar acum…

— Acum trebuie să știe, afirmă hotărât Ursul Taciturn.

Geno privi fotografia și își aținti privirea asupra Lupului Roșu.

— Tu știi? Te rog, spune-mi adevărul. Cine este acest copil?

Anoki clătină din cap.

— Nu știu.

Madame Crikken își ținu respirația, Ursul Taciturn rămase foarte serios, în timp ce Suomi vorbi cu hotărâre:

— Știam eu că fotografia ruptă ascundea prezența unui copil. Te-am întrebat. Îți amintești?

— Da, este adevărat. Dar ce înseamnă?

Geno era într-adevăr nedumerit.

Șoimul săgetă în zbor și își așeză ghearele sângerânde pe fragmentul de fotografie care îl înfățișa pe copil. În acel moment Ursul Taciturn făcu un pas înainte.

— Geno, acum pune o picătură din sângele tău pe cealaltă bucată de fotografie, acea a tatălui tău.

Băiatul nu înțelegea nimic, dar ascultă sfatul bătrânului șaman, își lipi cu forță arătătorul mâinii stângi pe vârful unei săgeți sioux și din rană se prelinse puțin sânge.

O picătură căzu exact pe fotografia tatălui său.

Sângele șoimului și cel al lui Geno se amestecară și, ca și cum ar fi fost lipită, fotografia reapăru întreagă și curată fără nicio pată roșiatică. Pier Hastor Venti și băiețelul acela blond erau acolo, imprimați pe acea hârtie cu mulți ani în urmă.

Mângâie chipul tatălui său și, privind expresia veselă a copilașului, plânse:

— Spuneți-mi cine este? Spuneți-mi adevărul sau chiar am să înnebunesc!

— Copilul acela a devenit acum un băiat. V-ați întâlnit deja. V-ați cunoscut în Arx, spuse în cele din urmă madame Crikken.

Geno își simți inima bătând cu putere, mușchii întregului corp i se încordară și venele păreau să îi explodeze. Cu obrajii roșii și fruntea îmbrobonată de sudoare, strigă. Nu își putu opri instinctul. Urlă din toate puterile un singur nume:

— René!

Înțeleapta franțuzoaică încuviință, Ursul Taciturn clipi din ochi, iar Suomi repetă de trei ori numele Anteului preferat de Zantar și își strânse la piept bastonul alb. Șoimul începu să se învârtă ca o elice în jurul capului lui Geno.

— René! E el, nu-i așa? E fratele meu! A fost răpit împreună cu părinții mei. De ce nu mi-ați spus?

Furie și zăpăceală, frică și tulburare se citiră în ochii negri ai lui Hastor Venti.

— Nu-ți puteam spune. René băuse ClonaFort și devenea un copil precoce. Chiar dacă avea doar trei ani, putea fi periculos. De aceea Von Zantar a hotărât și răpirea lui. Eu nu m-am putut împotrivi. Trebuia să mă gândesc la tine, erai mai mic și în Arx nimeni nu ar fi putut avea grijă de un nou-născut. În acești unsprezece ani, Yatto l-a educat pe René, l-a învățat arta Magipsiei și i-a modelat mintea. Nu mai este un Anteu ca noi. Și l-ai văzut și tu. Eu și unchiul tău Flebo suntem însă convinși că el te poate ajuta să-ți găsești părinții. E singurul care o poate face, explică încurcată madame Crikken.

— Nebunie. Mi se pare o nebunie. Dacă într-adevăr vreți să mă ajutați, de ce nu mi-ați spus de la început că este fratele meu? zise Geno cu ochii plini de lacrimi.

— Cum aș fi putut? Von Zantar ar fi aflat imediat și știi bine ce ar fi făcut. Summus Sapiens este crud. De-acum, René este în mâinile lui. Iar venirea ta la Arx sigur nu putea da peste cap planurile lui Yatto. Dacă a reușit să-l transforme pe René într-un băiat cu puternice calități mentale, îți dai seama la ce se așteaptă de la tine. Dragul meu Geno, trebuie să fii puternic și curajos. Cred că fratele tău nu te poate ajuta imediat, pentru că nu este liber să o facă. Madame Crikken fu întreruptă de zborul înnebunit al șoimului. Roi își desfăcu aripile de tot, își înfipse picioarele într-o tobă și scrise cu ghearele pline de sânge:

De mă ajuți pe mine, îți ajuți fratele.

Madame Crikken rămase cu gura căscată. Ursul Taciturn își înălță brațele în semn de adorare a șoimului.

— Tu? Să te salvez pe tine înseamnă să-mi salvez fratele și să-mi găsesc părinții!

Geno îl îmbrățișă pe Roi.

În șoimul acela era destinul său.

— Curând mă voi întoarce în Arx și Yatto va avea de-a face cu mine. Nu avea dreptul să-mi distrugă toată familia numai din cauza ClonaFort-ului și din cauza perverselor sale cercetări magipshice, afirmă Geno, care acum se simțea puternic. Aproape de neînvins. Ar fi fost în stare să sfărâme pietre și stânci pentru a-și descătușa furia. Broboane de sudoare îi curgeau pe frunte și părul îi era ud ca și cum și-ar fi pus capul sub apă.

Tensiunea era foarte ridicată.

Anoki reuși doar să mai spună câteva cuvinte înainte de a ațipi.

— Îți voi fi alături. Yatto nu va câștiga această bătălie. Sunt un războinic sioux și-mi voi ține cuvântul.

Lupta împotriva lui Summus Sapiens începuse. De agitație, doamnei Crikken i se tăie suflarea și se sprijini de șaman pentru a nu se prăbuși, Suomi se așeză pe o tobă și Geno căzu la pământ alături de Anoki.

— Împreună vom izbândi. Prea multe înșelăciuni mistuie Arx Mentis, spuse tânărul Hastor Venti, își îmbrățișă prietenul indian și fugi din cort. Voia să respire puțin aer curat.

Ursul Taciturn și madame Crikken îl urmară în tăcere împreună cu Suomi, care era gata să înfrunte o nouă călătorie.

Șamanul li se adresă ei și lui Geno, în timp ce Roi zbura în jurul totemului.

— Vântul vă va duce înapoi în Sigiliu. Călătorie bună înapoi spre casă. Sunt pericole, dar și fericire. Numai mintea vă va călăuzi acțiunile. Când Anoki se va simți mai bine, vă voi anunța. În câteva zile vă veți întoarce în Arx și-l veți găsi acolo pe Lupul Roșu! Vă promit!

Ursul Taciturn intră iarăși în Coliba de meditație și focul începu să se stingă încet, încet.

— Dar Nas Bendatov, Eulalia Strabikasios și Nabir Kambil așteaptă un semn de viață de la noi. Trebuie să le spunem că Anoki e bine și că am găsit-o pe madame Crikken, sugeră Suomi.

Margot o liniști:

— Nu vă faceți griji. Totul se va rezolva.

— Madame, dar nu veniți cu noi? Nu vă veți mai întoarce niciodată în Arx?

Întrebarea lui Geno o făcu să zâmbească.

— *Je reviendrai vite.* Mă voi întoarce curând. N-am să te părăsesc niciodată, știi bine. Nu vreau ca Von Zantar să continue cu experimentele lui magipsihice nebunești. Părinții tăi și René vor fi salvați cu ajutorul Șoimului de vânătoare. Trag nădejde… trag nădejde cu tot dinadinsul. *Au revoir.* La revedere.

Margot mângâie fețele celor doi copii, iar pe urmă intră în Coliba de meditație.

Napoleon mieună și se frecă de picioarele lui Geno în semn de salut.

Vântul din prerie se înteți. Un vârtej alb și argintiu îi absorbi pe șoim, pe Suomi și pe Hastor Venti. Într-un nor de aer călduț zburară deasupra pământului tribului sioux scufundat în noapte.

Vocea Spiritelor le însoți întoarcerea din neobișnuitul Intercanto. Cei doi copii și Roi se treziră iarăși în cel de al doilea tărâm al Sigiliului Negru. În cercul luminos își recăpătară cunoștința. Șoimul de aur își strânse aripile și își coborî în piept capul, pentru a se odihni.

Ochii lui Suomi, mari și verzi ca marea, erau mai frumoși decât oricând. Aveau o lumină nouă.

Geno o privi și, pentru o clipă, crezu într-un miracol.

— Vezi? Spune-mi că ne vezi! întrebă el cu voce gâtuită.

— Nu… eu… văd numai întuneric. Noaptea mea nu se termină niciodată, răspunse trist Antea finlandeză.

Hastor Venti o strânse la piept și simți că îi era dragă. Și Suomi îl îmbrățișă.

— Nu ne vom părăsi niciodată. Nu-i așa?

— Niciodată! Ești foarte frumoasă și, mai ales, ești fata cea mai bună și puternică pe care am cunoscut-o eu vreodată. Poate puterea Magipsiei va fi în stare să-ți redea lumina ochilor, zise Geno vorbindu-i din tot sufletul.

— Tare aș vrea să-ți pot vedea chipul! Aș vrea să pot vedea culorile. Dar am învățat să privesc lumina cu mintea. Nu-ți fie milă de mine. Nu suport, murmură Suomi cu capul plecat.

— Nu, nu mi-e milă, ci te admir, zise Geno luând-o de mână.

Cerul Sigiliului se umplu de stele, timpul de Intercanto se sfârșise. Hastor Venti băgă în broască cheia în formă de cârlig și ușa care dădea în cămăruță se deschise.

Suomi ieși lăsând mâna lui Geno.

— Mă duc în Sigiliul meu, mă întorc acasă, în Finlanda. Ne vedem peste trei zile. Anoki se va întoarce și împreună cu șoimul îți vom regăsi părinții.

Fetița își aranjă părul blond și întinse buzele către Geno. El își simți tremurând până și degetele de la picioare. Un sărut ușor și ușa se închise. Geno se regăsi așezat pe norul Sigiliului: și ăsta i se păru lucrul cel mai normal din lume.

Cu ochii minții încă vedea chipul dulce a fetiței. Cu fericirea care-i dansa prin stomac, băgă cheia în mecanism pentru a deschide ușa. Încă o probă și apoi avea să pună piciorul în Clopotul de Jos.

Trei rotații la stânga, două la dreapta, jumătate la stânga și patru rotații la dreapta. Cheia-cârlig se răsuci singură, ca întotdeauna.

Hastor Venti împreună cu inseparabilul șoim se trezi în Trecătoarea Amăgirii. Munții înzăpeziți, pârâiașul și pajiștea erau acolo. Băiatul se așeză pe iarbă și așteptă să-l ude apa, în timp ce Roi putea să își răcorească aripile și ghearele.

Susurul pârâiașului era limpede și cristalin. Mintea lui Geno se făcu una cu armonia și nu mai simți frica pe care o avusese prima oară. Totul se întunecă și, în imensul nimic, reuși să strecoare cheia în încuietoarea ușii. Scârțâiturile se înlănțuiră ritmic și gura marelui Sigiliu Negru al doamnei Crikken se deschise.

Aburii umpleau încăperea și parfumul de Lavandă Gorgiană era foarte puternic. Zgomotul de fierăraie răsună cu ecou: Sigiliul se întorsese în vilișoara roz. Primul Intercanto al Anteului Geno Hastor Venti luase sfârșit. Proba era terminată. Reușise să se întoarcă acasă înfruntând o aventură incredibilă și emoționantă. Abia aștepta să alerge la unchiul său și să-i povestească tot ce i se întâmplase.

•

În acest timp, în Arx Mentis se întâmpla ceva extraordinar. Chiar dacă cei trei Înțelepți prieteni cu Geno nu primiseră nicio veste sigură despre Anoki și doamna Crikken, așteptau cu încredere un semn. Liniștea le fu tulburată din cauza unei hotărâri cu adevărat neobișnuite luate de Psiofi. O hotărâre care îl surprinse nu puțin până și pe Von Zantar.

Adunați în Megasuflu, Psiofii terminaseră GalApeironul luând o decizie neobișnuită. Stabiliseră să anuleze Contra Unico,

declarându-i lui Summus că dispariția lui Anoki și fuga doamnei Crikken erau două probleme care trebuiau rezolvate înainte de toate, altfel examenul de Nivel Trei nu își mai avea rost. Pentru prima oară din 1555 nu se ținea Contra Unico.

Bob Lippman, care, la fel ca și Geno, Suomi și Yudi, își terminase Intercanto, tocmai se întorcea în Arx cu intenția fermă de a se urca spre cer cu un Zburător, dar fu oprit. Pilo Magic Brocca îi trimise un mesaj telempatic.

— Din motive foarte grave, Contra Unico a fost amânat. Întoarce-te acasă cu Sigiliul tău. Peste trei zile începe noul ciclu. Prezintă-te conform Regulamentului. Vom rezolva cât de repede situația ta.

Bob se supără foarte tare. Crezu că anularea era opera lui Geno Hastor Venti. Îl urî din toată inima.

Închis în Sigiliu, se întoarse în America, dar, înainte de a ieși, îi trimise un mesaj și lui Yudi Oda care, odată cu trecerea Intercantoului, se întorcea în Japonia. Cei doi Antei jurară să se răzbune. Cu siguranță, la întoarcere, Hastor Venti nu ar fi avut o viață ușoară în Arx.

Psiofii zburară pe Bi-Flap și Sapientes începură să pregătească materiale și probe pentru noul ciclu. Era prevăzută sosirea altor Antei de Nivel Unu, iar la Nivelul Doi urmau să se găsească Suomi Liekko, Hastor Venti, Yudi Oda și repetenta Agata Woicik.

Și Geno se gândea în clipa aceea la întoarcerea sa în Arx Mentis. Privi șoimul și zise:

— Vei avea necazuri și tu. Ai fugit înfruntându-l pe Yatto. El te va fi căutând.

Și așa era. Yatto era groaznic de furios. Trimitea neîncetat cu inelul descărcări energetice mortale, încercând să nimerească șoimul. Roi, care împreună cu Geno ajunsese la Clopotul de Jos, închise ochii nepăsător la furia lui Yatto, cu toată durerea pe care i-o provocau rănile de la gheare.

•

Hastor Venti respiră adânc aerul satului său și, pe podeaua camerei secrete din vilișoara roz, își văzu pantofii cei vechi. Își scoase cizmele negre și se încălță fericit. Își scoase în grabă Tonca și mănușile, apoi se duse spre perete și închise întrerupătoarele care stinseră luminile. Sigiliul Negru plecă în liniște și parfumul de Lavandă Gorgiană dispăru pe dată.

Când ieși din vilișoara cu stafii era după-amiază. Era frig, iar zăpada acoperea încă strada Rozmarinul Dulce. Era 28 ianuarie. Se puse pe goană ca un iepure, urmat în zbor de șoim. Când ajunse în fața ușii cabinetului, strigă cu ultima suflare numele unchiului.

Flebo deschise ușa și, spre totala nedumerire a pacienților care așteptau vizita, îl îmbrățișă pe nepot. Îl strânse atât de tare, aproape dureros.

— Geno, ce faci? Cum a fost? Mi-a fost dor de tine, foarte dor.

Flebo Moleculă își aranjă ochelarii și îl sărută pe frunte pe mult iubitul său nepot. Doctorul își desfăcu brațele a neputință și pacienții își dădură seama că vizitele se terminaseră. Unchi și nepot intrară în casă, Flebo voia să știe tot ce se întâmplase în Arx Mentis. Și când Geno, fulgerându-l cu privirea, îi spuse că știa totul despre René, unchiul își turnă un pahar de vin roșu și îl bău până la fund dintr-o suflare.

— Așadar, știi. Acum știi. Sunteți frați!

Vocea lui Flebo era înecată în plâns.

Geno îl îmbrățișă făcându-l să simtă toată dragostea pe care i-o purta. O bătaie în ușă le abătu atenția unchiului și nepotului. Flebo deschise și intră zburând Roi, Șoimul de aur.

— Nu te speria, e prietenul meu. Mă ajută foarte mult, îi explică Geno.

Regele plană pe masă și îl fixă cu ochi magnetici pe Flebo Moleculă. Doctorul se simți ca electrocutat: acel șoim părea uman.

— Dar l-ai adus până aici? întrebă el nedumerit.

— El este călăuza mea, răspunse mulțumit Hastor Venti.

Unchi și nepot vorbiră până în miez de noapte, Geno îi povesti despre greutățile pe care le înfruntase și despre cele care îl mai așteptau, îi povesti despre fuga doamnei Crikken, despre aventura urâtă trăită de Anoki și despre ajutorul Ursului Taciturn. Îi spuse că era sigur că își va regăsi părinții și, cu ochii înlăcrimați, încercă să-i explice unchiului că de-acum se apropia sfârșitul acelei dureri care îl măcina de unsprezece ani, pentru că René cu siguranță îl va ajuta. Șoimul asculta nemișcat.

Unchiul Flebo lăcrimă de mai multe ori și, ținându-i nepotului mâinile într-ale sale, gândi că acel băiat așa ciudat și naiv înfrunta o experiență fără egal.

La nouă dimineața, la ușă îl așteptau colegii lui de clasă. Era duminică și vestea întoarcerii lui făcuse înconjurul satului.

Primul care sună la ușă fu Nicosia.

— Cobori? întrebă el urlând de fericire.

— Iată-mă, vin, răspunse Hastor Venti ieșind ca o rachetă, urmat de șoim.

Când văzură pasărea, prietenii se speriară.

Roi zbură în vârful unui brăduț acoperit de zăpadă și îi privi sever.

Nicosia era îmbujorat și bretonul, ca de obicei, îi cădea în ochi. Era și mai grăsunel față de cum îl lăsase. Îi strânse mâna lui Geno.

— Ți-ai adus un șoim? E domesticit?

— El este mai uman decât mulți copii, răspunse Hastor Venti puțin arogant.

Chiar dacă era înspăimântat de șoim, Nicosia îi făcu cu ochiul lui Geno, murmurând:

— N-am spus nimic celorlalți. Am ținut secretul. Ei cred că ai fost să te îngrijești într-o clinică.

Geno zâmbi și se apropie de Mirta Bini, care îl măsură de sus în jos. Purta aceiași ochelari oribili și nici măcar nu zâmbi.

Însă Marlonia și Gioia îl salutară cu un entuziasm reținut, uluite de șoim. Galimede îi ieși în întâmpinare bătându-l pe umăr.

— Deci? Te-ai însănătoșit? Acum dresezi șoimi?

— Mă simt mai bine. Voi pleca însă peste câteva zile, spuse Geno privindu-l drept în ochi pe vărul lui Nicosia.

— Ți-au făcut electroșocuri? întrebarea răutăcioasă a Mirtei nici nu-l atinse pe Geno.

— Nu, dar mintea îmi funcționează mai bine ca înainte. După cum vezi, reușesc să am prieteni mai buni decât tine – Hastor Venti arătă spre Roi și apoi o privi pe fetiță cu o asemenea intensitate încât Mirta simți că amețește.

— Și pe bătrâna nebună n-ai mai văzut-o?

Galimede voia să-l necăjească pe Geno, dar el rămase indiferent.

— Vrei să spui madame Crikken? Da, am revăzut-o. Însă pe voi n-ar trebui să vă intereseze asta, încheie el lăsându-i pe prietenii săi înmărmuriți de siguranța cu care vorbea.

Mirta luă puțină zăpadă.

— Ne batem?

— OK!

Geno era gata. Într-o clipă zburară bulgări de zăpadă din toate părțile. Nicosia se ascunse după un pom, dar nu îi folosi la nimic: după câteva minute era plin de gheață și de zăpadă. Râsetele și alergarea îi înveseliră pe toți.

Pe strada Rozmarinul Dulce, chicotelile copiilor îi distrară și pe cei mari care, de la ferestre, priveau grupul.

Gioia și Galimede alergară până la vilișoara roz.

— Hai, Geno, vino aici. Să vedem dacă mai e aici bătrâna nebună cu motanul ei.

Geno se opri în mijlocul străzii, exact unde se întretăia cu ulița Crinul Negru. Grămezi de gheață și zăpadă acopereau ruinele și chiar și firma farmaciei. Inima i se întristă. Nicosia îl îmbrățișă.

— Ți-ai găsit sau nu părinții?

— Poate că da. Ai să vezi că în curând se vor întoarce aici și vor redeschide farmacia, șopti Geno.

Nicosia îl privi cu drag.

— Sunt sigur că-i vei găsi. Ești tare!

Șoimul zbură ușor deasupra firmei farmaciei și, cu ciocul, încercă să smulgă iedera și ramurile uscate care o năpădiseră.

— E dată naibii pasărea asta. Face lucruri chiar ciudate! exclamă Galimede.

Mirta, care o luase înainte, se cățără pe poarta vilișoarei roz ca să sară în curte. Marlonia îi strigă să nu o facă, pentru că era periculos. Și Gioia încercă să o oprească, dar fetița încăpățânată nu ascultă de nimeni. Ajunsă aproape în vârf, ridică un picior, dar alunecă datorită gheții formate pe marginea de sus a porții. Stătea să cadă când Geno, din mijlocul străzii, fixă scena. Ochii săi negri se măriră, pupilele i se dilatară ca o picătură de ulei în mare. Cu forța gândului reuși să împiedice căderea Mirtei. Fetița ajunse pe pământ fără să se lovească.

Nicosia rămase cu gura căscată, Gioia și Marlonia se apropiară de prietena lor și, uluite, îl priviră pe Geno. Galimede se sperie și fugi acasă lăsându-i pe ceilalți în mijlocul străzii.

Mirta se ridică, își curăță de zăpadă ochelarii și fusta. Se apropie de Geno și, când fu lângă el, șopti:

— Mulțumesc... dar... cum ai făcut?

Hastor Venti tuși.

— Nimic. N-am făcut nimic.

— Nu-i adevărat. Ai salvat-o. I-ai oprit căderea. Am văzut-o cu toții, spuseră celelalte două fetițe.

— Vă înșelați, Geno îl privi pe Nicosia și zâmbi, apoi, adresându-i-se Mirtei, spuse: Nu suntem prieteni. Știu că mă urăști deoarece crezi că sunt nebun și pentru că și părinții mei erau socotiți nebuni. Eu însă nu vreau să i se întâmple nimănui ceva rău. Nici măcar ție.

Mirta Bini se crispă, se simți jignită de adevărul acelor cuvinte. Ridică din umeri și se îndepărtă urmată de prietenele ei.

Nicosia rămăsese la câțiva metri de Geno. Îi era frică de el.

— Cum faci să-ți iasă lucrurile alea? Îmi amintesc bine că data trecută ai aruncat cu pietre în noi, numai privindu-le! Și acum… ai salvat-o până și pe Mirta – prietenul durduliu cu părul mereu în ochi era într-adevăr tulburat.

Geno nu îi putea explica nimic. Nu l-ar fi crezut. Îl îmbrățișă.

— Dacă-mi ești prieten, rămâi lângă mine. Într-o zi îți voi povesti totul.

Nicosia văzu că Hastor Venti avea la gât un fluier de os. Îl privi iarăși pe Geno în față, observându-i ochii.

— Și ăsta ce-i? De unde l-ai luat?

— E un fluieraș care nu fluieră. Mi l-a dat un om înțelept care trăiește departe, foarte departe de aici.

Răspunsul spori curiozitatea lui Nicosia.

Rămânea un mister cine era sau ce urma să devină Geno Hastor Venti. Nicosia Fratti simțea însă că poate avea încredere în acel băiat atât de curios, care avea un prieten șoim și un fluieraș care nu fluiera.

Geno îi zâmbi.

— Prieteni, suntem prieteni. Și poate într-o zi îți voi prezenta alți prieteni care nu trăiesc aici. I-am cunoscut altundeva. Cred că-ți vor fi pe plac. De altfel, unul dintre ei îmi seamănă.

— Chiar nu cred că poate fi cineva ca tine, zise Nicosia zâmbind fericit.

— Într-adevăr, cred că-i mai bun ca mine, răspunse Hastor Venti.

— Ai cunoscut și fete? întrebă prietenul făcând o mutră caraghioasă.

— Da. Mai ales una. Se numește Suomi. E foarte frumoasă.

Geno își simți inima bătând cu putere.

— Ai sărutat-o?

Nicosia râse iarăși și obrajii îi deveniră și mai roșii.

— Da. Am sărutat-o. Ea ieșea dintr-un Sigiliu și eu eram așezat pe un nor.

Hastor Venti își privi prietenul care se prăpădea de râs.

— Nelipsitele tale verzi și uscate. Nu te vei schimba niciodată.

Nicosia dădu din cap și cei doi plecară lăsând urme pe zăpadă, iar șoimul le zbura deasupra capului.

Se înseră repede și Flebo pregătise o cină bună. Nu voia să îi arate nepotului că era îngrijorat pentru noua lui plecare. Nu-i putea opri destinul. Ar fi vrut să îl urmeze, să îl îmbrățișeze pe René pe care nu îl văzuse de unsprezece ani, dar, ațipi așa, pe masa din bucătărie, cu ochelarii pe nas.

Întins pe patul său, cu veioza azurie aprinsă, Geno privea grinzile pline de cari, simțindu-se fericit că îl salvase pe Lupul Roșu. Era bun. Important. Simțea curajul curgându-i prin vene. Surâse gândindu-se că prin venele lui ClonaFort-ul era poate mai puțin puternic în comparație cu bucuria ce i-o adusese descoperirea că avea un frate. Ba mai mult, efectul acelui medicament nu era nimic în fața prieteniei ce i-o purta lui Anoki și Nicosia, și a dragostei pentru Suomi.

Era sigur că în curând avea să își regăsească părinții și cuvintele doamnei Crikken îi veniră încă o dată în minte: „Ești fiul lor. Ai același sânge. Mintea și inima se unesc, iar dragostea între părinți și fii e așa de mare, că poate face minuni”.

Privi vechile fotografii pe care le luase cu el și suspină. Adormi gândindu-se că totul la Clopotul de Jos părea la fel ca înainte și totuși nu era la fel.

Exista o lume, lumea lui ciudată, care îl aștepta în Arx Mentis.

O pală de vând deschise fereastra, poate era același vânt evocat de Ursul Taciturn care acum ajunsese pe Dealurile Mieroase. Zefirul mângâie fața băiatului adormit și vocea îndepărtată a spiritelor sioux îi pătrunse în gând: „*Eliberează cu sângele tău inima șoimului*”.

Geno se trezi și, în fața lui, văzu șoimul cu pene de aur. Roi avea o privire specială, ochii săi reflectau imaginea tulbure a două persoane: Corina și Pier.

Geno avu senzația că sunt acolo, alături de el. I se păru că atinge mâinile mamei sale.

— Mamă, așteaptă-mă, vin. Vin.

Ochii șoimului se închiseră și imaginea dispăru. Băiatul însă simți mângâierile mamei sale. Le simți într-adevăr. Visul se transforma în realitate.

Mintea nu poate trăda. Dragostea este o forță care nu poate fi înfrântă de nicio magie. Geno înțelesese asta privind în ochii Regelui. Regele care îl ajuta ca… un frate.

Pentru Anteii de Nivel Întâi

REGULAMENTUL INIȚIATIC
DIN ARX MENTIS

În cursul anului 1555 primii Sapientes, proveniți din diferite țări ale lumii, au creat în neștiuta *Vallée des Pensées,* Arx Mentis, Fortăreața Minții. Un loc în care se studiau și se exersau puterile Magipsiei sau, mai bine zis, arta de a gândi, de a medita și de a practica magia.

O singură lege a domnit suverană: aceea de a respecta Regulamentul.

RI-AM, Regulile Inițiatice ale Arx Mentis, sunt sacre pentru Antei, Psiofi și Sapientes.

Diferiți Mari Înțelepți care s-au perindat de-a lungul secolelor au perfecționat încet-încet unele norme.

Ultimele modificări sunt opera actualului Summus Sapiens, Yatto Von Zantar, care le-a semnat.

Antei, Psiofi și Sapientes, dacă încalcă cu bună știință primele 4 RI-AM, vor fi expulzați pe viață din Fortăreața Minții.

RI-AM1 – PRIMA REGULĂ
SĂ NU DEZVĂLUI EXISTENȚA FORTĂREȚEI ARX MENTIS.

RI-AM.2 – A DOUA REGULĂ
SĂ NU PRACTICI MAGIPSIA PENTRU A PROVOCA DURERE

RI-AM.3 – A TREIA REGULĂ
SĂ NU CAUȚI LOCURILE SECRETE DIN ARX MENTIS

RI-AM.4 – A PATRA REGULĂ
SĂ NU TE OPUI HOTĂRÂRILOR LUATE DE SUMMUS SAPIENS

RI-AM.5 – REGULI DE TRANSPORT

5a – Sigiliul Negru – Toți Anteii primesc în dar din partea Psiofilor sau a Înțelepților un Sigiliu Negru: singurul mijloc de transport cu care poți ajunge în Arx Mentis. Fiecare poate alege parfumul aburului. Odată trecute cele Trei tărâmuri cu ajutorul

minții, e necesar să citești cu atenție acest Regulament Inițiatic. Toate obiectele, hainele și lăzile se transportă în camerele din Arx de către Summus Sapiens prin intermediul gândului telecinetic. Sigiliul Negru va rămâne în pădure în așteptarea întoarcerii Anteilor din Intercanto. Dacă se vatămă Sigiliul Negru sau sunt aduse înăuntru persoane necorespunzătoare, se riscă excluderea pe viață din Arx, iar Sigiliul va fi distrus.

5b – Scăpărători – Patine speciale. Se află pe cel de-al treilea tărâm al Sigiliului Negru. Au roți care se pot pune în funcțiune apăsând un mic buton care se află în vârful lor. În partea din spate se găsesc două tuburi de oțel din care iese foc. Odată ce au fost încălțate patinele, e necesar să rămâi în echilibru și să te lași transportat. Anteii de Nivel Întâi folosesc aceste patine pentru a sosi în Arx. Dacă se împrumută altcuiva, ești pedepsit să nu poți intra timp de o săptămână în Camera Rotundă.

5c – Bi-Flap – Biciclete zburătoare. Se folosesc numai de Psiofi pentru a veni în Arx Mentis. Pe laturi au două aripi mari de liliac care se mișcă atunci când pedalezi. Bi-Flap-urile se parchează lângă podul mobil. Este interzisă folosirea lor în lumea reală. Cel care încalcă regula pierde un GalApeiron.

5d – Sus-Jos – Este ascensorul care îți permite să urci cu repeziciune în Arx. Poate fi folosit numai de Psiofi. Dacă un Anteu este găsit în Sus-Jos va fi aspru pedepsit: îi va fi anulată o săptămână de probe cu Hipovoli.

5e – Tehnicile de Bilocație Închisă și Bilocație Transversală se efectuează numai în Loggia Psiche.

5f – Bilocație Închisă – prezență simultană în două locuri diferite. Această tehnică nu poate fi folosită în Arx, ci numai în lumea exterioară și în cazuri excepționale. Efectul durează 24 de ore. Este necesară activarea Roții Conice printr-o înaltă concentrare medianică. Permisiunea de a folosi Bilocația Închisă este acordată de Summus numai Înțelepților și Psiofilor selecționați. Anteii pot urmări probele numai cu aprobare. Contravenții vor fi pedepsiți exemplar prin expulzarea din Arx pe timp nedeterminat.

5g – Bilocație Traversă – Prezența unui Sapiens în lumea exterioară și integrarea lui. Părăsirea pe timp nedeterminat a Arx Mentis este permisă numai pentru executarea unor misiuni speciale printre oameni. Trebuie să intri în Marele O și să rămâi întins în echilibru între cei Trei Giganți, pietrele plate bogate în energie, care formează un triunghi magic. Permisiunea de a folosi Bilocația Transversală se dă rareori și doar în cazuri excepționale de către Summus Sapiens numai Înțelepților. Înțelepții care încalcă această regulă nu se mai pot întoarce în Arx pentru tot restul vieții lor.

RI-AM.6 REGULI ALE TIMPULUI

6a – Pendulul Uscat – Este orologiul care se găsește în spatele porților de intrare în Arx Mentis. El consemnează zilele și orele de intrare și ieșire ale Anteilor și Psiofilor. Pendulul Uscat se activează trăgând de șnurul care se găsește lângă poartă. Când intră un Psiof, se aude cântând un tenor, când însă e folosit de o Psiofă, cântă o soprană, pe când pentru Antei se aude un cor de copii. Se intră pe rând, câte unul. Intrarea sau ieșirea fără să fi activat Pendulul Uscat comportă excluderea temporară din Arx. Niciun Anteu nu poate pleca înainte de sfârșitul unui Intercanto.

6b – Toaca Tremurătoare – E marele clopot care se găsește în cel mai înalt turn din Arx Mentis și bate orele. E interzis să te apropii de ea. Contravenții vor fi excluși pe o durată de trei cicluri.

6c – Trompeta – Cu ea, în fiecare dimineață la ora 7, Guvernanta dă deșteptarea. Nu se poate dormi peste această oră, pedeapsa fiind excluderea de la probele magipsihice pentru o zi întreagă.

6d – Sucfluierul – Este fluierul care vestește orele de cină. Anteii și Psiofii trebuie să se îndrepte spre camerele lor. Pot lipsi numai cei ocupați în experimente magipsihice.

6e – Piansereno – Este străvechea și impunătoarea orgă care se găsește în Megasuflu din 1555. Controlează și pune în

funcțiune Pendulul Uscat, Toaca Tremurătoare și Sucfluierul. Numai doctorul Sapiens se poate ocupa de întreținerea ei și nimeni nu se poate apropia fără autorizație. Cine strică sau rupe Piansereno este dat afară pe loc. Numai Summus Sapiens îi poate hotărî întoarcerea.

RI-AM.7 – REGULI DE ȚINUTĂ

7a – Tonca – Sunt băscuțe în formă de castronel, purtate și de Antei, asortate la mănuși și cizme. Sunt de trei culori: negre pentru Nivelul Întâi, albe pentru Nivelul Doi, roșii pentru Nivelul Trei. Toți Anteii trebuie să folosească Tonca. Contravenții vor fi pedepsiți cu două zile de post. Aceeași pedeapsă se aplică și celor care nu poartă mănușile și cizmele.

7b – Skerja și Oscio – Skerja este o tunică portocalie și se folosește în timpul probelor de Meditație. Oscio este perna pe care te sprijini. Este strict interzis să fie folosită în afara Sălii Uitării. Pedeapsa este să lustruiești Vorbele Răsucite.

7c – Salopeta de Lac și Căpăstrul de Piele – Salopeta e de culoare albastră și în jurul gâtului are două tubușoare care folosesc pentru a respira sub apă. Salopeta de Lac conține Oxigen Plat care îți permite să înoți multe ore fără a te întoarce la suprafață. Căpăstrul de Piele, de care sunt prinse două șireturi, este pus la gâtul unui Subcanto.

7d – Frâie și Șa – Sunt obiecte necesare pentru a călări pe Hipovoli. Trebuie ținute în ordine și curățate. Cine nu le curăță cu minuțiozitate nu va putea frecventa Psihofonia timp de trei zile.

RI-AM.8 – REGULI DE CONTACTARE

8a – Vorbminge – Este vorba despre sfere de lemn cu căpăcel. Pot conține mesaje scrise. Când transportă scrisori, cântă asemenea unui carilon rotindu-se pe coridoare și prin încăperi până se opresc exact în fața persoanei căutate sau în fața camerei ei. Este interzis să furi Vorbmingea adresată altcuiva.

Pedeapsa constă în confiscarea Vorbmingii și în interzicerea folosirii Telempiei timp de o săptămână.

8b – Vertili – Sunt triunghiuri care strălucesc atunci când are loc un contact telempatic. Prin ei trece forța gândului și de aceea este recomandat să fie rar folosiți, altminteri corpul se vlăguiește. În Arx Mentis se poartă agățați de centură numai când se dorește un contact mental. Este interzisă folosirea lor în lumea reală, dacă te găsești în public. Cine nu respectă această regulă este exclus două cicluri.

8c – Telepatie – Este cea mai veche formă de comunicare între persoanele dotate mental. Această tehnică este folosită atât în interiorul, cât și în afara Arx. Este interzis să se transmită mesaje jignitoare sau de moarte. Cine încalcă această regulă este exclus pe durata unui ciclu. Anteii care frecventează Arx și Intercanto nu se pot pune în contact telepatic cu Psiofii care se află în lumea reală. Pedeapsa este expulzarea imediată.

8d – Telempie – Există două tehnici de Telempie, iar pentru a le folosi este nevoie de multă energie mentală. Prima te ajută să înțelegi dacă a trecut cineva printr-un loc în ultimele ore, a doua (cea mai folosită) pune în contact două sau mai multe persoane într-un dialog mental activat de Vertili. Ca și pentru Telepatie, Telempia nu poate fi utilizată de Antei în timpul Intercantoului sau pentru a se pune în contact cu Psiofii din lumea reală. Pedeapsa: expulzare imediată. Numai Sapientes pot activa această tehnică în cazuri de urgență.

8e – Vocafonul – Este microfonul din Megasuflu din care ies vocile minții și pot fi auzite de cei prezenți. Este un instrument de comunicare foarte important și cine îl strică va trebui să stea patru zile în tăcere în camera sa.

8f – Vorbe Răsucite – Sunt cele două guri vorbitoare care dau indicații adevărate sau false. Trebuie să-ți asculți mintea și să intuiești ce e bine să faci.

RI-AM.9 – REGULI DE DEPLASARE A OBIECTELOR

9a – Cercurile Sofiei – Exercițiul cu aceste obiecte e caracteristic probei de Telecineză. Nimeni nu trebuie să piardă Cercurile; dacă se întâmplă asta, trebuie să cureți minuțios ce alimentează Lacul Strâmb. Deplasarea altor obiecte cu gândul este acceptată numai dacă se țin Cercurile în buzunar.

RI-AM.10 – REGULI DE ZBOR

10a – Hipovoli – Sunt minunații cai înaripați de culoare neagră. Dintotdeauna există douăzeci în Grajdurile care poartă acum numele defunctului Summus Sapiens Riccardo Del Pigio Ferro. Este vorba despre animale magice, care pot fi călărite păstrându-se cu ele un contact mental. Sunt sensibili și necesită îngrijiri atente. Moartea unui Hipovol reprezintă o mare pierdere pentru Arx. Cine rănește sau provoacă moartea unui cal înaripat este dat afară timp de șase cicluri și nu va mai putea călări niciodată unul. Este interzisă folosirea unui Hipovol fără supravegherea Maestrului de Ceremonii. Pedeapsa este încarcerarea în grajduri două nopți.

10b – Zburători – Zmee de Transhârtie și corzi puternice. Sunt cele mai periculoase instrumente de zbor. E necesar să se facă în mod corect un transfer de energie mentală către corzi și Transhârtie. Numai cu gândul pot fi făcuți să zboare corect. Zburătorii sunt folosiți în Contra Unico.

RI-AM.11 – REGULI DE ÎNOT

11a – Subcandi – Sunt lebede uriașe albe ca zăpada. Știu să înoate perfect sub apă și pot rămâne fără oxigen ore întregi. Dar sunt extrem de delicate. Au pene moi și sensibile. Aduc fericire și liniște celor care le încalcă în străfundurile Lacului Strâmb. Este interzis să li se dea de mâncare. Cine provoacă rănirea sau moartea unui Subcando este dat afară pentru șase cicluri și nu mai are apoi dreptul să înoate.

RI-AM.12 – REGULI DE ALIMENTAȚIE

12a – Cine în onoarea Literelor – La începutul fiecărui ciclu, este oferită cina în onoarea unei litere. Alegerea unei litere

semnifică o anume calitate a minții. Mâncărurile pregătite după filosofia Bucătăriei Metafizice sunt foarte energizante. Nu pot fi aduse în Arx hrană sau alimente din lumea reală. Celui care nu va respecta această regulă i se vor da să spele timp de două zile toate vasele și tacâmurile.

RI-AM.13 – REGULI ALE CĂLĂTORIILOR MENTALE

13a – Primul Intercanto – În prima călătorie mentală nu se poate duce niciun obiect și nicio carte. Trebuie trăit în plină armonie cu atmosfera Sigiliului Negru. Pe timpul călătoriei nu pot fi contactați alți Antei sau Psiofi. Pedeapsa este excluderea din Arx pentru două cicluri. Fiecare entitate magipsihică sau situație mediatică trăită în cele 8 zile trebuie înfruntată numai cu ajutorul gândului. Cine nu ia examenul Intercanto se întoarce în lumea reală fără puteri magipsihice și nu va mai putea frecventa niciodată Arx.

RI-AM.14 – REGULI DE VIAȚĂ ÎN ARX

14a – Camere – Odăile Anteilor se află la parter. Ușile nu pot fi închise cu cheia. Toate cheile sunt la Guvernantă. Camerele Psiofelor și ale Înțeleptelor se găsesc la etajul întâi, pe când cele ale bărbaților sunt la etajul doi. Anteilor le este interzis să intre în aceste camere. Pedeapsa: Guvernanta îl va încuia cu cheia în camera sa pe contravenient și acesta va trebui să rămână acolo trei zile fără să mănânce și fără să aibă posibilitatea de a comunica telepatic sau telempatic cu ceilalți. Îi va fi luată Vorbmingea. Dacă nu va sta în tăcere, îi va fi prelungită pedeapsa sau îi va fi dată o alta mai grea. La cel de-al treilea etaj, se află încăperile unde locuiește Summus Sapiens. Aici au acces numai Sapientes, doar după ce au fost anunțați de către Maestrul de Ceremonii. Înțelepții intră atingând cu mâinile partea de mozaic care îi reprezintă în mărime naturală. Cine încearcă să pătrundă în apartamentul lui Summus fără a se fi anunțat riscă expulzarea timp de trei cicluri.

14b – Salonul cu Flamingi – Salonul este accesibil mai ales Psiofilor; aici se pot relaxa. Anteii pot poposi, dar nu pentru mult timp.

14c – Camera Rotundă – Este locul de întâlnire al Anteilor. Se pot juca, pot schimba păreri în legătură cu probele magipsihice. Certurile vor fi aspru pedepsite cu trei zile de muncă la Grajduri.

14d – Camera de Primire – Este marea sală de primire a lui Summus Sapiens. Nu se poate intra fără a fi în prealabil anunțat de către Maestrul de Ceremonii. Cine intră pe furiș este pedepsit cu trei zile de muncă la întreținerea Zburătorilor.

14e – Locuri de Probe în toate Aulele unde se desfășoară cursurile și experimentele și unde atât Anteii, cât și Psiofii sunt obligați să păstreze o anume ținută. În timpul probelor, în orele stabilite de Programul Lunii, se execută experimente sub îndrumarea unui Sapiens expert. În afara programului, fiecare este responsabil de comportamentul său și plătește consecințele dacă provoacă stricăciuni instrumentelor magipsihice. Expulzarea este imediată.

Y.V.Z.

Orientarea și dispoziția sălilor

SUBSOL
• Megasuflu – *Psihofonie, GalApeiron*

PARTER
• Aula Sublimei Hrane – *Bucătărie metafizică, Controfizică, Fandonfie*
• Clinica Vagă – *Infirmeria din Arx Mentis, Salutaria*

ETAJUL ÎNTÂI
• Aula Hipnozei – *Retrocunoaștere, Clarviziune, Magie albă* (Arcolorație /Odorație-/Veninație)
• Aula Gândului Subtil – *Telecineză, Elecineză, Telempie, Telepatie, Fantasme*

ETAJUL DOI
• Aula Uitării – *Meditație*
• Aula Limbică – *Vise vii, Faze ale somnului-vis*

• Aula Imponderabilității – *Levitație, Bioenergie*

ETAJUL TREI

• Loggia Psiche – *Materializare, Biosmie, Bilocație închisă, Bilocație transversală*

Sfârșit

virtual-project.eu